

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FOX FAMILY CRIME SYNDICATE

LOVE IS FOR
PRINCESSES IN FAIRY
TALES, NOT THE
MAFIA

ME

SUMMER O'TOOLE

Hate Me

The Fox Family Crime Syndicate Book 2

Summer O'Toole

İçindekiler

. Bölüm Yazarın

notu Oynatma

listesi

Önsöz

1. Varışlar

2. Şans

3. Her Şey Adil

4. Aşkta ve Savaşta

5. Ağzını Çalıştır

6. Evcil hayvan

7. Kızlar Gecesi

8. Vahşi Aygır

9. Tabaklar, Resim Çerçeveleri ve Tablolar.

10. Sadece Kendinizi Suçlayabilirsiniz

11. Sonra Ne Olacak
12. Karar
13. Şanslı
14. Çiçekler ve Altın
15. Evli Adam
16. Rocky Balboa
17. Shuttle-Dicks
18. Eylemler ve Sonuçlar
19. Yıldızların Arasında
20. Sulu Eşofmanlar ve Yıldız Savaşları DVD'leri
21. Günahlar ve Kefaret
22. Née Luciano
23. Koşmak
24. Saklanamıyorum
25. Nilüferler
26. Euphemia Fox

Sonsöz

Sevgili okuyucu,

Teşekkür

Ayrıca Summer O'Toole

Telif Hakkı

Kaderden kaçamazsınız, özellikle de kaderiniz kovalamacayı seviyorsa.

 image-placeholder

Yazarın notu

Bu kitap karanlık bir romantizmdir. Birçok şiddet ve cinsel içerik sahnesi vardır. Bu kitabın kahramanı iyi bir adam değildir. Non/dub-con içeren birkaç sahne vardır (içeriğin tam listesi için lütfen SummerOtoole.com/content adresini ziyaret edin).

Bu kitap herkese hitap etmeyecektir ve lütfen Tanrı aşkına, beni gerçek hayatta tanıyorsanız okumayın. Ama eğer tanıyorsanız, bunun bir kurgu olduğunu unutmayın.

Karanlık romantizm, insanların birçok farklı nedenden ötürü keyif aldığı inanılmaz, güzel, cesur bir hikaye anlatma biçimidir. Bir şey hakkında okumak ve yazmak, onu gerçek hayatta onayladığınız anlamına gelmez. Eğer bu doğru olsaydı, Stephen King'in uzun zaman önce hapse atılması gerekirdi.

Lütfen bunun güvenli seks veya kink'i doğru bir şekilde temsil etmediğini de unutmayın.

 image-placeholder

Çalma Listesi

K Belirli sahneleri onlara ilham veren şarkılarla eşleştirmek için dipnotlara dikkat edin. Önerilen şarkıyı tekrar tekrar çalmanızı tavsiye ederim

bölümün sonuna veya süsleme arasına kadar. Kindle'da okuyorsanız, numaralandırılmış üst simgeye dokunabilirsiniz ve sayfanızı kaybetmeden size dipnotları gösterecektir.

Çalma listesinin tamamını SummerOtoole.com/Playlists adresinden dinleyebilirsiniz.

Hoparlörler - Acoustic Mixtape-Sam Hunt

Fed Up-Ghostmane

Tetiği Çek-Tommee Profitt, Fleurie

Run My Mouth-Ella Mai

ALPHA-Layto

Bottom of the River-Delta Rae Something

to Someone-Dermot Kennedy Houndin-

Layto

Her Şeyi Kaybettik-Jill Andrews

önce sen beni kırdın-Tate McRae

Fine-Kyle Hume
Altının Gözyaşları-Faouzia
Portakalda Bir Şey-Zach Bryan
En Karanlık Saat-Andrea Russett
Çok İyi Acıtıyor-Astrid S Aşk
Bir Kaltaktır-İki Ayak Delisi-
Post Malone Kötü Adam-
Julia Wolf
Hurt Me-Låpsley
Pray for Me-The Weeknd, Kendrick Lamar
Her Şeyi Hissediyorum-Amelia Moore Next-
Shaker
Şiddeti Seçtim-iamjakehill Everest
Dağı-Labrinth
E-KIZLAR HAYATIMI MAHVEDİYOR-CORPSE, Savage Ga\$
Chills - Dark Version-Mickey Valen, Joey Myron
Dandelions - slowed + reverb-Ruth B., slater you
should see me in a crown-Billie Eilish

 image-placeholder

Önsöz

Finn

Ten yıl önce

Koyu kahverengi saçlarının rüzgârda yüzüne savrulduğunu görünce midem bulanıyor. Açık pencerenin sesini bastırmak için eski tarz country çalan radyomun sesini açıyorum. Ve atan kalbimin sesini.

Parmaklarım eski direksiyonun yıpranmış derisine dokunuyor ve uzanıp onunkine dokunma isteğiyle savaşıyor. Kamyonun kabini karanlık, farlar önümüzdeki köy yolunu aydınlatıyor. Çiftlik çitlerinin çizgileri yan görüş alanından geçip gidiyor, ara sıra sarı tabelalar geyik geçişlerini uyarıyor.

Effie camını indirir ve taze çam kokusu içeri dolur. ¹

Göğsümde bir atlama taşı gibi zıplıyor. Keskin, kesik kesik zıplamalar sizi endişelendiriyor ve düşüşü bekliyor.

Effie ve ben birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Aramızda sadece birkaç yaş vardı ve babalarımız aynı çevrelerde çalışıyordu. Bu çevreler zengin ve kirli yeraltı suç dünyası. Ancak birkaç yıl önce liseden mezun olana kadar iki suç patronunun çocuklarından daha fazlası olarak birlikte vakit geçirmeye başlamamıştık. Elbette kardeşlerim vardı ama ne yaptığını bilen başka biriyle vakit geçirmenin özgürleştirici bir yanı vardı.

Gecenin bir yarısı silah sesleriyle uyanmak ve ertesi sabah çamaşır suyu kokusuyla kahvaltı etmek gibi bir şeydi.

Kasiyerin burnunu istediğim için değil, bana saygısızlık ettiği için kıldığımı ve bir Tilki olarak bunun sonuçsuz kalmasına izin veremeyeceğimi anladı. şimdi direksiyona dolanmış morarmış parmak eklemlerime bakıyorum ve babalarımıza ve onların lanet olası egolarına kfrederken tuttuğu buzun acısını neredeyse hissedebiliyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yolcu koltuğundan bana dönerek, "Elin nasıl?" diye sordu.

şişmiş parmaklarımı esnetiyorum ve gözlerimi onunkilerle buluşacak kadar uzun süre iki şeritli yoldan ayırıyorum. Birkaç sokak lambasından birinin yanından geçiyoruz ve paslı parıltı onun maun gözlerini kehribar gibi parlatıyor. Boğazım düğümleniyor. "Tamam."

Hayal görüyor olabilirim ama sanırım kısa cevabım karşısında kaşlarını hafifçe çattığını görüyorum. İyi değil. Parmak eklemlerim buharlı bir silindir tarafından ezilmiş gibi hissediyorum. Ama bunu yüksek sesle söyleyecek değilim.

Bartlett Farms'ın tabelasını gördüm. "Neredeyse geldik."

Bartlett iftlikleri küçük, aile tarafından işletilen bir meyve iftliği. ilek tarlaları, uzun yaban mersini çitleri ve hatırlayamadığım başka şeyler var. Toprak yola girdiğimizde gördüğümüz büyük, beyaz çiftlik evi, eski moda gaz lambalarıyla hafifçe parlayan, etrafı saran bir verandaya sahip. şu anda burada yaşayan çift yetmişli yaşlarında ve beyaz boya ahşap kaplamadan dökülüp kıvrılıyor, ancak sundurma basamakları her zaman temiz bir şekilde sprlyor ve iek sepetleri düzgün bir şekilde budanıyor.

Bartlett'ler gururlu ve dürüst insanlardır, muhtemelen babam da bu yüzden onları seti. Bu gece geleceğimi bilmiyorlar, kimse bilmiyor.

Kamyon evin arkasına doğru ilerlerken üst katta bir ışık yanıyor. Kamyonetimi tanımış olmalılar ve ışık birkaç saniye içinde sönüyor. "Burası daha çok bir kız 1 öldürmek için götüreceğiniz bir yere benziyor. "Effie, önüne park ettiğimiz harap ahıra bakarken düşünceli düşünceli konuşuyor. Sanırım başka bir şey söylüyor ama kulaklarımdaki kan gümürtüsünden duyamıyorum.

Randevu mu? Sikeyim.

Yani, şikayet etmiyorum. Yedi yaşımızdan beri ona karşı bir şeyler hissediyorum. O zamanlar elbette onun gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünür ve elini tutmak isterdim. Ama şimdi, onun yumuşak tenini, zarif kıvrımlarını ve kemiklerimi ısıtan gülümsemesini düşünerek duşta kaç kez mastürbasyon yaptığımı inkar edemem.

Onun da benim hakkımda aynı şekilde düşünebileceğini hiç düşünmemiştim. Ve bu düşünce midemde endişeye yol açıyor.

Çünkü bunun doğru olmasını istiyorum. Bunu hayatımda istediğimi hatırladığım her şeyden daha çok istiyorum.

Bizi ahırın arkasındaki otların arasından ormana doğru götürüyorum. Yaprakların arasından süzülen ay ışığı ayaklarımıza yol göstermeye yetiyor. Yine de Effie'nin ayağı bir köke takılıyor ve ileri doğru uçuyor. İçgüdüsel olarak uzanıyorum ve boynunu kırmadan önce onu belinden kavıyorum.

Vücudu sıcak ve yumuşak; göğsünün ağır nefeslerle nasıl inip kalktığını hemen fark ediyorum. Güzel pembe dudakları aralanıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakarken olduğum yerde donup kalıyorum.

Şu an eğilip onu öpebilirim. Öpebilirdim. Ama yapmadım. Onun yerine kolumu bırakıp devam ediyorum, "Biraz daha."

Yolun geri kalanında Effie yanımda değil arkamda yürüyor, böylece benim adımlarımı aynen takip edebiliyor. Göle vardığımızda yanımızda başka kimse yoktu.

Kazalar. Ağaçlar ayrılıyor ve yapraklar köklü çalılardan ince, telli yabani otlara doğru inceliyor. Gümüşü su, üzerindeki gece havasıyla birlikte hafifçe dalgalanıyor.

Effie önümüzde uzanan ahşap iskeleye kuşkuyla bakıyor, "Bu şeyin düşmesine bir rüzgâr kalmış gibi görünüyor."

"Buna degecek." Boğazımda yükselen sinir yumrusunu yutuyorum ve elimi uzatıyorum. "Söz veriyorum." Elini benimkinin içine koyuyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. *Hay sikeyim.*

İskelenin sonuna doğru yürüyoruz. Adımlarımızla uğursuz bir şekilde gıcırıyor ve bu eski rıhtım bu gece parçalanmayı seçerse bu benim lanet şansım olur. "Aşağı bak," diyorum ona.

Bakmama gerek yok. Orada ne olduğunu zaten biliyorum. Onun yerine, onu izliyorum. Kaşları kalkıyor ve dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. "Bu çok güzel," diyor, gözleri hâlâ suyun üstünde yüzen nilüfer ağrını inceliyor.

Büyük beyaz çiçekler suyu süslüyor, ay ışığı onları ruhani bir görünüme büründürüyor, özellikle de havada uğuldayan cırcır böceği şarkıları ve hafif esintiyle. Effie dönüyor ve beni bakarken yakalıyor. Gözlerimi kaçırmak, yüzünün her bir özelliğini ve çizgisini ezberlemiyormuşum gibi davranmak istiyorum. Ama bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yakın ki göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor.

Yavaşça uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken elim titriyor. Parmaklarım kulağının kabuğunu sıyırdığında dudağını ısıyor. Hiç düşünmeden başparmağımı alıp dudağını dişlerinin altından çekiyorum. Hava yoğun ve ağır. Derin bir göz teması içinde kilitli kalırken nefeslerimiz ağırlaşıyor.

Başparmağım çenesine doğru kayarken sertçe yutkunuyorum ve başını yukarı doğru eğiyorum. Diğer elim yanağını kavırıyor ve o da ellerini hafifçe yanaklarıma koyuyor.

Bel.

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarımız neredeyse-

Keskin bir çınlama havayı deliyor. Titreşen telefonum cebimde vızıldıyor ve hipnotik an paramparça oluyor. Ben geri çekilip kot pantolonumu karıştırırken o da geri adım atıyor. Bunun bir telefon görüşmesi değil, birbiri ardına gelen ve mesaj uyarı sesinin bir arama gibi pinglemeye devam etmesine neden olan bir dizi kısa mesaj olduğunu fark ediyorum. Cevapsız arama bildirimleri de geliyor.

Tekrar tekrar ortaya çıkıyorlar ve zaman damgalarının bir saat geriye gittiğini fark ediyorum. Genelde burada hizmet alamıyorum. Kardeşimin arayan kimliği ekranda beliriyor ve cevap veriyorum.

"Hangi cehennemdesin, Finneas?" Cash cevap verdiğim anda hırlıyor. "Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum!" Tam olarak anlayamıyorum ama ses tonunda bir gariplik var. Öfkeli bir insan, bağırarak her zamanki huyu, ama hırlama biçiminde ıstıraplı bir şeyler var.

"Daha yeni hizmet aldım. Neler oluyor?" Soruyorum ve Effie endişeli kaşlarla bana bakıyor. Ailemden gelen böyle acil bir aramanın eve dönerken süt almam için bir talep olmayacağını biliyor.

"Babam tutuklandı-" "Ne

için?" Ben de bağırdım.

"Vali Albright'ı vurduğunu söylüyorlar."

"Ne?" Kanım dondu. Albright uzun zamandır müttfikimiz.

"Kıçını eve getir. Hemen." Telefonumu sıkıca kavradığım için morarmış ellerim ağrıyor. "Peki Finn?"

"Öyle mi?"

"Eve sağ salim dönün. Savaş yaklaşıyor."

1. Speakers - Acoustic Mixtape-Sam Hunt | SummerOtoole.com/playlists

image-placeholder

Bölüm 1

Varışlar

E fie

P*veniden gönder*

Babamın *Les Arnaqueuses*'e sırf tamamı kadınlardan oluşan bir ekip oldukları için evet diyeceğini düşünmemiştim. Modern tarihin en büyük soygunlarından bazılarını gerçekleştirmiş olsalar bile -Louvre'dan bir Monet, bir Rus oligarktan bir Faberge yumurtası koleksiyonu, Bristol'daki bir binadan Banksy orijinalli bir *duvar- devam edebilirim*.

Ama yine de Tilkilerle uğraşmak için her türlü nedeni seviyor. Bu yüzden kötü şöhretli ekip ona Tilki zulası hakkında ulaştığında ve yerel bir destekçi istediğinde tereddüt etmedi. Ve eğer Tilki zulasının değeri hakkındaki söylentiler doğruysa... sanırım potansiyel ödemenin riske değer olduğunu düşündü. Ancak beni şaşırtan şey, *benim* irtibat görevlisi olmamı istemesiydi. Kardeşlerim New York'lu ailelerle derin ilişkiler içindeydiler, bu yüzden Bruno'nun, bir Capo'nun cesurunun liderliğini almasını bekledim. Ama tabii ki kadın düşmanı kıcı bir erkeğin kadınlarla çalışabileceğini düşünmüyordu.

onları becermek, bu yüzden bana kaldı.

"Bu iş, bir fahişe bacaklarını kapalı tutamadığı için riske atılamayacak kadar önemli."

Eminim o da bu konuda benim kadar mutsuzdur.

Doldurmam gereken bir rol, aileme karşı bir görevim olduğunu anlıyorum, ancak bunun her zaman babamın aile için en faydalı olduğuna karar verdiği kişiyle evlenmek olacağını düşündüm. Beni neredeyse tüm operasyon detaylarının dışında tuttu ve ben bununla iyiyim. Beni bir inek çeyizi gibi rehin vermesinden memnun olduğumdan değil, ama yerimi ve değerimi bildiğim için istifa ettim.

Jeti görmeden önce duyuyorum. Jonathon bana bir çift neon turuncu kulaklık verdi. Gizli Servis'le aynı şekilde giyinerek güvenliğim olma rolünü neredeyse komik bir şekilde yerine getiriyor. Siyah takım elbise ve kravat, kolalı beyaz gömlek, gece siyahı güneş gözlükleri ve bir kulaklık. Jet bulutları yarıyor ve burnu pistin sarı çizgileriyle aynı hizaya geliyor. Kulaklıkları takıyorum ve Jonathon kendisi takmak yerine çenesini sıkıp sırtını dikleştirince kendi kendime gülüyorum. *Erkekler*.

Küçük jet, tüm özel havaalanında görünen tek uçak. Babam hiç şüphesiz ekip geldiğinde burada kimsenin olmayacağından emin olmak için hatırı sayılır kaynaklarını kullandı. Tilkiler *Les Arnaqueus'ların* şehirde olduğunu bilselerdi ne olurdu acaba? Peşlerinden geldiklerini anlarlar mıydı? Zihnim istemsizce ılık bir yaz gecesini ve ay ışığı altında nilüferlerin parlayan yapraklarını hatırlıyor.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve kendime bunun çok uzun zaman önce olduğunu hatırlatıyorum. Uçak durup merdivenlerden inerken, kalbimin şarkı söylediği anları, kalbimin çığlık attığı anlarla değiştirmeye çalışıyorum. En sevdiğim kuzenim yediği dayaktan tanınmaz haldeydi. Başka bir askerin kaldırımında ezilmesini pencereden izlerken, üç kat yukarıdan gelen o korkunç ezme sesini duyarken.

İşte Foxes böyle biri. Acımasız. Acımasız. Kalpsiz.

Ve Finneas Fox onların en kötüsü.

Kan dökülmesi ancak iki aile birbirini yok etmeden önce hassas ve kırılgan bir ateşkes üzerinde anlaşmaya varıldığında durdu. Karşılıklı garantili yıkım ya da hayatta kalma.

Yaptıklarından nefret ediyorum ama bizim yaptıklarımızdan da nefret ediyorum. Finn'in babası Aiden Fox'u valiyi öldürmekle suçlamak, onu hapisanede kendini öldürmeye itmek. Bunların hepsi beni hasta ediyor.

Bu hayat için biçilmiş kaftan değildim. Soğuk biriyim ama acımasız değilim. Soğukum çünkü bana sevginin sıcaklığı hiç gösterilmedi, o bir yaz hariç - Hayır, *onu unutun, o Finn artık yok.*

Dışarı bir kadın çıkıyor, sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmış, daracık bir atlet ve ayak bileklerini sıkı kargo pantolonunun arasından göbeği görünüyor. Atletik yapısına bir göz attığımda, beni çıplak elleriyle öldürmenin yirmi farklı yolunu bildiğinden eminim.

Babam onu merdivenlerin dibinde karşılayıp elini sıkarken, adamlar elindeki tasarım çantaları alıp pistte bekleyen limuzinin bagajına koyuyor.

Diğer kadınlar da onları takip ediyor ve herkes uçaktan indikten sonra Jonathan ve ben gruba doğru yürüyoruz. "Kızım Euphemia," diye elini uzatıyor babam, ben insanların arasına karışırken. "Sizinle ilgilenecek kişi o olacak ve yaşam düzenlemelerinizi çoktan ayarladı."

"Bana Effie diyebilirsin." Babam lakabımdan nefret ederek çenesini gıcırdatıyor, ama her zamanki pespaye sırtışını hemen geri getiriyor.

Kadınlar kendilerini tanıtıyor. Paralı askere benzeyenin adı Linnie ve hafif bir Fransız aksanı var. Bronz tenli, kısa boylu ve zayıf bir kadın kendini Hadis olarak tanıtıyor, altın benekli koyu kahverengi gözleri sürekli etrafı inceliyor,

Bana bir şahini hatırlatıyor. Kısa küt, siyah saçlı ve açık tenli son kadın Marguerite.

Evimize giden yol babamın gevezelikleriyle ve kadınların onun cinsiyetçi şakalarına kibarca gülmeleriyle geçiyor. Linnie'nin parmak eklemlerinin şampanya kadehinin etrafında beyazlaşmasını izliyorum ve neredeyse kadehin patlamasını bekliyorum. *Sanırım ondan hoşlanacağım.*

Annem bizi karşılıyor ve ev yapımı İtalyan yemekleriyle dolu yemek masasını sanki kendisi yapmış gibi sunuyor. Biz gelmeden otuz dakika önce yataktan kalktığından bile şüpheliyim.

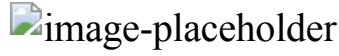
"O uçuştan sonra hepiniz açlıktan ölüyor olmalısınız, ne kadar oldu?" diye soruyor annem, masanın etrafından dolaşıp babamın karşısındaki koltuğuna geçerken.

Linnie sandalyesine gömülüp peçetesini kucağına atarak, "Dokuz saatten biraz fazla oldu," diye cevap veriyor.

Oturup yemeğe başladığımızda, annemin Marguerite'in tıraşlı kafasını şüpheyle incelediğini fark ediyorum ve neredeyse kafamın içinde onu duyabiliyorum. "Güzel bir kadın kendine bunu neden yapar ki? Bir koca aramıyor olmalı, bu kesin." Ve sağlıklı bir dozda Yunanca küfür.

Annemle babamın evliliği elbette siyasiydi. Luciano ve Papadimitriou ailelerinin birleşmesi. Yine de birbirlerini kendi yöntemleriyle sevmeyi öğrendiklerini düşünüyorum. Tıpkı şımarık bir çocuğun en sevdiği oyuncağı sadece kendisine ait olduğu ve başka kimse sahip olamadığı için sevmesi gibi. Ben değerimin evlilikteki elim olduğunu bilerek büyüdüm.

Aşk evliliği masallardaki prensesler içindir, mafyadaki prensesler için değil.

Finn

Saatimi tekrar kontrol ettim. Her an gelebilirler. Solunum cihazımı düzeltiyorum ve ayak bileğimi dizimin üzerinde çaprazlıyorum. Oda boş ve karanlık, odadaki tek sandalyede oturuyorum. Tek ışık, kapının üzerine monte edilmiş üç monitörden geliyor ve bu eski otelin her santimini kaplayan çok sayıda kameradan üçünü yayınlıyor.

Yıllar önce hizmet dışı bırakıldı çünkü her yer asbestle doluydu ve tadilat gerektiğinde terk etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Şimdi, burası benim oyun alanım.¹

Siyah, penceresiz bir minibüs, harap araziye çevreleyen inşaat çitindeki bir açıklıktan geçiyor. Kar maskeli adamlarımdan biri minibüsün arkasından çiti sürükleyerek kapatıyor.

Kan dolaşıma ince bir tür adrenalin sızıyor. Sağır edici değil, ama yükseltici. Ekranlardan yayılan mavi ışık daha keskin, solunum cihazının arkasındaki hava daha taze ve avlanma ihtiyacı daha da güçleniyor.

Eskiden şiddete olan açlığım beni tükettirdi. Babamın intiharından sonra, ellerime dökülen taze kanın kayganlığını ve sıcaklığını hissetmekten başka bir şey istemedim. Arzu *-ihtiyaç-* hala orada, ama daha sessiz, daha sabırlı ve hesaplı.

Başına siyah bir yastık kılıfı geçirilmiş ve elleri önünde fermuarla bağlanmış bir adamın minibüsün arkasından itilmesini izlerken damarlarımda kaynıyor. Tökezliyor, çömelmiş ve omuzları kıvrılmış bir şekilde yeni çevresinde kendini korumaya çalışıyor.

İkincim Calvin minibüsün arkasından atlıyor ve Martin'in kafasındaki çantayı yırtıyor. Genelde düzgün olan Ivy League kesimi dağılmıştı ve ilk içgüdüğü saçını düzeltmek için bağlı ellerini kaldırmak olunca sinirlendim ama eğlendim. *Gösterişçi herif.*

Gösterişçi ve aptal. Onu bir koli elmas için çit olarak tuttuk ve taşların yarısını sahteleriyle değiştirip gerçeklerini cebe indirdi.

Elbette onu hırpalayabilirdik -birkaç kemiğini kırabilir, taşları geri alabilirdik- ve Fox adını temsil ederken bir daha böyle bir şey yaparsa onu tehdit edebilirdik. Ama *daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

Telefonumu kullanarak eskiden arka servis girişi olan bir kapının kilidini uzaktan açıyorum. Calvin kapıyı açıyor ve Martin'i içeri alıyor, gözlerim ekranlardaki hareketleri takip ediyor. Oteldeki tüm kapılar ve asansörler anahtar kartları için elektronik kilitlerle ayarlanmıştı. Onları yeniden programladım, böylece hangi kapıların açılacağını avucumun içinden kontrol edebiliyorum.

Calvin'in ona oyunu açıklarken dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ve gözlerine korku çöktüğünü izlerken ağzımın kenarı kıvrılıyor. Şimdi, eğlence gerçekten başlayabilir.

Oyunun kuralları basit: *Koş.*

Calvin sustalığı çekince geri sığıyor ama sadece fermuarları kesiyor. Calvin'in bir şey daha söylediğini görüyorum ama duyamıyorum ve sonra Martin koridorda koşmaya başlıyor. Kameraların hareket sensörleri onun yolunu takip ettikçe üstümdeki monitörler değişiyor.

Beyaz gömleği üzerine yapışmış, ter sırtının ortasında koyu bir leke oluşturmuş. Asansör düğmelerine basıp duruyor, bir elini yüzünde gezdirerek asla gelmeyecek bir asansörü bekliyor. Birkaç saniye daha bekledikten sonra asansörü bırakıp merdivenleri kullanmaya karar veriyor.

Merdivenleri tırmanışını izliyorum, her inişte her kapıyı deniyor ama ben onları kilitli tutuyorum. Yedinci katta kapıyı tekmeliyor ve yumruklarını sıkarak feryat ediyor.

Bu her zaman en sevdiğim kısımdır. Çatlamaya, kırılmaya başladıkları zaman. Bu koridorlardan canlı çıkamayacaklarını nihayet anladıklarında öfke nöbeti geçiren bir çocuğa dönüşürler. Tüm soğukkanlılıkları, son umutlarıyla birlikte pencereden dışarı çıkar.

Bir dahaki sefere omzunu kapıya çarptığında kilidi açıyorum ve yere yuvarlanıyor, kapı nihayet açılıyor. Ayağa kalkıyor ve odalardan oluşan koridorda hangi yöne koşacağına karar vermeye çalışarak çılgınca etrafına bakınıyor. Labirentimde sadece bir fare olduğunu bilmiyor. Hangi yolu seçtiği önemli değil çünkü ben öyle olmadığına karar verene kadar her yol çıkmaz sokak.

Arzuladığım şey şiddet kadar -hatta daha fazla- kontrol. Onun kaderi üzerinde tam ve eksiksiz bir kontrol, beni sürekli yiyip bitirmeye çalışan endişeyi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Yüzü kızarmış ve nefes nefese bir halde bulunduğum kata geliyor ve yaklaştıkça kanım kaynıyor. Koridorda bana doğru ilerlemeye başladı. İçinde bulunduğum eski süitin kapısı bir merdiven boşluğu kapısıyla değiştirilmiş.

Dışarıda ayak seslerini duyduğumda monitörleri kapatıp ayağa kalkıyorum. *Zaman doldu.* Nabzım derimin altında hızla atıyor. Onları koşuştururken izlemeyi seviyorum ama körlemesine beklemeyi de seviyorum. Yaklaşan her ayak sesiyle nefesim hızlanıyor.

Başımı çevirip boynumu kırıyorum ve eldivenleri parmaklarımın üzerinden geçiriyorum. Parmak eklemlerimdeki dövme harfler siyah derinin altında kayboluyor. İki kısa kelime heceliyorlar: SAKLANAMAZ.

Kaçabilirsin ama... Kapı açılır... Saklanamazsın.

"Merhaba Martin." Arkadan aydınlatılmış çerçevesi kapı aralığında dondu. "Gelebilmene çok sevindim."

Telefonum elimde titriyor ve bütün gece gelmesini beklediğim fotoğrafa bakıyorum. Başımı ağrıtan bir duygu seli var. *Kahretsin*, bunu uzatmak istiyordum ama şimdi teyidimin doğru çıktığını görünce -ekranımdan bana bakan yüzü- zaten zayıf olan sabrım kırılıyor.

Karanlık oda kör edici bir saniyeliğine aydınlanır. Bir sonraki saniyede Martin yere yığılır, gözlerinin arasında bir kurşun deliği vardır.

image-placeholder

Bölüm 2

Şans

E fie

Hadis ortak dairemizdeki masanın üzerine en son gözetleme fotoğraflarını yayıyor ve ben onunla göz göze gelmek için kendimi zor tutuyorum.

Tekrar.

Fox's Den'in karşısındaki binada sahte bir isimle bir daire kiraladık. Cash'in restoranlarının üstündeki çatı katında yaşadığını biliyoruz. Aslında, bütün bina onların. Şu an kaldığımız binanın da sahibi olmadıklarına şaşırdım doğrusu.

Burası Cash'in dairesi olabilir ama üç gün boyunca gözetleme yaptık, gelen giden herkesi belgeledik ve pencerelerden görüş hatları oluşturduk, en büyük kardeşi bir kez bile görmedik.

Onun yerine o. Finn.

Babamın bu işi bana işkence etmek için mi verdiğini merak etmeye başladım.

Eğer yaptıysa, işe yarıyor.

Son on yılımı Finneas Fox'la ilgili her şeyden uzak durmak için elimden geleni yaparak geçirdim. Fox ailesi gazetede görüldüğünde, sayfayı çeviriyorum. Onun katılabileceği bir etkinliğe katılmak zorunda kaldığımda, aniden

grip olurum. Ve arkadaşlarımla nadiren dışarı çıktığımda, onların sahip olduğu çok sayıdaki kulüp ve bardan birini asla seçmediğimizden emin oluyorum.

"İçeri girmemiz gerek. Aradığımız şey içeride. Bundan eminim." Linnie ayağa kalkar ve masayı avuçlayarak fotoğrafları karıştırır.

Hadis, "Ön kapıda sadece iki muhafız var..." diye düşünüyor.

Marguerite sandalyesinde arkasına yaslanıp arka ayakları üzerinde sallanırken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ama çatı terasından girişin güvenliği yok." Linnie onun imasını onaylarcasına başını sallar.

"Ama oraya nasıl çıkacaksınız ki? Oraya ulaşmanın tek yolu, zaten her zaman korunduğunu belirlediğimiz daireden geçmek," diyorum ve hepsi gülümseme imalarıyla birbirlerine bakıyorlar.

Linnie oturuyor ve gülüyor, "Girmememiz gereken yerlere girmenin bir yolunu bulmak, kelimenin tam anlamıyla bizim iş tanımımız." *Doğru.*

Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum.

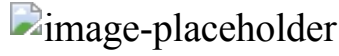
Lütfen 30 dakika içinde Il Giardino'da olun. Baban bir güncelleme istiyor.
-Bruno

Bilinmeyen bir sayı, ancak birkaç haftada bir temiz bir brülör alması alışılmadık bir durum değil.

Genelde babamın fino köpeğinden emir almam ama bu konuşmadan kurtulmak için bir bahanem olduğu için minnettarım. Aradan geçen onca zamana ve ailelerimiz arasında yaşanan onca kanlı olaya rağmen, bu komplo bana hala ihanet gibi geliyor ve içime sinmiyor. Bu doğrudan, önceden planlanmış ve kışkırtılmamış bir saldırı. Eğer yakalanırsak, bu ateşkesimizin bariz bir ihlali olacak ve neler olacağını düşünmek beni ürpertiyor.

intikam olarak gerçekleşir.

Tilkiler ikinci şanslarla tanınmazlar.

Haziran Limanı'nın kentleşmesinden önce açılan *Il Giardino*, şehrin en eski restoranlarından biri; aslında arka tarafında çeyrek dönümlük bir bahçesi var. Bugün hâlâ bahçeden toplanan ürünleri kullanıyorlar ve dışarıdaki oturma alanları bahçeye dağılmış durumda. Böylece Linguine alla Puttanesca'nızı tabağınızdaki domatesleri yetiştiren bitkinin yanında yiyebilirsiniz.

Apartmandan çıkmak için acele ederken, taksiden indiğimde on dakika erken gelmiş oluyorum. Kaldırımdan, mekanın seksen yıl önceki ihtişamını hayal edebiliyorum. Kırmızı masa örtüsüyle kaplı her masanın üzerinde mumlar var, bu da mekânı fazla parlak olmadan ışılatıyor. Alçak ahşap kirişler rustik bir çekicilikle ortaya çıkarılmış ve duvarlarda İtalya'nın siyah beyaz eski fotoğrafları asılı.

İçeri girdiğimde Maria hostes standından bana el sallıyor. "Bu gece tek kişilik masa mı Ef?" Masa bekleyen birkaç çift daha olmasına rağmen Maria menüye uzanıp beni hemen oturtuyor. Luciano olmanın bazı avantajları olduğunu inkâr edemem - hayatım boyunca bir kez bile masa beklediğimi sanmıyorum.

"İki, babam geliyor."

"İçeride veya Dışarıda mı?" o sorar ise
dokuma arasında masalar, Ben de arkasından.

"Dışarı lütfen." Harika bir akşam, sıcaklık hoş olacak kadar serin, ancak hafif, uzun bir koldan fazlasına ihtiyaç duyacağım kadar soğuk değil.

Beni yeşil fasulyelerden oluşan kemerli bir kafesin altından boş bir masaya götürürken, ayaklarım durma noktasına geliyor, kalbim boğazıma fırlıyor. İçimdeki

Kendimi tuğla döşemelerin üzerine bırakıp yükseltilmiş bahçe yatağının arkasına saklanma dürtüsü. Çünkü yeşil sarmaşıklarla sarılmış tırmanma direklerinin arasından *onu* görüyorum.

Finn tek başına bir masada oturuyor, bir elinde kitap, diğer elinde sigarasından bir nefes çekiyor. Her gün fotoğraf bombardımanına tutulmama rağmen, onu şahsen gördüğümde yaşadığım saf boğulma hissine hazırlıklı değilim.

Gideyim mi? Ona gitmesini söyleyeyim mi? Ne de olsa babam yakında burada olacak.

"Her şey yolunda mı?" Maria'nın sesi beni transtan çıkarıyor.

"Hmm? Oh evet, bu harika." Kibarlık olsun diye ona sahte bir gülümseme verme zahmetine girmiyorum, nefesimi tutmaya çalışarak kendimi masaya bırakıyorum. Finn'in masasında tabak falan yok, sadece bir espresso fincanı ve tabağı var, yani belki de yemeğini bitirmiştir ve babam gelmeden gidecektir. *Öyle umuyorum.*

Maria yanımdan ayrılıyor ve iyi ki menüyü ezbere biliyorum çünkü menüye bakıyorum ama tek kelime bile okuyamıyorum. Titreyen ellerimi meşgul edecek bir şey olsun diye menünün bir köşesini karıştırıyorum.

Bahçe tuğla bir duvarla çevrili ve masalarımız duvarın hemen önüne, yükseltilmiş yatak sıralarının sonuna yerleştirilmiş. Bizim sıramızda başka masa yok ve Finn'le on yıldır hiç olmadığı kadar yalnız olduğum için tüylerim diken diken oluyor.

Onun karanlık varlığını hissedebiliyorum, tıpkı güneşin önünde süzülen ve anlık bir ürperti yaratan bir bulut gibi. *Benim onu hissettiğim gibi o da beni hissedebilir mi?*

Sigara dumanının kokusu üzerime siniyor ve beni bir anda çatıya çıkıp ona takımyıldızlarını öğretirken sigara içtiğimiz geceye götürüyor. Binlerce kez sigara kokladım.

Ama nedense kokunun özünde bağılı olduğu tek anı bu. Göğsümde keskin bir sızıya neden oluyor.

Sandalyemde büzülmeye çalışıyorum ama başka tarafa bakamıyorum. Bir yudum alırken uzun boynunun sallanışı ve batan güneşin elmacık kemiklerini nasıl yontulmuş ve kesilmiş gösterdiği beni büyülüyor. Bir sayfayı çeviriyor, gözleri kısa bir süreliğine yukarı kayıyor ve kalbim neredeyse duracak. Neyse ki beni fark etmiyor ve ben babamın ne zaman geleceğini merak ederek endişeyle saate bakıyorum. Yoğun bir Cuma gecesi olmasaydı, içeri geçmek isterdim ama bekleyen misafirlerin sırasını çoktan atlamıştım.

Bir garson elinde sipariş etmediğim bir şişe şarapla çıkageldi. "Ailenize saygılar," diyor ve ben beklerken bana bir bardak dolduruyor. Kendime bir tane daha doldurmadan önce çabucak boşaltıyorum. Telefonum başka bir mesajla çaldığında sıcıyorum.

Planlar değişti. O gelmeyecek.

Tanrı'ya şükürler olsun. Peçetemi koltuğuma atmadan önce kadehimde kalan şarabı bitiriyorum ve ayrılmak için ayağa kalkıyorum, daha önce ayrılabilirdiğim için Meryem, Yusuf ve İsa'ya teşekkür ediyorum-

"Effie?" Sesi hatırladığımdan daha kalın ama hemen tanınabilir.

Yanağımı ısıriyorum ve kaçmayı düşünüyorum, ama bu çok şüpheli olurdu ve küçük bir parçamın onun masasına oturup son on yıl hiç yaşanmamış gibi davranmaktan başka bir şey istemediğini iddia edemem.

Yavaşça dönüyorum ve yüzüme yapıştırdığım sahte şaşkınlığın inandırıcı olmasını umuyorum. "Aman Tanrım, merhaba. Seni orada görmedim." *Tanrım, ne korkunç bir cümle.*

"Gidiyor musun?" diye soruyor, fasulye ağının arasından net bir görüş açısı elde etmek için başını eğerek.

"Birini bekliyordum ama iptal ettiler," diyorum hızlıca ve öylece bırakmasını umarak arkamı dönüyorum.

"Bir pislik seni ekti diye o *brunello di montalcino'nun* ziyan olmasına gerçekten izin mi vereceksin?" Masamdaki yarı sarhoş şişeye başıyla işaret ediyor.

"Oh, hayır, bekliyordum-bir randevu değildi." Yanaklarım yanıyor.

"Güzel." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve sigarasından yavaşça bir nefes çekiyor; gözlerini pervasızca önce aşağıya, sonra tekrar vücuduma dikerken tenim alev alev yanıyor.

"İyi mi?"

"Bana katıl." Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve masasındaki boş sandalyeye başıyla işaret ediyor.

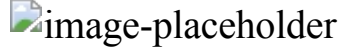
"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Gitmeliyim." Tekrar gitmeye çalıştım. Anahtar kelime denemek. Neden onu görmezden gelmediğimi ve gitmem gerektiği gibi gitmediğimi size söyleyemem.

"On yıl oldu, Effie. Ailelerimiz yıllardır barış içinde, değil mi?" Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Bildiği kadarıyla teknik olarak barış içindeyiz. Ateşkesi reddetmek şüphe uyandırırды ama ona katılmak da bir risk olurdu. Finn satır aralarını tanıdığım herkesten daha iyi okuyabiliyor. En küçük ayrıntıları bile fark ediyor ve ben bir şeyleri ele vermekten korkuyorum.

"Lütfen..." yere bakıyor ve derin derin yutkunuyor. Tekrar yukarı baktığında, gözlerinde kalbime dokunan ve belki de benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini düşündüren çığ bir kırılganlık var. "Sadece bir içki."

"Tamam," diye ciyaklamayı başarıyorum. Terli avuçlarımı kotuma siliyorum ve masamdan şarap şişesini alıyorum.

Oturduğumda ilk söylediği şey, "Tanrım, seni özledim." oluyor. Ve bu geceyi nasıl atlatacağımı merak ediyorum.

"Sanırım buradaki son insanlar biziz." Artık diğer tüm müşterilerden ve garsonlardan boşalmış olan bahçeye bakıyorum. Oturduğumdan beri üç saat geçti ve gülümsemekten yanaklarım ağrıyor.

"Veda etmek istemiyorum." Finn'in koyu yeşil gözleri bana ciddiyetle bakıyor, sanki bu gecenin hiç bitmemesi için yalvarıyor.

Ama öyle olmalı.

Ailesinin en iyi eşyalarını çalmak için bir soygun planladığım sırada yeniden bağlantı kurmamız acımasız bir ironi.

Tuğla duvarları kaplayan ışıklar söndüğünde ağzım açık, hâlâ yanıtları formüle etmeye çalışıyorum. Suçlulukla ona bakıyorum. "Sanırım bu bizim işaretimiz."

"Yeterince makul," diye iç geçiriyor, ayağa kalkıp masanın benim tarafıma geliyor ve elini uzatıyor.

Bunu kabul etmemeliyim. Hemen şimdi çekip gitmeliyim. Bu geceyi tutunacak bir anı olarak saklamalıyım ama daha fazlası değil. Ama şu anda bahçe çok karanlık ve belki de burada olduğumuzu unuttular ve belki de şu anda gece uzanıp elini tutarsam, sabah hiç olmamış gibi olacak.

Karar vermem çok uzun sürmüş olmalı çünkü elini cebine sokuyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. Ayağa kalkıyorum ve sebze sıralarının arasından geri yürümeye başlıyoruz, portakal kabağı çiçeklerinin ve kokulu bir biberiye çalısının yanından geçiyoruz.

Elimi dirseğinin kıvrımına sokmak ve pazusunu hafifçe kavramak çok doğal geliyor. Hafifçe gerildiğini hissediyorum ama sonra bana doğru eğiliyor ve zamanı durdurmak istiyorum. Bu gece hiç beklemediğim bir hediye idi ve bu restorandan çıkar çıkmaz bu illüzyonun paramparça olacağını biliyorum.

O durup bana bakana kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmiyorum bile. Elim kolundan nazikçe sıyırıp önünde tutuyor ve diğer elimi kaldırıyor. Bana bakarken nefes alışım yavaşlıyor. "Söylediklerimde ciddiydim. Sana veda etmek istemiyorum. Bir daha olmaz."

Başparmağı elimin arkasında yavaşça daireler çiziyor. Hareket çok küçük ama sarsıcı. Çok rahatlatıcı, çok yatıştırıcı ve bunun olmasına izin veremem. Şu anda bir ateşkes yapmış olabiliriz ama daha ne kadar sürecek?

"Gerçekten geç oldu, gitmem gerek." Söylemek istediğim tüm kelimeleri tutmak için dilimi ısırıyorum ve ellerimi çekiyorum.

Yanından geçip gidiyorum ama parmakları bileğime dolanıyor ve beni geri döndürüyor. Bir eliyle kalçamda beni yakalıyor. Bileğimi saran parmakları kalkıp çenemin kenarını tüy kadar hafif bir dokunuşla izlediğinde nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

Parmakları çenemde ve saçlarımda geziniyor, "Benimle eve gel."

"Yapamam-"

"Arka tarafa park ettim, birlikte çıktığımızı kimse görmeyecek." "Ama-"

"On yıl bekledim. Bir dakika daha beklemeyeceğim." Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni kendine çekerek dudaklarını üzerime indiriyor. Sadece bir anlığına donup kalıyorum ve sonra onun içinde eriyorum, gömleğinin yakasını sıkıca kavriyorum ve sanki havadaki tek saf oksijen oymuş gibi onu içime çekiyorum.

Zihnim, ağzını ağzımda hissetmek dışında tüm düşüncelerden arınıyor. Tadı en tatlı yasak meyveye benziyor ve onunla kendimi daha sarhoş

hissediyorum.

Şarap. Uzaklaştığında istemsizce inliyorum, dokunuşunu bir uyuşturucu gibi özlüyorum. Sesi kalın ve hırıltılı. "Evet. Benimle eve geliyorsun."

Eğiliyor ve kollarını kalçalarımın dolayıp beni omzuna atarken çığlık atmama neden oluyor. "*Finneas!*"

Gülüyor. "Bunu sevdim, şimdiden adımı haykırıyorsun." Nefesim kesiliyor, yanaklarım yanıyor ve ağzımı kapatıyorum.

Restoranın içinden geçmek yerine arka kapıdan çıkıyoruz ve Finn bir eliyle arabasının kapısını açıyor, diğer eli hâlâ kalçalarımın sarılmış durumda. Beni nazikçe yolcu koltuğuna bırakıyor ve kemerimi bağlamak için bana doğru eğildiğinde, zengin kolonyasının kokusu yanımdan geçerken kızarıyorum.

Finn cehennemden çıkmış yarasa gibi sürüyor, eli kalçamdan hiç ayrılmıyor. Özel yeraltı garajını kullandığı için minnettarım. Tüm bunlar olurken ihtiyacım olan son şey *Les Arnaqueus*'lardan birinin beni görmesi ve babama haber uçurması.

Ben daha kemerimi çözmeye vakit bulamadan, o çoktan yolcu kapısını açmış, avucunu uzatmıştı bile. "Önden buyurun, prenses." *Prenses*. Bu tek kelime midemi bu gece söylediği diğer her şeyden daha fazla bulandırıyor. Bir keresinde "Ben Luciano Prensesiyim" diyerek beni dondurma almaya götürmesi için onu ikna etmiştim, o da "Ben kimim ki bir prensesi reddedeyim?" diye cevap vermişti.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Seninle geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyorum."

Onun sözleriyle midem düğümleniyor. Asansörle en üst kata çıktığımızda bu düğüm daha da büyüüp sıkılaşıyor. Günlerdir gözetlediğimiz Cash'in dairesine girmemize izin vermeden önce beni kapıya doğru itip doyumsuzca öptüğünde biraz gevşiyor. Bu

Daireye adım attığımızda midemin çukuruna düşüyor ve kilidin tıkırtısını dinliyorum. Şimdi burada dururken, tüm bu durumun ne kadar berbat olduğunun farkına varıyorum.

Ama sonra kollarını arkadan belime doluyor ve boynumu öpüyor ve ben karşı koyamıyorum. *Sadece bir gece*, diyorum kendime.

Başımı yana çevirerek ona daha fazla erişim sağlıyorum ve dudaklarının arasındaki hassas teni emerken içimden bir inilti yükseliyor. "*Kahretsin*," nefesi boynumu gıdıklıyor, "bu tatlı sesi duymak için ne kadar beklediğimi bilemezsin." İnliyor ve kulak mememi ısıyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor.

Elleri karnımdan aşağı iniyor ve gömleğimin eteklerini sıkıştırarak parmak uçlarının karnımın derisini sıyrmasına izin veriyor. "Lütfen seni görmeme izin ver Ef." Etek ucunu yukarı doğru çekiştiriyor ve gözlerim sağ tarafımızdaki büyük pencereye takılıyor. Pencereden gözetleme yerimizin penceresini görebiliyorum ve paniğe kapılıyorum.

Etrafımda dönüyorum. "Hadi odana gidelim." Neyse ki panjurlar kapalı ama kim bilir bir dahaki sefere içlerinden biri pencereden dışarı bakacak.

Baş döndürücü bir şekilde gülümsüyor ve normalde karanlık olan yüz hatlarında çok güzel, hafif bir ifade var. Elim tutarak beni koridordan geçiriyor ve bir odaya sokuyor. Küçük bir oda, dört direkli bir yatak ve asgari düzeyde başka mobilya ve dekor var - bir misafir yatak odasından bekleyeceğiniz gibi, ama buranın onun evi olmadığını bildiğimi belli etmiyorum.

Sanki bir saniye daha bekleyemezmiş gibi gömleğimi başımın üzerinden yırtıyor ve elleri açlıkla kıvrımlarımın çıplaklığını dolaşiyor. Neredeyse büyülenmiş gibi duraklıyor ve kendimi onun hayranlığını hak etmediğim için üstümü örtmek isterken buluyorum. Keşke ne planladığımızı bilseydi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak için hamle yapıyorum, ama o kollarımı çekip yanımda sabitliyor. "Benim önümde asla kendini örtme. Afrodit'in kendisi gibi görünürken olmaz."

Kollarım hâlâ bağılyken eğilip boğazımı, göğsümü ve göğüslerimin üst kısımlarını öpüyor. Dudaklarının her dokunuşunda bir nefes çekiyorum. Diz çökmeden önce doğruluyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. Dudaklarını ve dilini vücudumda gezdirmeye devam ediyor.

Ellerimi tutuşu hiç gevşemiyor ama saklanma isteğim öptüğü her kıvrım, kıvrım ve çille birlikte azalıyor. Diliyle bel kuşağımın üstündeki narin teni okşarken gözleri gözlerime kilitleniyor ve içim ürperiyor. "Gecenin sonunda her parçan bana ait olacak," diye fısıldıyor etime ve kotumu dişleriyle çözmeye başlıyor.

Benim için diz çökmüş bu adamdan daha seksi bir şey görmedim.

Kollarımı serbest bırakarak kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçiriyor ve siyah, dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şeyim kalmayana kadar kalçalarımın altına indiriyor.

Ayağa kalkıyor, saçlarımı yumrukluyor ve başımı geriye yatırıyor. Bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorladığımda, yatağın tabanının üstündeki gölgelik rayına vidalanmış iki göz kancasını fark ediyorum. Finn'in dudakları kulağımı okşarken, "Hiç bağlandın mı prenses?" diye fısıldıyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum, tenim alev alev yanıyor ve nabzım bacaklarımın arasında atıyor. Geçmişte erkek arkadaşlarım olmuştu ama ne kadar girişimde bulunsam da hiçbiri istediğim kadar sert olmamıştı. Muhtemelen hepsi de babamdan korktukları için morluk bırakıyorlardı. Komik, çünkü babamın morluk bırakmakta bir sorunu yoktu.

Bunun, arzuladığım bir şeyi deneyimlemek için tek şansım olabileceği, babamın altında olmayan bir adamın merhametinde olmak

ve bana gerçekten istediğimi verebilecek biri. Ve Finn'le geçireceğim tek gece buysa... nasıl hayır diyebilirim ki?

Finn diliyle alt dudağının üzerinde geziniyor, gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Güzel. Şimdi burada kal." O şifonyere gidip iki kangal ipek kordon ve tam olarak göremediğim küçük ve beyaz bir şey daha çıkarırken, ben - kalbim çarparken göğsümün inip kalkması dışında- hiç kıpırdamadan duruyorum.

Bana doğru yürüyor ve bakışlarını açıkta kalan bedenimde gezdiriyor. "Eller dışarı." Sesi daha soğuk, daha buyurgan ama hâlâ şehvetle ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyle yanıyor. Bu her neyse, içimi erimiş ısı gibi hissettiriyor.

Mantıklı yanımda ne halt ettiğimi sorgulamak istiyor. On yıldır konuşmadığım bir adamın beni neredeyse çıplak bir şekilde bağlamasına izin mi veriyorum? Ama o on yıla ve aradaki tüm erkek arkadaşlara rağmen, hiçbirisiyle Finn'le hissettiğim gibi bir yakınlık hissetmedim. Pastoral bir anıya, başlamadan biten bir gençlik aşkına tutunuyor olabilirim. Ya da Finneas Fox gerçekten de yanında kendimi güvende hissettiğim tek erkek olabilir.

1

Her bir bileği sıkı ama rahat olan süslü bir düğümle metodik olarak bağlıyor. Acı bir şeylerin farkına varıyorum, ipi kullanma kolaylığı bunu daha önce yaptığı anlamına geliyor... daha önce birçok kez.

Beni yavaşça kalçalarımın tutarak yatağa doğru döndürüyor ve sonra her bir ipin ucunu üstümüzdeki kancalardan birine bağlıyor. Kalbim onu arkamda hissederek düzensiz bir şekilde atıyor ama dokunuşundan yoksunum, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyorum ve o kadar istekliyim ki iç bacaklarım kayganlaşıyor.

"Bu halinle çok güzelsin," diye konuşurken omurgamda gezdirdiği parmağıyla ürperiyorum, "Kıçın kıpkırmızı olduğunda daha da muhteşem görüneceksin-" *Şaplak!*

Şok içinde haykırıyorum, ama hemen ardından daha fazlası için yumuşak bir inilti geliyor. "Hoşuna gitti mi?" Sesi o kadar alçak ki zar zor duyuyorum, sanki bir

Bir hayaletin fısıltısı. Ayak sesleri duyuyorum ve şifonyerden başka bir şey çıkardığını görmek için başımı olabildiğince çeviriyorum.

Beni bakarken yakalıyor ve başını sallıyor. Gözlerimi tekrar karşıya dikiyorum, *kötü bir* şey yapma fikri içimde hafif bir heyecan yaratıyor. Onu tekrar arkamda hissediyorum ve sonra kalçamda bir şeyin serin, düz dokunuşunu.

Aşağı bakıyorum ve siyah, deri bir küreği bacağımdan yukarı sürüklediğini görüyorum. Kalbim beklentiyle güm güm atıyor. Kışkırtıcı bir yavaşlıkla kalçama kadar getiriyor ve sonra kırımın yuvarlak kısmını okşuyor.

"Başlamadan önce bir sorum var-"

"Güvenli kelimem ne?" Sanırım.

"Hayır." Sesi şok edici derecede soğuk, kopuk ve bütün gece kullandığı tondan tamamen farklı ve içime bir korku çöküyor. "Sen ve o Fransız sürtükler ne halt planlıyorsunuz?"

image-placeholder

Bölüm 3

Att Adildir

E fie

"D Gerçekten bir mil y a r ı ç a p ı m ı z içinde hareket eden her bir kişiyi takip etmediğimi mi sanıyorsunuz? Bırakın şehrin diğer ucunu.

Sokak mı? Hadi ama Ef, bundan daha zeki olduğunu biliyorum." ¹ Sesi omurgamdan aşağı damlayan buz gibi ve geceden anlar aklımdan geçiyor.

Ailemizin favorisi olarak bilinen bir İtalyan restoranında yemek yiyor olması.

Arka tarafa gizlice park etmişti ve daireye vardı ğ ı m ı z d a hiçbir koruma yoktu.

Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajlar, beni uygun bir şekilde onun yanında tek başıma bir masaya yerleştirdi.

Lütfen 30 dakika içinde Il Giardino'da olun. Baban bir güncelleme istiyor.

Bruno'nun hayatında hiç "lütfen" dediğini sanmıyorum. Ve babama her zaman "o" diye hitap eder. *Hangisinden* bahsettiğini hepimiz biliyoruz.

"Mesajlar. O sen miydin?" *Nasıl bu kadar kolay olabildim?*

"Şimdi anlıyorsun," diye alay ediyor ve ben ipleri çekiyorum, dönmeye çalışıyorum, gergin kalıyorlar ve göğsümde buhar yükseliyor.

İçimde öfke kaynıyor. *Oyuna geldim. Oyuna getirildim.*

"Kendin söyledin Finn, ben lanet olası bir mafya prensesiyim. Eğer babam barışı bozduğunu ve beni zincire vurduğunu öğrenirse, senin üzerine cehennemi yağdırır." Yüzüne bakamadığım için sinirli bir şekilde omzumun üzerinden söyleniyorum.

"Ne huzuru *prenses?*" Raketin ucuyla çenemi daha da geriye yatırıyor. "*Les Arnaqueuses'u* benim lanet bölgeme getirdiğin anda her türlü sahte barış iddiası bozuldu."

Küreği bırakıyor ve başımı saçlarımdan tutup geriye çekiyor. Kafa derimdeki baskıdan gözlerim yanıyor. "Şimdi söyle bana, ne planlıyorsun?" diye soruyor ve küreği kıcıma sertçe indirirken vücudum sarsılıyor.

"*Hiçbir şey,*" diye homurdanıyorum, dişlerimi birbirine vurarak başka bir acı darbeyi bekliyorum.

Gerçekten de geldiğinde, burnumdan nefes alıyorum ama dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Piçlere çılgınlıklarımın zevkini tattırmadan ceza almaya çok alışkınım.

Finn sessizliğimden memnuniyetsiz bir şekilde homurdanıyor ve beni tekrar daha sert tokatlıyor, yanık beni daha da kızdırıyor... ve *ıslatıyor*. Ve sanırım ondan en çok bunun için nefret ediyorum.

Odada bir şaplak daha yankılanıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum, göz kapaklarımda ardında kızaran öfkeye odaklanıyorum. Nefesini boynumda hissediyorum ve sonra kabaca, "Eğer bana ne planladığını söylemeyeceksen, o zaman en azından iyi bir kız ol ve *say*."

Bir darbe daha ve kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum, darbe klitorisimin zonklamasına neden oluyor. Tekrar eğiliyor ve dilinin boncuk boncuk terimi yalayarak ensemden bir yol açtığını hissediyorum ve kulağıma "Dört." diyor.

"Hayır." Isırarak söyledim.

Şaplak.

"Beş." Sesindeki şeytani neşeyi şimdi fark ediyorum ve daha önceki yumuşak, savunmasız Finn'in asla gerçek olmadığını anlıyorum. O yumuşak, nazık ya da tatlı biri değil.

O lanet bir sadist.

"Eğer benden cevap alamayacağını düşünüyorsan, ikimizi de uzun bir gece bekliyor demektir." Fiziksel acı yok edilebilir. Ve ben bu konuda çok iyiyim.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve sonra bir vızıltı sesi duyuyorum. "Oh, prenses, bu acıyla ilgili değil..." Kolumun altına giriyor ve önümde duruyor. Bir vibratörü göğüslerimin arasında ve karnımda gezdirirken nefesim kesiliyor. "...Bu zevkle ilgili."

Vızıldayan oyuncacı karnımın alt kısmının en hassas yerinde, bel bandımın hemen üzerinde gezdiriyor. Karın kaslarım daralıyor ve daha ileri gitmemesi için dua ederek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Ne demek istediğini anladın Finn."

"Bunu senin için ne kadar iyi yapacağımı düşün..." Nefes alışverişlerimizden, uzaktaki sis düdüğünden ve o lanet olası bitmek bilmeyen uğultudan başka hiçbir ses olmamasına rağmen beni duymamış gibi sözünü kesiyor. Oyuncacı uyluğumun iç kısmına doğru sürükleyerek hassas deride aşağı yukarı gezdiriyor ama asla tam olarak yukarı çıkmıyor. "O kadar iyi ki, bu kadar zevk aldığın için kendinden nefret edeceksin."

"Şu anda nefret ettiğim tek kişi sensin." O yere bakarken fırsattan istifade sınırlı hareket kabiliyetimi kullanıp suratına kafa atıyorum.

"Lanet olsun," diye hırlıyor, elinin tersiyle kan olup olmadığını kontrol ediyor.

Ne yazık ki burnu kanamıyor. "İyi davranacaktım-"

"Umarım kırılmıştır, seni bok parçası," diye tükürdüm, darbeden dolayı başımda oluşan zonklamayı görmezden gelerek.

"Kirli oynamak mı istiyorsun? O zaman oynayalım." Gözleri karanlık ve ulaşılmaz bir şekilde içime bakıyor, vızıldayan oyuncağı külotumun içine sokuyor.

"Hayır, *hayır*. Finn, lütfen yapma."

Kasığına diz atmaya çalışıyorum ama bacağıma anında yakalıyor ve etkilenmeden gülüyor. Baldırımı tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum ama nafile, dizimi yana doğru çekiyor ve çıplak baldırıma bir ısırık almak ister gibi bakıyor. Bir an için ısırabileceğini düşündüm.

Beni sıkıştırıyor, bacağıma kalçasına doluyor, böylece ona sarılmak zorunda kalıyorum. Oflayarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor. "Nasıl durduracağını biliyorsun" derken dudakları neredeyse benimkilere değiyor.

Ve sonra bacaklarımın arasını avuçluyor, vibratörü seksime sıkıca bastırıyor ve zevk anında ve kör edici.

Bedenim oyuncağa, iplere, cehenneme, *ona* şiddetle tepki verirken, işkence görmüş bir coşkuyla haykırmak istiyorum. Ama ona bunu vermek istemiyorum. Bu şekilde değil. Bu yüzden dilimi ısırıyorum ve gözlerimi sıkarak duygularımı bastırmaya ve ses çıkarmamaya çalışıyorum.

Başparmağıyla yanağımdaki bir damla gözyaşını silene kadar ağladığımı fark etmiyorum ve sonra başparmağını soluk soluğa kalmış dudaklarıma sürüyor.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Arka tarafıma dönüp yanan yanaklarımı kürekle tekrar kırbaçlamadan önce bana hınzırca bir sırıtış atıyor, oyuncak hala külotumun içinde klitorisime karşı titreşiyor.

"Oh, Go-" Bir inilti ısırıyorum, çığlıklarımı zapt etmek gittikçe

zorlaşıyor. Bir raket darbesi daha ve zevk ile acının karışımı beni hızlı ve sert bir şekilde doruğa ulaştırıyor. Ona çıkardığım seslerden nefret ediyorum.

özgürce, ama benim isteğim dışında. Ona daha fazlasını vermemek için dudağımı ısırıyorum.

Bana bir kez daha vuruyor, ateşli acı içimi eritiyor ve sonra belimi sarıyor ve karnımı avuçluyor, oyuncağa tekrar baskı uygulayana kadar parmaklarını aşağı ve aşağı indiriyor. Acıyla paramparça oluyorum. "İşte bu kadar. Benim için sertçe boşal prenses. Bana ne kadar acıdığını söyle."

"Siktir git, Finn," diye nefes alıyorum, orgazmım azalırken nefesimi tutmaya çalışıyorum ama zar zor, vibratör hala şişmiş klitorisime karşı titreşiyor.

"İstediğin zaman durdurabilirsin," diye alay ediyor.

Tokat ritmine devam ediyor, sonra vibratörü bana daha sert bastırıyor, başka bir orgazm oluşurken hava almak için mücadele edene kadar tekrar tekrar. Hala çok hassasım, bir öncekinden sonra hiç rahatlayamadım ve istemsizce inliyorum.

"Şu haline bak, ne kadar da çaresiz bir oyuncaksın." Kalçamın yan tarafını okşuyor ve *ihtiyaç duymaktan* nefret ettiğim rahatlamayı ararken leğen kemiğimi öne doğru yuvarladığımı fark ediyorum. Sonra ben daha ne olduğunu anlamadan oyuncağı çekip alıyor ve eliyle boğazımı sıkıyor. Bu hissin yok olmasından duyduğum üzüntü, onu geri istemek ama aynı zamanda bittiği için mutlu bir rahatlama hissediyorum.

"Ne. Sen. Sen. Planlıyorsun?" Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırıyor, her kelimedede boğazımın kenarlarını sıkıştırıyor, kısıtlı kan akışı neredeyse anında başımı yüzdürüyor.

"Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandım.

Öfkeyle ofluyor ve boynumu serbest bırakıyor, görüşümü saran siyah noktalar dağılıyor. "Seni kıracağım."

Ve sonra işkence -çünkü bu böyle bir şey- yeniden başlıyor. Vücudumdaki her kas gerilene kadar darbe ve oyuncak oyununu değiştiriyor.

Canım çok yanıyor, tenimin her santimi alev alev yanıyor ve aklımdaki her düşünce öfke dolu bir arzuyla dolup taşıyor.

"Yakın mısın prenses? Yaklaştığını biliyorum." Oyuncağı tekrar içeri sokuyor ve temas ettiğinde tüm vücudum sarsılıyor. Küreği kalçalarımın arkasına ve dizlerime doğru sürüklüyor. "Bacakların titriyor. Aslında tüm vücudun titriyor." Haklı tabii, dizlerim titriyor ve ipler beni ayakta tutmasa yere yığılacaktım.

Kalçalarımı geriye doğru çekip beni parmak uçlarıma götürdüğünde ve bir elini külotumun arkasından aşağı kaydırduğunda derin bir nefes alıyorum. Parmakları kığımın kıvrımından bacaklarımın arasına doğru kayarken tıslıyorum. Kendimi onun ulaşamayacağı bir yere itmeye çalışıyorum ama o beni sadece daha sıkı tutuyor.

"Sakın bana dokunma, Finn. Bunu yaparsan senden sonsuza dek nefret ederim."

"Mmm..." diye inliyor ve amımı ovalarken kendi ıslaklığımı duyabiliyorum. "Bu kadar sıırıslıklam olmasaydın çok daha inandırıcı olurdun." Kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyor ve iki parmağını girişime bastırıyor.

"Finn..." Boğazım kuru ve hırıltılı, ve ben bile bunun bir uyarı değil, bir yakarış olduğunu inkar edemiyorum.

"Sessiz ol, Ef." Parmaklarını sıcak ve arzulu amımın derinliklerine soktu. "Ve al şunu." Onları içime sokup çıkarıyor, vücudum bir başka lanet olası orgazm oluşurken geriliyor, vibratör klitorisimi zonklatıyor ve ben uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım-Fuck, *Fi-*." G-noktama doğru kıvrılıyor ve ben onun adını herhangi bir zevkle söylemeyi reddederek kendimi kesiyorum. Boğazımı tutmak için diğer elini kullanıyor. Parmaklarının ben bayılana kadar sıkmak için kaşındığını hissedebiliyorum. Boğazıma bir çığlık düğümleniyor, mutluluk her yanımda çiçek açmaya başlıyor.

ama sonra hareketlerini yavaşlatıyor, parmaklarını acı verici bir yavaşlıkla içeri ve dışarı çekiyor.

İnliyorum, bu akkor ihtiyaçla sayıklıyorum. "Yapma, durma, yapma. -Dur."

Arkamdan kuru bir şekilde kıkırdıyor, "Bana mı söylüyorsun: Yapma. Dur. Yoksa benim muhtaç oyuncağım durmamam için bana yalvarıyor mu?"

"Lanet olsun sana Finn," diye hıçkırıyorum. "*Lütfen*. Lütfen durma." Buzlu bir göldeki çatlak gibi kırıldığımı hissediyorum. Kırılğan. Soğuk. Geri döndürülemez.

Parmaklarını tekrar daha hızlı ve daha sert pompalamaya başlar. "O zaman bana bilmek istediğimi söyle."

"Hayır-"

"Blöf yapmıyorum, Effie. Damlayan bir pislikten başka bir şey olmayana kadar seni kızdıracağım, sonra seni terk edeceğim. Bağlı. Yalnız. İsteyerek."

Vücudum serbest bırakılma ihtiyacıyla titrerken ve o vücudumu iyi prova edilmiş bir enstrüman gibi çalarken sözlerine zorlukla odaklanabiliyorum.

"Boşalmaya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Amcığının parmaklarımı boğduğunu hissedebiliyorum. Ve bunu sana verebilirim. Eğer bana neyin peşinde olduğunu söylersen bunu sana vereceğim." Yere zar zor değen ayak parmaklarım kıvrılıyor ve içimde keskin sancılar kıvılcımlanmaya başlıyor. "Ne olacak Effie? Islak ve muhtaç mı kalacaksın yoksa ben seni boşaltırken parmaklarımı ıslatacak mısın?"

Nefesim ciğerlerime girip çıkıyor, gerçekliğe olan hakimiyetim kayboluyor, zihnim bulanıklaşıyor. Cevap verecek kelimeleri bile bulamıyorum.

"Ne-" *Şaplak*. "Will-" raketle tekrar vurur. "Bu-" *Kahretsin, çok iyi yakıyor*. "Be?" Bir sonraki vuruş klitorisime yayılan bir zevk sarsıntısı gönderiyor; haykırıyorum.

"Önbelleğinin peşinden gidiyoruz!" Ve sonra uçurumun kenarından yuvarlanıyorum, acı veren bir coşku içinde dönüyorum.

Tüm vücudum titriyor, doruk noktam içimden geçerken ipler sallanıyor, birbiriyle yarışan pek çok duygunun toplamı.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Finn bir sustalıyı hızla sallayıp beni dik tutan ipleri keserken tükürüyor. Vücudum pes ederken inliyorum ve yere yuvarlanıyorum.

Önümde çömeliyor ve ben neredeyse çıplak bir yığın halinde yatarken onun tamamen giyinik olmasının yarattığı tezat beni birdenbire çarpıyor. "Sana daha önce seni parçalayacağıma dair söz vermiştim. Gecenin sonunda her parçan bana ait olacaktı. İşte son geldi ve sana *sahibim*. Her ne planlıyorsan devam et ama bana rapor ver. *Her şeyi*. Anladın mı?" Hırlıyor, dudağı kıvrılmış ve gözleri çok soğuk, karşımdaki bu canavarın kim olduğunu merak ediyorum.

Kabul edip etmeme şansım bile olmadan kalktı ve kapıyı çarparak gitti. Ve onunla birlikte gecenin başında aptalca mümkün olduğuna inandığım gelecekteki mutluluk potansiyeli de yok oldu.

1. Pull That Trigger oynamaya devam et

image-placeholder

Bölüm 4

Aşkta ve Savaşta

Finn

"**H** bir kahve. Süt için yer bırakın." Baristaya on dolarlık bir banknot uzattım ve tezgâhın diğer tarafına geçerek ona el salladım.

Paramın üstünü sorduğunda. Telefonuna bakan bir genç bana çarpıyor ve karamelli frapa-latte bokunu üzerime dökmesini önlemek için kıvrılmak zorunda kalıyorum. Tanrım, insanlardan nefret ediyorum. *Neden Cash'in dairesinde kahve yapmadım ki?* Kalalı daha bir hafta oldu ama şimdiden ortalık karıştı. O ve Harlow tropik bir adada bir ay boyunca sikişmek için uzaktayken burada olup işlere göz kulak olmamı istedi.

Neyse ki bir fincan kahve doldurmak uzun sürmüyor ve oradan çabucak çıkıyorum. Caddenin karşısına geçip *Fox's Den'e gidiyorum*, birkaç saat daha açılmayacağı için anahtarımı kullanarak içeri giriyorum. Bir bar sahibi olmanın avantajı, sabah sekizden önce bile olsa alkole erişimde asla sıkıntı yaşamamaktır.

Dün gece Calvin Effie'yi eve bıraktıktan sonra uyuyamadım. Pencereden, bizim binadan onunkine doğru karşıya geçişlerini izledim, hak ettiği utanç yürüyüşü için kendime bir parça neşe hissettirmeye çalıştım ama bunun yerine sadece kendime karşı utanç duydum.

Kendime uyumadığımı çünkü bitirmediğimi söylüyorum. Kahretsin, sadece onun dar, *damlayan* amının parmaklarımda nasıl hissettiğini düşünmek bile sikimi kabartıyor. Doğruca bara yürüyorum ve viskiyi bulup kahveme sağlıklı bir şekilde ekliyorum. Sanki bu, vücudumun her santimetresinin ateş karıncaları tarafından parçalanmış gibi hissetmesini bir şekilde durduracakmış gibi.

Acıyı seviyordu, her seferinde öyle ıslanıyordu ki-
Siktir et.

Arka ofise fırladım ve bilgisayardaki güvenli sunucumuza giriş yaptım. Birkaç tıklamayla Effie'nin bağlanmış, ağlayan ve muhtaç halini görüyorum. *Ne mükemmel bir küçük oyuncak.*

Odanın tavan pervazındaki gizli kamera tarafından kaydedilen videoyu oynatmaya basıyorum, eşofmanımın kemerini aşağı çekiyorum ve aletimi yumrukluyorum. Elimde olmadan bir nefes çekiyorum, vibratörü karışıma eklemekten hemen öncesine hızlıca ilerlediğimde alt dudağımı yalıyorum.

Taşaklarıma diz çökmeye çalışmasını izliyorum, içindeki kavgada omurgamı yakan ateşi hatırlıyorum. *Ve onu ne kadar çok becermek istediğimi.*

Ama yapamadım. Dün gece kurtulmakla ilgili değildi. Güç ve kontrolle ilgiliydi.

Ve Effie'ye ikisine de fazlasıyla sahip olduğumu gösteriyorum.

Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bir zamanlar paylaştığımız aptalca, küçük aşk ne olursa olsun, onu incitmekten çekinmeyeceğim.

Aletimi okşuyorum, benden uzaklaşmaya çalışmasını izlerken sertleşmekte zorlanmıyorum, ama yüzümden bir santimden fazla uzaklaşmasına asla izin vermiyorum. İnlerken, yüzümdeki sıcak nefesini hissettiğimi hatırlıyorum.

Tanrım, lanet olası bir cadalozdur, bundan zevk aldığı için kendine çok kızıyordu. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Effie'yi pek çok kişinin tanıdığını sanmıyorum. Birçok insanın onu tanımasına izin verdiğini sanmıyorum, gerçek kendisini. İyi, nazik bir kalbi var - bir zamanlar sempati duymuş olabilirim, artık duymuyorum - ama etrafındaki tüm çirkinlikler bu kalbi bastırmış. Babasının ve onun gibi erkeklerin ilgisinden ve dolayısıyla öfkesinden kaçınmak için kendini küçültüyor. *Benim* gibi.

Ama bu bir hayatta kalma mekanizması, gerçekte olduğu kişi değil. Gerçekte olduğu kişi bir savaşçı. Karşılık vermek, yıkılmak ve sonra birisinin parçaları toplayacak kadar önemsemesini istiyor.

Belki bir gün ben de bir başkasının parçalarını toplayan bir insan olabilirim.

Ama *Les Arnaqueuses'un* tam olarak ne planladığını öğrenene ve onları Fox adını fısıldadıklarına pişman edene kadar olmaz.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar ekrana veriyorum, saçlarını geriye doğru çekerken boynunun zarif kaslarına odaklanıyorum ve *lanet olsun*, elim boynundayken boynu çok güzel görünüyor.

Bana cehenneme gitmemi söylüyor ve ben daha hızlı, daha sert vuruyorum, parmaklarımın altında gümbürdeyen nabzını hissediyorum. Güzel, narin ama *zayıf*.

Başparmağımı sikimin ucuna sürüyorum, bacakları titreyene kadar onu izledikçe taşaklarım daha da geriliyor. Boşalmamak için çok uğraşıyordu, teslim olmamak için çok uğraşıyordu, ona yaptığım şeyden nefret ettiğini düşünmem için çok uğraşıyordu. Ama sonra...

Elimi külotunun arkasından aşağı kaydırırken kendimi izliyorum ve nefesimi emiyorum, aletim zonkluyor. Buna *bayılmıştı*.

Başımı masa sandalyesine yaslayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve videonun sesini açıyorum. Durmamam için bana yalvarmasını dinlerken elimi sikimde yukarı aşağı pompalıyorum.

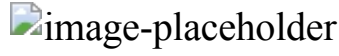
Sakın durma. Sakın durma. Sakın durma.

Kasıklarımnda gerginlik artarken dişlerimi sıkıyorum, taşaklarım serbest kalmak için ağırlaşıyor.

"Lanet olsun sana, Finn. Lütfen. Lütfen durma."

Onun yalvarışları en güçlü afrodisyaktır. Yumruğumu içine sokarken bir hayvan gibi homurdanıyorum ve onun kırılma sesiyle sertçe boşalıyorum.

Kendimi temizlemek için masadan bir mendil alıyorum ve bir bağımlı gibi, daha sonuncunun etkisinden kurtulmadan bir sonraki ilacımı arzulayarak, kullan-at telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Den'in dışındaki bistro masalarımızdan birinde oturuyorum, Effie'nin dairesine bakarken parmağım masaya vuruyor. Açı pek iyi değil, ancak biri pencereye doğru yaklaşırsa görebiliyorum. Ama onları görüp göremediğim umurumda bile değil. Onların *beni görmesini* istiyorum.

Bir sigara yakıyorum ve başka bir mesaj gönderirken dudaklarımın arasında dengeliyorum.

Bekliyorum prenses.

Ve hemen ardından bir tane daha:

Eminim ağrın vardır. Hiç iz bıraktım mı? Pencereye çık da b a k a y ı m .

Mesajımı okuyunca ne kadar sinirleneceğini hayal ederek kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Tam umduğum gibi, o son mesaj cevap vermesini sağladı.

Bunu neden yapayım ki?

Ben: Neden olmasın? Dün gece eğlendiğimizi sanıyordum.

Ben senin kuklan değilim Finn. Ve senin oyuncağın olmadığımı da eminim.

Ben: Bundan emin misin? Çünkü kesinlikle öyle görünüyor.

Sonra ona dün geceden dondurulmuş kareler gönderiyorum. Kapıya karşı öpüşüyoruz, elleri saçlarıma dolanmış, ona verdiğim her şeye aç. Önünde diz çökmüşüm, pantolonunu çıkarıyorum. Sonra ona sahip olduğumu açıkça göstermek için, daha önce kestiğim bir ses klibini gönderiyorum: *Lütfen. Lütfen durma.*

Bir cevap beklemiyorum. Onun yerine pencereye bakıyorum. Panjurların arasından bir yüz gördüğümde, sırf onu kızdırmak için sevimli bir gülümsemeyle el sallıyorum.

Beş dakika sonra, yüzünde öldürücü bir ifadeyle karşıdan karşıya geçiyordu. Koyu kahverengi saçları beyzbol şapkasının altında yüzünün iki yanında perde gibi sarkıyor. Yaklaştığında ona bir sandalye çekiyorum ama yanımdan geçip barın kapısına gidiyor. "İçeri. Hemen."

Sokağın karşısına taşınacak kadar aptal olabilir ama güpegündüz benimle dışarıda oturacak kadar aptal değil. Yine de sigaramı söndürmek ve kapıya doğru yürümek için acele etmiyorum, kısa yürüyüşümü uzattıkça onun nasıl telaşlı görüldüğünün tadını çıkarıyorum.

Sonunda bizi içeri aldığında fısıldayarak "Beni öldürteceksin, pislik" diye bağıyor.

Arka bara doğru yürürken sorularla beni rahatsız ediyor. *Ne istiyorsun? Senden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Bir Luciano'ya şantaj yapabileceğini mi sanıyorsun?* Hepsini görmezden geliyorum, sadece yanımdaki bar taburesine oturduğunda konuşuyorum.

"Yorgun görünüyorsun. Dün gece seni ayakta tutan bir şey mi vardı?"

"Siktir git." Tükürüyor ve sesinde hafif bir yalpalama yakaladığımda midemde bir şişkinlik hissediyorum. *Bunu kendi kendine yaptı. Bunu kendi kendine yaptı.* Kendime hatırlatıyorum ve her türlü sempati kırıntısını derinlere itiyorum.

"İçki?" Ayağa kalkıp barın etrafında dönüyorum ve kendime bir viski dolduruyorum.

"Ne istiyorsun, Finn?" *Seni. Bağlı. Yatağında. Bu lanet çubuğun üzerine eğilmiş. Her şekilde, yeter ki sikim içinde olsun.*

"Zula hakkında ne biliyorsun?"

"İçmek için biraz erken değil mi?"

Bardağı bir gümbürtüyle tezgâha bırakıp dirseklerimi bara dayıyorum.

"Sorularımdan birini daha soruyla yanıtla ve-"

"*Ve ne, Finn?*" Ayağa kalkıyor, tabureyi tekmeliyor. "*Ve ne?* Beni zincire mi vuracaksın? Dövecek misin? Bunu zaten denedin." Göğsünde ve yanaklarında kırmızı çiçekler açıyor.

Dudağım kıvrılıyor. "İşe yaradı, değil mi? Buradasın, değil mi?" Ofluyor ve kollarını kavuşturuyor, meydan okuyan ve çok sikilebilir görünüyor.

"Buradasın çünkü babanın bu fotoğrafları ne kadar *ilginç* bulacağını biliyorsun. O yüzden ben seni zorlamadan otur yerine." Kaşlarını çatıyor ama itaat ediyor. Geri çekilip arka bara yaslanıyorum ve soruma cevap verene kadar sessizlik içinde rahatsız bir şekilde oturmasına izin veriyorum.

"Pek bir şey yok. Herkesin bildiği söylentileri biz de biliyoruz: ailenizin bir yerlerde, yıllar boyunca edindiğiniz çalıntı sanat eserleri, mücevherler, altınlar, eserler ve benzerlerinden oluşan bir zulası var. 'Gizli hazineniz'." Gözlerini deviriyor ama tam olarak öyle. Yüz milyonlarca dolar değerinde çalıntı ve yasal yollardan elde edilmiş mallardan oluşan bir hazine.

Bu, ailemizin dört nesildir devam eden güvenlik ağıdır. Banka varlıklarına el konulabilir ya da dondurulabilir. İşler gelir ve gider ve tam olarak bunu gerektirir: kârlı olmak için sürekli koşuşturma. Bir gün, ister bir yıl ister yüz yıl sonra olsun, eğer bu oyunu bırakmak istersek bırakabiliriz.

"Bu kadar mı yani? Birkaç dedikodu yüzünden bir savaş -*başka* bir savaş- mı başlatıyorsunuz?"

"Bu benim fikrim değildi." Aşağı bakıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve iki parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum.

Derin, kehribar rengi gözlerinde bir çaresizlik var, neredeyse bir özür gibi. Gözlerim ağzına kayıyor ve başparmağımı dolgun, pembe dudaklarının içine sokma isteğiyle çenem sıkılıyor.

"Seni şu anda öpsem ne yapardın?" Ben daha durdurmayı düşünmeden soru ağzımdan çıkıyor.

Elimi ondan uzaklaştırıyor. "Lanet dudağını ısırır koparırdım."

Gülüyorum, onun da bana sert bir şekilde karşılık vermesi fikri sertleşiyor. "Söylentilerden daha fazlasını nasıl öğrenmeyi planlıyorsun?"

"Kardeşinin dairesine gir." Dudakları sırtıyor, "Ne de olsa orası senin güvenlik karargâhın." İfademi aynen koruyorum, söylediği şeyi olduğu gibi görüyorum: balık tutuyor. Sadece ne kadar haklı olduğunu bilmiyor. Cash'in dairesinin içinde Kasa adı verilen iki kat güçlendirilmiş çelik bir oda var. Yıllar boyunca topladığımız her türlü veri, güvenlik kaydı ve istihbarat burada.

"Eğer bu şehirdeki en güvenli yere girmek büyük planınızsa, o zaman çok endişelenmiyorum." Büyük ifşaattan etkilenmediğim için gücenmiş gibi gözleri parlıyor.

"Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz." Taburede doğrulur ve çenesini dışarı çıkarır.

"Oh, gerçekten mi? Paylaşmak ister misin prenses?" Ona böyle seslendiğimde dudağını ısırıyor ve bu küçük hareket doğrudan sikime giden canlı bir tel gibi.

"Hmm." Soruyu düşünüyormuş gibi abartılı bir yüz ifadesi takınıyor. "Hayır, aslında paylaşmayacağım. İyi günler, Finneas." Tabureyi itiyor.

"Eğer kararın buysa, babana söyle s e n i a r a y a c a ğ ı m . " Arkasından bağıyorum, gözlerim kıçına ve üzerinde salınan yumuşak, uzun saçlarına yapışmış.

Yanıt olarak beni omzunun üzerinden savuruyor ve ben de kara bir kahkaha atıyorum.

Blöfümü görüyor.

Bu iş çok daha eğlenceli bir hal almak üzere.

image-placeholder

Bölüm 5

Rnn Vonr Mon5h

E fie

"**A** Saçını açmak istediğine emin misin?" Annem pasif agresif bir şekilde saçımın bir tutamını döndürüyor ve ben de Limuzinin deri koltuğunda.

"Evet, eminim." Sesimdeki kızgınlığı gizlemeye çalışıyorum ama görünüşe göre yeterince iyi değil.

"Tamam, tavır yapmana gerek yok." Alay ediyor ve şampanya kadehini geri çevirip bitiriyor. "Sadece söylüyordum, çünkü saçlarının birkaç saat sonra nasıl gevşeme eğiliminde olduğunu biliyorum."

Belki ben de Marguerite gibi kafamı kazıtırım. "Sağ ol anne. Kör vombatlar için yapılacak bir sonraki yardım etkinliğinde bunu aklımda tutacağım. Yoksa nesli tükenmekte olan dev salyangozlar mı?"

"Ukalalık etme, bu gala Harbor Island Resort and Golf kulübünün yeni binicilik merkezi için bağış toplama etkinliği." Cümlesini ters bir iltifat olmadan bitiremeyen kadın, "Çok hoş bir bronzluğun var ama kahverenginin bu tonu seni sarılıklı gösteriyor," diye ekliyor.

Aslında elbisemi oldukça beğendim ve çok da iyi görünüyorum. Korse tarzı korsaj belimi sarıyor ve nefes almamı kısıtlamadan göğüslerimi kaldırıyor,

Yumuşak, dökümlü kollar omuzlarımdan sarkıyor. Etek, kalçalarımın ve popomun etrafından mükemmel bir şekilde sarkıyor ve dramatik bir yırtmaçla açılıyor, kalçamı kızdıracak kadar ortaya çıkarıyor ama annemin bana üç farklı dilde sürtük demesine neden olacak kadar değil.

Ve açık moka saten beni sarılıklı *göstermiyor*.

"Hudson bu gece orada olacak," diye araya giriyor babam. Pencereden dışarı bakarken viskisini yudumlasa da benimle konuştuğunu biliyorum.

"Hudson kim?" diye soruyorum ve kafasını çevirip şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışır gibi bir bakışla bana bakıyor. Şaka yapmıyorum ama belli ki annem bardağına doğru titrerken bir şeylerin komik olduğunu düşünüyor.

"Hudson Campbell. Vali Campbell'ın oğlu ve-"

"Ve müstakbel nişanlın," diye ağzından kaçırıyor annem ve babam ona ters ters bakıyor. Ben ise kafamdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissediyorum.

Babam papyonunu düzeltiyor ve bana dönüyor. "Aile için." Bana yapılan tek açıklama buydu. Sanırım bu günün er ya da geç geleceğini hep biliyordum.

Maskemin yerine oturduğunu hissediyorum, uslu kız maskemin, kolay piyon maskemin, "itaat etmek daha kolay" maskemin. Tetris gibi, kimliğimi, kişiliğimi bölümlere ayırıyorum ve sadece bu dünya için kabul edilebilir olanı bırakıyorum.

"Bu gece evlenme mi teklif ediyor?" Bugün nişanlanmayı planlamamıştım, ama annemin sarılık yapan elbisem ve sosyete sayfalarına yansıyan dağınık saçlarımla çekilmiş fotoğraflarımdan ne kadar nefret edeceğini fısıldayan içimdeki küçük sese engel olamıyorum.

"Hayır, ama bu, ilişkinizi kamuoyuyla paylaşmaya başlamak için iyi bir zaman olacak."

"Ne ilişkisi," diye alay ediyorum nefesimin altında. Babama dönerek, "Onun bundan haberi var mı, yoksa o da benim gibi gafil avlanacak mı?" diye soruyorum.

"Pazarlıklara dahil oldu." *Tabii ki, çünkü kiminle evleneceğim bir iş anlaşması.* Her zaman öyleydi, sadece anlaşmayı kimin yapacağını bilmiyordum.

"Bu *müzakerelere* benim de katılmamı hiç düşündünüz mü? *Söz konusu olan* benim hayatım değil ki."

"Euphemia, sakın ol. Bunun olacağını bilmiyormuşsun gibi değil. Tanrı aşkına, neredeyse *otuz* yaşındasın."

Yolculuğun geri kalanı sessiz, limuzinin içindeki hava ince, sanki etkinliğe ev sahipliği yapan müzeye yaklaştıkça içindeki yaşam emiliyor. Şoförümüz arabaların kuyruğuna giriyor ve birkaç araba ilerideki kameraların flaşlarını izlerken ellerim debriyajımın etrafında terlemeye başlıyor.

Sıranın önüne doğru sürünüyoruz ve annem parmağıyla pencereyi işaret ediyor. "Bak, işte orada. Yakışıklı değil mi?"

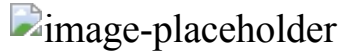
Valiyi hemen tanıdım. Vali Campbell zengin, beyaz politikacılar için bir prototip. Orta boylu, altmışlı yaşlarında birine göre oldukça formda ve sofistike bir şekilde kırılmış. Öğle yemeği için üç yüz dolar harcayan ve sonra da garsona yirmi dolarlık bahşış veren birine benziyor.

Oğullarının kim olduğunu söylemek kolay. Onun daha genç, daha güçlü versiyonları gibi görünüyorlar. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor ve şaşırtıcı bir tarafsızlıkla hangisinin gelecekteki kocam ve çocuklarımın babası olacağını merak ediyorum.

Arabanın kapısı açıldı. Önce babam iniyor, sonra bana ve anneme yardım ediyor. Tatlı tatlı gülümsüyorum, odağımı bulanık tutuyorum ki yanıp sönen ışıklardan gözlerim kamaşmasın ve her fotoğrafta gözlerim kısılmasın. Ne yapacağımı biliyorum. *Gülümse, dik dur ve-*

Elimi çekince irkilerek başımı kaldırdım. Valinin oğullarından biri elimi tutup koluna yerleştiriyor ve beni müze merdivenlerine doğru götürüyor. "Ben Hudson," diye fısıldamak için hafifçe eğiliyor.

Fotoğrafçılar için gülümsememi yumuşak tutarak ağzımın kenarından konuşuyorum, "Effie. Ama sen bunu zaten biliyor olmalısın."

Kuru tavuk ve fazla pişmiş havuçtan oluşan bir akşam yemeğine ve ardından golf ile at terbiyesinin kesiştiği noktalar üzerine yapılan konuşmalara katlanmanın Hudson'ın yanında aslında çok daha kolay olduğu ortaya çıktı. Kuru bir mizah anlayışı var ama aynı zamanda ferahlatıcı bir hafifliği de var. Göz korkutucu olmayan tatlı bir Amerikan cazibesine sahip ve bütün gece saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı. Neredeyse tüm bunların önceden ayarlanmış bir kader olduğunu unutturacaktı.

Düşündükçe ekşiyorum. Hiç iyi ve doğru bir şeyim olacak mı? Yoksa her şey her zaman aileye en iyi hizmet edecek şekilde kurgulanacak ve biçimlendirilecek mi?

Hudson sanki ruh halimdeki değişimi hissetmiş gibi kumral saçlarını bir eliyle geriye doğru tarıyor ve kolunu sandalyemin arkalığına yaslıyor. "Dinle, ailelerimizin kim olduklarını biliyorum ama bu hiçbir şey için acele etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor." Elini masanın üzerinde duran benimkinin üzerine indiriyor.

"İşleri ağırdan almak, birbirimizi tanımak istiyorum." Gülüyor. "Bilirsin, evleneceğim kişiyle gerçekten çıkmak."

Göğsüm sıkışıyor, bunun ne kadar hızlı bir şekilde gerçek olduğunu fark ediyorum. Ciddi bir tonda konuşmamaya çalışıyorum. "Yani yarın sabah şapelde buluşmayacak mıyız?"

"Keşke ben de o kadar şanslı olsaydım. Çok güzelsin, Effie." Sıcak mavi gözleri gözlerimde eriyor ve gerçekten samimi olduğunu hissediyorum. Belki de gerçekten kötü bir dünyada iyi bir adamdır.

"Dans ederek başlamaya ne dersiniz? Sonra da ilkbahar mı yoksa sonbahar düğünü mü tercih edeceğinizi konuşabiliriz." DJ kabininin yerini alan konuşmacı podyumuna ve dans pistine akın etmeye başlayan insanlara başıyla işaret ediyor.

Uzattığı elini tutuyorum, babalarımızın birbirlerine onaylayan bakışlarını yakalıyorum. Beni vücuduna yaklaştırıyor ve bunun ne kadar rahat hissettirdiğine şaşıyorum. Hala uygun bir mesafedeyiz ama vücut ısını ve erkeksi tıraş losyonunun kokusunu hissedebiliyorum.

Beni etrafında döndürüyor ve kıkırdıyorum, hafif ve... *mutlu* hissediyorum. "Tropik bir adaya kaçmaya ne dersin?" Beni tekrar yakaladığında alay ediyorum.

Gülüyor ve beni alçaltıyor. "Biliyorsun, ailelerimiz düğünümüzün koreografisini en politik kazanç için yapmasalar ikimizi de öldürürlerdi."

Dilimin ucundaki ukala cevap, odanın diğer ucundaki biriyle göz göze geldiğimde sustu. Karanlık, tehlikeli ve yeşil gözleri her yerde tanıyabilirim.

Finn arka duvara yaslanmış, klasik smokinini şık bir şekilde giymiş, koyu renk saçlarını yüzünün dışına doğru taramış, yanaklarının ve çenesinin keskin açılarını ortaya çıkarıyor. Viski bardağından bir yudum alırken parmak eklemlerindeki dövmelemleri seçebiliyorum. *Saklayamıyorum.*

Kesinlikle öyle hissettiriyor. Özellikle de bakışları benimkilere kilitlenip yaptığım her hareketi takip ederken. Sırıttırıyor, gözleri karanlık ve kin alevleniyor

İçimde. Bir kolumu Hudson'ın boynuna dolayıp onu kendime çekiyorum ve omzunun üzerinden Finn'i izliyorum. Hudson tabii ki sıcak bir tepki veriyor, bir elini belime koyuyor ve müzik eşliğinde sallanıyor.

Gözlerimi Hudson'ın gözlerinden ayırmadan kulağına fısıldadığımda Finn'in çenesi kasılıyor ve dudakları sert bir çizgi haline geliyor. Sadece şarkıyı beğendiğimi söylüyorum, ama sergilediğim boğucu bakışla Finn'in bunun çok daha skandal bir şey olduğunu düşünmesini umuyorum.

İçkisini geri devirip bitiriyor ve bardağı yanındaki masaya çarpıyor. Onu kıışkırtmak heyecan verici. Ve durmayı planlamıyorum.

Hudson'ın elinin sırtımın alt kısmına doğru kaydığını hissediyorum ve Finn'in hareketi yakalayabilmesi için bizi döndürüyorum. Eli kığımın üstünden aşağıya doğru iniyor. Isı omurgamı yalıyor ve Finn'in bakışlarının sırtımı yaktığını biliyorum. *Bırak yaksın.*

"Ben bir içki alacağım. Bir şey ister misin?" diye sorar.

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler." Dans pistinden çıktık ve o bara doğru yöneldi. Etrafa bakıyorum ama Finn'i göremiyorum. Onun yokluğunda hissettiğim hayal kırıklığı dalgasını çok yakından incelememeye çalışıyorum.

Hudson beklerken bardan bana küçük bir el sallıyor. Gülümsüyor ve ben de yüzünde ne olduğunu bilmediğim bir şey arıyorum. Güçlü bir çene hattı ve bir tarafında tatlı bir gamzesi var. Temiz kesimli ve iyi görünümlü ama playboy yakışıklısı değil. Birçok kadın onun gibi bir kocaya sahip olmaktan mutluluk duyardı.

"Prenseler," diye kabaca bir ses duyuyorum arkamdan ve dönüp Finn'le yüz yüze geliyorum. Bunu yaptığım anda Hudson'da ne aradığımı anlıyorum: karanlık, açlık, acımasızlık. Ve şimdi hepsinin bana baktığını görüyorum.

"Ne istiyorsun lan?" Hudson'ı elinde içkilerle bardan çıkarken gördüğümde tıslıyorum. Bana sadece kendini beğenmiş bir şekilde bakıyor ve yanağını diliyle ısırtıyor. *Ondan nefret ediyorum.*

Beni görmezden geliyor ve az önce yanıma gelen Hudson'a elini uzatıyor. "Merhaba, ben Finn-"

"Finneas Fox. Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Peki ya sen?" Cevabı çok iyi bildiğini bildiğim için küstahça verdiği cevap karşısında çenem düştü.

"Hudson Campbell." Önceki dostane tonu kayboldu. "Peki, nişanlımı nereden tanıyorsun?" Derin derin yutkunuyorum, afallıyorum. İşleri ağırdan almak buraya kadarmış. Onu bu kadar iyi tanımasam Finn'in az önce patlayan bombadan hiç etkilenmediğini düşünürdüm ama bir an gözleri parlıyor, burun delikleri genişliyor ve sonra penceredeki panjurlar gibi tüm duygularını kapatıyor.

"Eski aile dostları." Bakışları bana kayıyor ve ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Gerçi yakın zamanda *yeniden bir araya* geldik." Yüzüm yanıyor ve aniden bir içki daha almadığım için pişman oluyorum.

Ona attığım ölüm bakışına rağmen devam ediyor: "Benim için bazı portreler yaptı. Çok yetenekli bir fotoğrafçı, fotoğraflarını gördün mü?" Midem bulanıyor ve Hudson'ın yüzünde herhangi bir şüphe okumaya çalışıyorum ama o hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyor.

Yine de mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım.

"Hayır, bana bir ara göstermen gerekecek," diyor Hudson ve koruyucu elini belime dolayarak beni yanına çekiyor. Finn'in çenesi bu görüntü karşısında titriyor.

"Görüşürüz Ef, belki başka bir fotoğraf çekimi için? Seninle tanışmak da güzeldi Henry." Finn el sallıyor ve uzaklaşıyor, etkileşim yüzünden tüylerim hala diken diken.

Olduğu gibi bırakmayı düşünüyorum, ama sonra Finn'in beni hazırlıksız yakaladığı ve bu kadar açık bir şekilde beni çağırdığı için ne kadar memnun olması gerektiğini düşünüyorum. Kendini beğenmiş piçin böyle şeylerin yanına kâr kalacağını düşünmesini istemiyorum.

"Tuvaleti kullanmam gerek. Hemen döneceğim." Finn'in peşine takıldım ve erkekler tuvaletine girdiğini gördüm. Hiç tereddüt etmeden peşinden gittim.

Finn lavabo tezgahına yaslanmış, sanki beni bekliyormuş gibi kürdan çiğniyor. Dediğim gibi, kendini beğenmiş *piç*. Kilidi bir klik sesiyle kapattım.

"Kayıp mı oldun, prenses?"

image-placeholder

Finn

¹Yanakları kızarmış ve öfkeli bir şekilde banyoya girdiğinde, göğüsleri korse elbisesinin içinde dramatik bir şekilde yükselip alçaldığında tezgâha karşı rahat kalmak için inanılmaz derecede kontrollü olmak gerekiyor. Kapının kilitlenme sesi sikimin zıplamasına neden oluyor.

"Kayıp mı oldun,
prensес?" "Bunu
yapamazsınız."

"Ne yapacağım?" Bakışlarındaki kızgınlık en sert viskiden bir kadeh içmiş gibi.

"Yapamazsın-" Tezgâhı tekmeliyorum ve elimi çenesinin etrafına sıkıştırarak sözünü kesiyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Gözbebekleri büyüyor ama meydan okurcasına dudağını ısıırıyor. "*Canım* ne isterse onu yapabilirim ve yapacağım da. Ve hiç kimse, özellikle de Luciano *kaltağı* bana ne yapıp ne

yapamayacağımı söyleyemez."

Onu kapıya doğru itiyorum, nabzının atışını hissedebilmek için elimi boynundan aşağı kaydırıyorum. Sol bileğini tutup çıplak eline bakıyorum. "Yüzük yok mu?"

"Yeniden boyutlandırılıyor." Dişlerinin arasından yalan söylediğini anlayabiliyorum. Elini geri çekiyor. "Ve bana fahişe deme."

"Oyun oynamayı mı tercih edersin-"

Başım yana kayıyor, yanağım yanıyor ama sikim zonkluyor. Bana tokat attı.

Bana tokat attı.

Dilimle dudağımın üzerinde geziniyor, küçük bir yarıktan akan kanı yalıyorum. Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Sert sevdiğini biliyorum bebeğim, ama sadece sorman yeterliydi."

"Senden *hiçbir şey* istemiyorum Finn." Gözleri vahşi, korkmuş mu yoksa tahrik olmuş mu karar veremiyor gibi. Umarım ikisi de öyledir.

"Gerçekten mi?" Boğazını sıkıca kavriyorum ve diğer elimi elbisesinin yırtmacından çıplak kalçasına doğru indiriyorum. "Yani bütün gece seni izlediğim için külotunu sıırıslıklam bulmayacak mıyım?" Elimi daha yukarı kaydırıyorum, amının sıcaklığını ve ben yaklaştıkça vücudunun gerildiğini hissediyorum.

Külotunun kenarına dokunduğumda keskin bir nefes alıyor. Elleri yanlarında yumruk oluyor ve neden daha fazla geri itmediğini merak ediyorum. Dilimin ucunu yanağında gezdirip kulağına fısıldıyorum. "Geçen sefer senin için pek iyi gitmediğini biliyorum ama bu sefer karşı koymayı denemeyeceksin bile, değil mi?"

"Devam et..." Tangasından sıyrılıyor, dışarı çıkıyor ve ıslanmış malzemeyi ceketimin cebine tıktırıyor. "...*Nişanlım* için ne kadar ıslandığımı hisset."

Onu geri çevirip bu yalanı ağzından almak için içimdeki dürtüye direniyorum. Onun oyununu oynamaya karar verdim.

Bırakayım da çenesini çalıştırsın.

Ta ki ben ona adımı haykırana kadar.

"Demek öyle, ha?" Parmak uçlarımı yarığında aşağı yukarı gezdiriyorum ve Tanrım, *ne kadar da ıslak*. "Peki Harvard seni böyle ıslatmak için ne yaptı?" Kıvrımlarını ayırıp ıslaklığını klitorisinin üzerinde gezdirirken dudağını ısıyor.

Şişmiş tomurcuğuna daha fazla baskı uygularken, "Beni masanın altında parmakla becerdi," diye nefes alıyor.

"O kadar insanla yemekte mi? Seni pis kız." Parmaklarımı aşağı doğru kaydırıp girişine bastırıyorum. Dudağını ısıyor ve başını sallıyor ama bu benim için yeterince iyi değil. "Ne yaptı prenses? Söyle bana."

"Elini kalçamdan yukarı kaydırды, külotumu yana çekti ve iki kalın parmağını amıma soktu-" Ben iki parmağımı içine sokarken nefesi kesildi.

"Ve sonra?" Sesim alçak ve hırıltılı, parmaklarımdan daha fazlasını içine sokma isteğim o kadar güçlü ki. "Seni olduğunu düşündüğün prenses gibi tatlı ve yavaş mı yoksa olduğunu *bildiğim* fahişe gibi sert ve kaba mı sikti?"

"Yumuşak," diye mırıldanıyor ve ben bu cevaptan hoşnut olmayarak ofluyorum. "Ve sonra sert." Bu beni sırtıtmaya ve şimdi onun uyarılmasıyla çok güzel kaplanmış parmaklarımı daha derine sokmaya ve sonra hepsini tekrar yapmak için çekmeye itiyor.

Nefesi tatlı inilti halinde gidip geliyor ve sonra pantolonunu indiriyor, "Klitorisimi ovma için başparmağını kullandı." Ben de aynısını yapıyorum ve sanki "*Böyle mi?*" der gibi ona bakıyorum. Şiddetle başını sallıyor, kalp atışları hızlanıyor, hâlâ boynunda olan elime karşı bir davul gibi.

Göz kapakları düşüyor ve amı parmaklarımın etrafında çırpınıyor. Aletim pantolonumun içinde zonkluyor ve kalçalarımı öne doğru sallayarak

Biraz rahatlamak için ona karşı acı verici bir çıkıntı. Parmaklarımı içinde kısıpıyorum ve elime doğru kükrüyor. "Fuuck."

"İşte böyle bebeğim, ağgözlü küçük oyuncagım gibi elime bin." Kendisine böyle seslenilmesinden gerçekten nefret mi ediyor yoksa hoşuna mı gidiyor bilemiyorum ama her iki durumda da gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Yemekte beni parmaklamanın ayıp olduğunu düşünüyorsan, limuzinle gelirken bana ne yaptığını duymalısın." Küçümsüyor ve ailesiyle birlikte geldiğini bilmeme rağmen midemde kıskançlık ateşi yanıyor.

"Söyle bana prenses." Parmaklarımı çekiyorum, nefesinin kesilmesine bayılıyorum. "Ve kimin daha iyi yaptığını göreceğiz." Parmaklarımı emip temizlememi izlerken gözleri ısınıyor.

Başparmağımı çenesine koyarak dudaklarını hafifçe aralıyorum ve açık ağzına tükürüyorum. "Tadına bak, Ef? Ne kadar tatlı olduğunun tadına bak."

"Tadı hayatımın en güzel kafası gibi," diye sırtıyor.

"Limuzinde sana böyle mi yaptı? O mükemmel amcığı mı yedi?" Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Peki o zaman." Eğilip onu kucağıma alıyorum, bacakları belime dolanıyor ve onu lavaboya taşıyorum. Banyo tezgahında bile bir tanrıça gibi görünüyor ve ben onun sunağında diz çökeceğim.

Kapı sertçe çalınıyor ve kadın bacaklarını kapatıyor. "Un-uh, bacaklarını aç, prenses. Bakalım kim seni daha çok boşaltacak." Dizlerini avuçlarıma bastırarak onları birbirinden ayırmaya çalışıyor.

Kapıya bir kez daha vuruldu ve önce bana sonra kapıya baktı. "İçeride biri var." Homurdanıyorum ve dizlerini açmaya zorluyorum, tapınmam için onu açık tutmak için bir elimi her iki uyluğuna sıkıştırıyorum.

Gözlerinde bir panik var, sanki biri içeri dalacakmış gibi korkuyor, ama kalçasını sertçe ısırarak dikkatini tekrar çekiyorum.

Kapıya bir kez daha vuruluyor ve diğer taraftan biri bağıyor. "Lanet olası dolu!" Ben de bağıyorum. Kafamı kaldırdığımda gözleri yine kapıdaydı. "Gözlerini benden ayırma prenses. Seni diğer tüm erkekler için mahvedişimi izle, özellikle de o sözde nişanlın için."

"Ama-" diye fısıldıyor endişeyle.

"Şşşt, dilimin üzerine boşalırken benim adım olmadığı sürece ses çıkarmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Ağzını kapatıyor, yanaklarındaki kızarıklık daha da artıyor ama başını sallıyor. "İşte benim kızım. Şimdi arkana yaslan."

Bir elimle kıcını tezgâhın kenarına doğru çekiyorum, diğer elimle de üst yarısını düzleştiriyorum. Dilim klitorisinin üzerinde ilk kez ağır bir şekilde sürüklendiğinde bacakları başımın iki yanında kenetleniyor. Vücudunun bana anında verdiği tepki, başka hiçbir şeyin vermediği kadar yüksek bir haz veriyor.

İki parmağımı tekrar amının içine soktum. "Çok tatlısın bebeğim," diye inliyorum amcığının boydan boya okşarken. İnliyor ve sadece bir elinin tezgahın kenarını kavradığını fark ediyorum. Diğerinin ağzını kapattığını tahmin edebiliyorum.

Dışarıda sıralandıklarından emin olduğum insanları nihayet engellediği anı anlayabiliyorum çünkü kalçalarını yukarı yuvarlıyor ve tüm sorularının cevabıymış gibi yüzüme biniyor. Parmaklarımla sert ama yavaş bir şekilde sikmeye odaklanıyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde düz tutarak hareketlerinin tam istediği gibi öğütmesine izin veriyorum.

Aletim pantolonuma akıyor ve o benim ona verdiğim zevkin içinde kaybolurken ben kendi ihtiyaçlarımı daha az önemseyemiyorum. Amının parmaklarımla etrafında titrediğini ve elinin boğduğu inlemelerinin arttığını hissediyorum.

O serbest kalmaya doğru sert bir şekilde ilerlerken, tek bir şeyi bile değiştirmeden içine doğru inliyorum. Elleri başıma doğru uçuyor ve

parmakları saçlarıma dolanıyor.

paramparça olur. *"Tanrım, lanet olsun!"*

"Benim adım, prenses. Kahrolası adımı haykır."

"F-F-Finn," diye saf bir coşkuyla haykırıyor ve bu hayatım boyunca hatırlayacağım bir ses. Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses.

Bir gram nefret olmadan adımı söylemesi.

Ve göğsümde atan soğuk, siyah şeyi hazır olduğumdan emin olmadığım bir şekilde parçalıyor. Rahatsız edici hissi hızla itiyorum ve elimi çekip aniden ayağa kalkıyorum, o hala yüksekten düşerken.

Ceketimi düzelttim ve önümde uzanan iri bedenine baktım. Elbisesi kalçalarına kadar yükselmiş, kestane rengi saçlarının telleri boncuk boncuk terle alnına yapışmıştı.

"Finn?" Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve gözlerinde bakmaya dayanamadığım bir acıyla bana bakıyor.

"İnsanlar bekliyor. Ayağa kalk," diyorum hoyratça ve titrek bacakları üzerinde durup elbisesini aşağı çekerken ona bakmayı reddediyorum.

"Sen bir pisliksin." Beni iterek geçerken elleriyle saçlarını geriye doğru tarıyor.

"Yine de beni buraya kadar takip ettin." Dönüp cevap vermek ister gibi duraksıyor ama sonra kapıya doğru ilerlemeye devam ediyor.

Onu durdurdum, elimi omzuna koyarak etrafında döndürdüm. *"Ne? İnsanlar bekliyor sanıyordum."* Kızgın. Onu suçlamıyorum. Ben lanet olası bir pisliğim.

"Hadi, pencereden çıkmaya yardım edeyim. Tabii herkesin benden sonra erkekler tuvaletinden yeni sikilmiş bir halde çıktığını görmesini istemiyorsan." O

Kızgınlıkla yüzünü buruşturuyor ama haklı olduğunu biliyor ve banyonun arkasına yöneliyor.

Pencereyi açıyorum, sonra elimi basamak olarak kullanarak onu pervaza kaldırıyorum. Eğiliyor ve ceketimin cebinden külotunu almaya çalışıyor. Gülüyorum, elimi külotun üzerine kapatıyorum. "Hayır, bunlar bende kalacak."

Pencere pervazından aşağı atlıyor. "İyi geceler, pislik," diyor ve uzaklaşıyor.

"Fotoğraf çekimi için sizinle temasa geçeceğim," diye arkasından sesleniyorum.

image-placeholder

Bölüm 6

Evcil hayvan

E fie

I eçtiğimiz hafta suçlulardan oluşan bir kız çetesinin yüceltilmiş bebek bakıcısı oldum, şantaja uğradım ve evlendirildim. Almaktan bahsetmiyorum bile.

parmağım düşmanım tarafından göklere çıkarıldı - ve tamamen istemeyerek değil.

Hareketli bir hafta geçirdiğimizi söylemek hafif kalır.

Kontrolümde olan tek bir şey varmış gibi hissediyorum. Hudson'ın ortağı olduğu yatırım şirketinin web sitesinde e-posta adresini arıyorum, çünkü sözde nişanlımın telefon numarası neden bende olsun ki? Bu çok mantıklı olurdu. Sitenin hiçbir yerinde e-posta yok ve sonunda ona LinkedIn'den mesaj atmak zorunda kaldım. *Çok saçma.*

Hudson hemen yanıt verdi ve bugün öğle yemeğinde bana katılma davetimi kabul etti. Aynı sayfada ve ideal olarak nişanlı olmayan sayfada yer almamız gerekiyor. En azından henüz değil ve kesinlikle Finn hâlâ o fotoğrafları başımın üzerinde tutarken değil.

Çoğu insanın kiminle ve ne zaman evleneceği söylendiğinde yıkılacağını biliyorum ama ben geleceğimin bu olduğunu bilerek büyüdüm. Bu benim için hiçbir zaman büyük bir mesele olmadı çünkü başka bir şey hayal etmedim. Ve dürüst olmak gerekirse, Hudson tanıdığım çoğu erkekten çok daha yakışıklı.

koşu. Kibardı, oldukça komikti ve onun yanında olmaktan nefret etmedim. Vali Campbell'ın oğlu, yani eminim aziz değildir, ama yaratılmış bir adam da değildir.

Evlenip ittifakı sağlama aldıktan sonra normal bir hayat şansımız bile olabilir. Tabii normalin ne olduğunu biliyorsam.

Öğle yemeği randevumuz için kıyafetlerimi seçerken, galadaki banyo randevumu telafi etmem gerektiğini hissediyorum. Çok fazla şüphe uyandırmadan partiye gizlice geri dönebildim, ancak benim eş materyali dışında bir şey olduğuma dair sahip olabileceği her türlü ipucunu silmek istiyorum.

Beyaz bir gömlek giydim, fırfırsız ve minimal dekolteli, küçük beyaz çiçekli kırmızı A kesim bir etekle eşleştirdim, masumiyetin resmiyim. *Tamam, belki masumiyet değil.* Ama bu da bir başlangıç.

Bir mesaj aldığımda apartmanın dışında bir Uber bekliyordum.

Şirin etek. Elimi altına ne kadar kolay sokabileceğimi düşünsene.

Siktiğimin Finn'i. Etrafıma bakınıp onu görmeye çalışıyorum ama dışarıda oturmuyor ve güneş penceresini göremeyeceğim kadar parlatıyor. Yine de izlediğini biliyorum, bu yüzden çok umutsuzca bakmıyorum. Eminim beni telaşlı görmek hoşuna giderdi. Onun yerine, cevap yazıyorum.

İşte tam da bu yüzden giydim...

Finn: Oyun mu oynuyorsun, pis kız?

Effie: Nişanlımın öğle yemeğinde külot giymediğimi fark ettiğinde bana yapacağı edepsiz şeyler için sabırsızlanıyorum.

Finn: Seni kaç kere boşalttığını saymayı unutma. Böylece iki katına çıkarabilirim.

Güle güle Finn. Gitmem gereken bir randevum var. Finn: Hudson.

Effie: Oh, demek adını biliyorsun.

Finn: Sadece hatırlatmak istedim.

Şoförüm geliyor ve Finn'in ne haltlar karıştırdığını merak ederek arka koltuğa geçiyorum. Ama sonra bir mesaj daha alıyorum ve neredeyse telefonumu camdan dışarı fırlatacaktım.

Finn: Benimkini bağırmaya çok alışkın olduğun için.

Bir dizi küfür ve onu nereye sokabileceğine dair renkli bir açıklama yazıyorum. Ama sonra siliyorum ve cevap vermemenin en iyi cevap olduğuna karar veriyorum.

Bırakın o piç okunsun.

Bella's Bistro kulağa geldiği kadar tatlı ve büyüleyici. Uzun krep menüsü ve çökmekte olan Pazar brunch'ı ile tanınan bir Fransız Amerikan restoranı. Dekor, çiçeklerin ve antika buluntuların bir karışımıdır.

Hostes beni Hudson'ın beklediği avluya yönlendiriyor. Masasına doğru yürüyorum. Güneş saçlarındaki bakır tonlarını ortaya çıkarıyor, takım elbise ceketi yanındaki sandalyenin arkasına katlanmış. Sırtı bana dönük ve yaklaşırken bunun benim hayatım, günlük gerçekliğim olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Kocamla toplantılar arasında en sevdiğimiz restoranda öğle yemeği için buluşuyoruz, çünkü günü ne kadar yoğun olursa olsun, bize her zaman zaman ayırıyor. Veranda çitin etrafına sarılmış yaseminler havayı romantik bir kokuya büründürüyor ve mutfak aromaları da ev hissi veriyor.

Ama yaklaştığımda beni fark ediyor ve aile içi mutluluk fantezisiyle ilgili bir şey donuklaşıyor. Gülümsüyor ve ayağa kalkarak karşıdaki sandalyeyi çekiyor. Midemde altüst olmuş bir hisle oturuyorum, sanki dişleri biraz fazla beyazmış ya da saçları biraz fazla düzgün toplanmış gibi. Sanki her şey sadece bir

serap ya da yaldızlı bir paravan. Sanki elle tutulur, gerçek olacak kadar cesur değilmiş gibi.

"E-postanı aldığım için çok mutlu oldum." Sandalyeme yerleştikten sonra oturuyor, bana hayranlıkla gülümserken gamzesi patlıyor. Bana bakışı kendimi güzel hissettirmeli, ama bunun yerine sadece... *oyuna getirilmiş gibi hissettiriyor*. Ben bu oyunda sadece bir piyonum.

Bu da bana neden burada olduğumu hatırlattı. "Gala ve söylenenler hakkında konuşmak istiyorum."

Sandalyesinde geriye doğru kayarak biraz daha uzun oturur, "Peki tam olarak ne söylendi?" *Ve işte orada*. Gözlerinde hafif bir hile pırıltısı, sesinde bir kurnazlık dokunuşu var. Bu o kadar ince bir şey ki, onun gibi adamlarla çevrili olarak büyümemiş olsaydım, bu tür şeyler için altıncı hissimi geliştiren, zar zor fark edilebilen bir şey.

"Ne dediğini çok iyi biliyorsun. Şunu açıklığa kavuşturmak isterim ki, bir sik sallama maçının hedefinde olmayacağım." Kaşları kalkıyor ve ben devam ediyorum: "Hürmetkâr kızı oynayacağım ve evleneceğiz, sonra da hürmetkâr eşi oynayacağım. Ama o zamana kadar, karşılıklı olarak karar verilmeden önce *nişanlı* gibi kelimeler kullanmayacaksın. Anlatabildim mi?"

Peçetemi açıp kucağıma koyuyorum ve titreyen ellerime nefesimi sabitlerken yapacak bir şey veriyorum. İnsanlarla bu şekilde konuşmam, özellikle de yakında hayatımı ellerinde tutacak olan erkeklerle. Ama son zamanlarda Finn'le karşı karşıya gelmemde herkesi ve her şeyi geri püskürtmek istememe neden olan bir şey var.

Belki de şantajı uğramanın stresini Hudson'dan çıkarıyorumdur.

"Evet hanımefendi." Kıkırdıyor ve gömleğinin kollarını yukarı iterek öne doğru eğiliyor. "Aptal yerine konulmayacağımı açıkça belirttiğim sürece.

Eğer o küçük Fox denen pislikle aranızda bir şey varsa, kapatın gitsin. Skandal istemiyorum ya da..." şeytani bir alaycılıkla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, "gevşek bir amcık."

Otur. Gülümse. Başını sall. Otur. Gülümse. Hayır, siktir et.

Sandalyemden kalkıp peçetemi yere atıyorum ve ellerimi masaya vurarak öne doğru atıyorum. "Senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var. Bir dahaki sefere benimle bu şekilde konuşmayı düşündüğünde bunu unutma."

Kalbim göğsümde çarparak ve yanaklarım zaferle gülümsemek için ağrıyarak geldiğim yoldan hışımla çıkıyorum. Kafam güzelken telefonumu çıkardım ve uzak durmam gereken tek numaraya mesaj attım:

Peaches'de buluşalım.

Sonra bir kuyumcuya gidip kendime oradaki en pahalı nişan yüzüğünü alıyorum.

image-placeholder

Striptiz kulübü Clorox ve aşırı meyveli vücut spreyi gibi kokuyor. Pisti tarıyorum. Sahnede sadece bir dansçı var ve kalabalık çok az. Kamyoncu şapkalı bekâr erkekler ve iş kıyafeti giymiş ikişerli üçerli gruplar. Ne de olsa hafta içi öğleni ancak geçiyor.

Gözlerim tavanın kenarlarında gezinip kamera ararken nefesimi içime çekiyorum. O kadar yer varken buraya gelmek aptalca bir fikirdi. Ama Hudson'a biraz saygı göstermesini söylemekten o kadar keyif almıştım ki düşünemedim. Finn'le yüzleşmek istiyordum ve Peaches'in yakınlarda olduğunu biliyordum ve zaten gelmediyse onu buraya getirmek için fazla ikna etmek gerekmeyecekti.

Ve eğer başarılı olursam, bugün kulüpteki tüm görüntüleri de sildireceğim.

Ona burada olduğumu mesaj atıyorum, sonra ayakta durup yeni yüzüğümü çeviriyorum. Bu hareket onun bilinçaltında olduğunu düşünmesine neden olacak kadar ince ama pusuya yattığı yerden fark edeceği kadar da açık. Kulübün köşeleri ve kenarları karanlık, eminim müşteri mahremiyeti için tasarlanmış. Mor renkli ışığın çoğu sahneye tutulmuş. Beni izlediğini bildiğim için tüylerim diken diken oluyor. İzlediğinden eminim.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğim kadar onun varlığını da hissedebiliyorum ve bunun sadece korkudan ibaret olmamasından nefret ediyorum. Heyecan da var. Telefonum yeni bir bildirimle çaldığında titreşiyor. Mesajıma cevap verdi.

Finn: Biliyorum.

Effie: Neden her zaman bu kadar ürkütücü olmak zorundasın? Effie: Dışarı çık.

Kalçamı oynatıyorum ve yeri taramayı bırakıyorum. Bunun yerine, öğretmenlerin *beklediğimi* söylemeden hemen önce taklit ettiklerini umduğum bir bakışla dümdüz karşıya bakıyorum. Eğer çocuk gibi davranmak istiyorsa, ona çocuk gibi davranacağım.

Finn: Yemek nasıldı? Çok çabuk bitti. Seni çıkaramayacağını biliyordum, yine de beni saymanı dört gözle bekliyordum. ¹

İşte bu kadar. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya doğru fırlıyorum. Bunların hepsi onun için bir oyun, sikini ıslatmak için bir yol. Ama bu benim hayatımla oynuyor. Ve bunu abartarak söylemiyorum. O fotoğraflar ortaya çıkarsa, kendimi bir çukurda ölü bulursam şaşırمام.

Bu da buraya gelmeyi daha da aptalca yapıyor. Ama artık buradayım ve buraya ne için geldiysem onu alacağım. Arkamı dönüp orta yaşlı iş adamlarının masasına doğru ilerliyorum. Yüksek top bir bardak alıyorum ve içinde ne varsa sert bir şey olması için dua ederek geri çarpıyorum. Boş bardağı yere bırakıyorum ve sahneye yaklaşırken söyledikleri her şeyi

duymazdan geliyorum.

Ayağım ilk adımda duraksıyor, aşıağıya bakıyorum ve kiraz kırmızısı eteğimin dizime sürtündüğünü görüyorum. Bu lanet eteği masum, itaatkr kız imajımı düzeltmek için giymiştim ve nedense Fox'a ait bir striptiz kulübünde sahneye çıkmanın yardımcı olacağından şüpheliyim.

Yine de, sanırım bazı şeyler bir Tilki'nin derisinin altına girmeye değer. Sanırım babam ve benim ortak noktamız bu.

Basamakları tırmanıyorum ve sanki bir rakibimmiş gibi direğe bakıyorum, kalp atışlarıım şaşırtıcı derecede sabit. Ayağım birkaç santim ilerliyor ve parmaklarıım bluzumun düğmelerine gidiyor.

Tek adım. Bir düğme. Başka bir adım. Başka bir düğme.

Finn sürüngen köşesinden çıkıp sahneye atlarken sahne gümbür gümbür ayak sesleriyle sarsılıyor.

"Oh, işte buradasınız. Gösterinin tadını çıkarmaya mı geldin?" Alay ediyorum ve aceleyle direğe olan mesafeyi kapatıyorum. Beni omzunun üzerinden atmadan önce sadece bir tur atabildim.

"Lanet olası bir gösteri olmayacak." Karnım zonkluyor ve bunun yükseklik değişiminden değil, hırıltısındaki sahiplenmeden kaynaklandığına eminim.

Yumruklarımla sırtına vuruyor ve bacaklarıımı çırpmaya çalışıyorum ama kolunu elik bir çubuk gibi kalçalarıma geçirmiş. "Finn, seni lanet mağara adamı, indir beni!"

Beni sahneden aşıağıya ve zemine taşıyor, bir ofis kapısını kırıyor ve beni kabaca bir masa sandalyesine fırlatıyor. Salarıımı yüzümden süpürdüm, fkeliydim. "Yapamazsın-"

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemen konusunda ne demiştim?" Sandalye ile masanın arasına girip arkasına yaslanıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama koltuğumu daha yakına çekiyor, böylece ayağa kalkarsam o pislikle göğüs göğüse kalacağım.

"Bu konuşmanın seni tokatlamamla bittiğinden oldukça eminim."

"Hayır, prenses. Dudaklarım o amcığın üzerinde ve adım seninkinin üzerindeyken bitti." Kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdıyor ve dış dizimde hafifçe daireler çizdiğinde donup kalıyorum. "Peki ne oldu? Gerçek bir erkek seni boşaltabilsin diye mi buluşmak istedin?"

Benimle oynamasına izin verdikçe sahip olduğumu sandığım üstünlük elimden kayıp gidiyor.

Ve bunda da çok iyi. "Bu değil-"

Cümlem, avucunu hızla kalçama vurup külotumun lastiğini koparmasıyla kesiliyor. "Külot giymediğini sanıyordum?" *Hay sikeyim.*

"Fotoğrafları silmenizi istiyorum." Sanki akıl almaz bir şey söylemişim gibi taleplerime sadece kaşlarını kaldırıyor, ben de ekliyorum: "Operasyonumuzdan sizi haberdar edeceğim ama *önce* o fotoğrafların yok edildiğine dair güvence istiyorum."

Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor, dudaklarında alaycı bir sırıtış belirliyor. "Şantaj böyle yapılmaz prenses. Koz benim elimde, talepleri ben yaparım. Ve eğer uslu *durursan*-" Eli hâlâ eteğimin altındayken sözlerindeki ima karşısında irkiliyorum. "-O zaman o fotoğraflar asla gün ışığına çıkmayacak."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu gerçekten yapar mısın? Bana mı?"

"Bu ve çok daha kötüsü." Ses tonunda zerre kadar pişmanlık yok.

Sadece soğuk, hesapçı dürüstlük. Ve bu çok acıtıyor.

Ama her iyi asker gibi, savaşa girerken kalkanımı kaldırmam gerektiğini bilirim. "Peki o zaman, nereden başlamak istersin?" Soruyorum ve gözlerinde şefkatli, neredeyse kederli bir şey parlıyor ama o kadar çabuk kayboluyor ki, acaba hepsi kafamda mıydı diye merak ediyorum.

"Elindeki o lanet şeyin ne olduğuyla başlayalım."

Elimde parlayan pırlantaya bakıyorum ve bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeden önce parmaklarımı oynatıyorum. "Nişan yüzüğüm. Onu geri

aldım.

kuyumcudan."

"Sen nişanlı falan değilsin."

"O zaman bunu nasıl açıklıyorsun? Bunu sadece *seni* nişanlı olduğuma ikna etmek için mi aldığımı düşünüyorsun? Lütfen, o kadar da değerli değilsin."

Bir kahkaha atıyor ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Evet, sanırım *tam olarak öyle* oldu." Yanaklarımda açan allığı gördüğünden emin olduğum için koyu renk gözleri parlıyor. *Lanet olsun.*

Parmaklarını hafifçe elime doluyor ve yüzüğü öpmek için kaldırıyor. Benimle göz göze geldiğinde donup kalıyorum ve alçak sesle ve açgözlülükle, "Her halükarda, çok güzel bir yüzük. Yani harika bir zevki var. Nerede harika duracağını biliyor musun?"

"Nerede?" diye dalga geçiyorum.

Elimi pantolonundaki şişkinliği avuçlamak için yönlendiriyor. "Sikimin etrafına sarılmış."

Elimi çekmeye çalışıyorum. "Gerçekten seviş Finn." Alay ediyorum ama elimi kasıklarına doğru sıkıca tutmaya devam ediyor, hatta pelvisini avucuma sürtecek kadar ileri gidiyor. Yine de yüzümde tiksinti dolu bir ifade belirirken kalçalarımı sıkmaktan kendimi alamıyorum.

"Devam et prenses, ne istiyorsan al." Çenesini oynatıyor ve soğukkanlılıkla yanaklarımı, göğsümü tarıyor.

Dudaklarım hırıltıyla çekiliyor. "Hayal görüyorsun amına koyayım." "O fotoğrafların silinmesini istiyorsun, değil mi?"

Gözlerim kısılıyor ve elimi çekmeye çalışmaktan vazgeçiyorum. "Bana gönderdiğin her biri."

"Tamam-"

"Ve ses klibi," diye eklemek için acele ediyorum.

"Tamamdır." Soğuk bir şekilde gülüyor ve ben gururumu ayaklarımın altına alıp öne doğru eğilirken ellerine yaslanıyor.

Fermuarına uzanıp onu indirirken bile bu anlaşmanın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyorum. Ama başka seçeneğim olmadığı da *doğru*. Ve lanet olsun, sekizinci sınıfta Mikey Carlorino'ya el işi yaptım, böylece aileme beni yan penceresinden lise partilerine gitmek için gizlice çıkarken gördüğünü söylemeyecekti. Eğer on üç yaşındaki Effie bunu yapabiliyorsa, yirmi sekiz yaşındaki Effie de yapabilir ve şimdi riskler çok daha yüksek.

Başımı kaldırıp bakarsam Finn'in gözlerinde gördüğüm her şeyin bunu çok daha zorlaştıracığını ya da daha ateşli hale getireceğini bilerek gözlerimi işime odaklıyorum. Ve ikincisi çok daha kötü. Parmaklarım onun külotunun bel bandının altından geçiyor, tenim onunkine değerken karın kasları geriliyor.

Aletini serbest bırakıp fark ettiğimde nefesim kesiliyor... Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp emiyorum ve gözlerim başının altındaki gümüş halter piercing'e takıldığında boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Sırıtişını görmek yerine hissettiğimde ona keskin bir bakış fırlatıyorum. Takının klitorisimin üzerinde nasıl bir his uyandıracığını merak ederek amımın nasıl çırpındığını çok iyi biliyormuş gibi yanağını diliyle ısıtıyor.

"Şu anda her ne hayal ediyorsan, garanti ederim on kat daha iyi hissediyorsundur."

"İğrenç." Gözlerimi deviriyorum ama içten içe sıkıyorum.

Ucu zaten ön spermle parlayan sikinin etrafında geçici olarak dönüyorum ve birkaç deneme vuruşu yapıyorum. Sanki ileri doğru itme dürtüsüne engel oluyormuş gibi kalçalarının esnemesine odaklanıyorum.

"Hadi ama Ef, bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Ne kadar iyi verirsem o kadar iyi alırım." Kıkırdaması derin ve çakıllı.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Tükürüğümü ağızımda toplayıp dudaklarımdan dökülmesine izin verirken benimkinin kötülük dolu olduğundan eminim. Tükürüğüm yavaşça onun kırmızı ucuna damlıyor. Grotesk ve hınç dolu bir tükürük ve tükürük sikine değdiğinde inlediği an cehennem gibi sıcak oluyor.

Kendime bunun ateşli olmadığını hatırlatıyorum. Bu lanet bir rüşvet, zorlama. Ve ondan nefret etmeliyim. Nefret *ediyorum*.

Şehvet ve öfkenin kafa karıştırıcı karışımını yönlendiriyorum ve tükürüğümü şaftına sürüyorum, yumruğumu yukarı ve aşağı döndürüyorum. Başparmağımı sızıntı yapan başının üzerine sürüyorum ve her yukarı vuruşta göğsünden derin bir gümbürtünün yankılanmasını sağlıyorum. "Siktir, işte bu."

Boğuk sesi içimin erimesine neden oluyor ve bunun sona ermesini isteyerek daha güçlü bir şekilde sikini sıyrarak kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Alevlenen burun deliklerinden havayı dışarı itiyor ve başını geriye atıyor, koyu renk saçları alına dökülüyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, bir iniltiyi ısırırken boynunun kordonlu kaslarını izlememek için.

"Tanrım, Effie. Bu çok iyi." Bundan zevk alma şekli beni hasta ediyor. Övgüsü beni sadece solgunlaştırıyor çünkü *iyi* değil. Nefret dolu. Ama o bunu fark edemeyecek kadar bencil bir sık kafalı. Piercingine ne kadar dikkat edersem kalçalarının o kadar titrediğini fark ediyorum, bu yüzden ona odaklanıyorum, hareketlerimi kaydırmak için daha fazla tükürük ekliyorum. B u n u n bir an önce bitmesini istiyorum. Çenesini sıkarak karşılık veriyor ve ben de başımı yana doğru çekiyorum. uzanıp saçımı okşamaya çalıştığında. "Sakın bana dokunma."

Gülüştü kapının çalınmasıyla kesiliyor ve donup kalıyorum. Bu şaşkınlık, koca elini saçlarımdan arasından geçirip başımın arkasını kavrayarak beni ona bakmaya zorlaması için tek ihtiyacı olan şey. "Daha işin bitmedi."

"Finn-"

"Bırakın o eli ait olduğu yerde görsünler. Yüzük kimin olursa olsun." Omzunun üzerinden seslenerek her kimse içeri gelmesini söylüyor. Kapı kolu döndüğünde taş suratıyla bana bakıyor. "Bir daha kibarca sormayacağım."

Sahneye çıkan beyaz kadını az önceki dansçı olarak tanıyorum. Neon yeşili, payetli bikinisi floresan ışıkları altında iğrenç derecede parlak. Beni fark ediyor ve yüksek sahne topuklu ayakkabılarıyla kekeleyerek duruyor. "Affedersiniz, içeri gelin dediğinizi sanmıştım."

"Ben yaptım. Ne oldu, Mira?"

"Geri gelebilirim." Geriye doğru bir adım atıyor ama sesinde bir ilgi belirtisi var.

"Lanet olsun, ne oldu? Buraya bir sebep için geldin. Şimdi söyle bana," diye tersliyor Finn.

"Setimi yeni bitirdim, işte kasa için param." Odayı geçiyor ve masanın üzerine bir para çantası koyuyor. Gözlerinin adamın kasıklarına gittiğini fark ediyorum ve dudağını yalıyor. *Lanet olsun.*

"Mirabelle, bu Effie."

"Merhaba Effie," diyor tatlı tatlı, ben de kaşlarımı çatıyorum. Bu tam da ihtiyacım olan son şey. Bu çok kötü. Birisi Finn'i ofisinde becerdiğime tanık oluyor. Dişlerimi sıkıyorum ve atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Her seferinde bir şeytanla uğraş.

Lafı açılmışken, şeytanın biri yine ağzını açmış. "Valinin oğluyla evlenecek. Şu yüzüğü görüyor musun? Güya ondanmış. Ama sikime sarılınca güzel görünmüyor mu?"

Yaklaşıyor ve alt dudağını dişleyerek aşağıya bakıyor. "Kesinlikle öyle," diyor nefes nefese.

Finn'in çenesi gıcırıyor, karın kasları esniyor ve her vuruşta seğiriyor. "Çok. Lanet. İyi." Elimin üzerine boşalırken homurdanıyor. Mira'nın nefesi kesiliyor,

Belli ki tahrik olmuş. Sıcak sıvı yumruğumdan aşağı damlarken masaya yaslanıyor.

Ondan, kızıdan ve özellikle de kendimden iğrenerek elimi çekiyorum. Elimini silecektim ama Finn'in eli bileğimi yakaladı ve yüzümün önünde tuttu.

"Yala onu. O güzel yüzüğü temizle prenses. Parlat onu," diye sesleniyor ve dudaklarım sıkı bir çizgi halinde çekilirken omurgam sertleşiyor.

"Siktir. Hayır." Ben de homurdanıyorum.

"Eğer istediğimi yapmazsan, ben de senin istediğini yapmam." Elimini ağzıma yaklaştırıyor ve ben de başımı geri çekiyorum. Gözlerim Finn'in ve neredeyse salyaları akıyormuş gibi görünen Mira'nın gözleri arasında gidip geliyor. Ona karşı bir şeyler hissettiği, gözbebeklerinin genişlemesinden ve elimi kaplayan inci gibi dölüne açlıkla bakmasından belli.

İsterse ona sahip olsun... Bu, onun gözlerinin içine bakarken parmağımı yalamanın bana neden hınzırca bir haz verdiğini açıklamıyor. Yüzük parmağımı ağzıma aldığım anda dudakları aralandı.

Tuhaf, kıskanç hesaplaşmamız Finn'in çeneme uzanıp iki parmağıyla yukarı kaldırmasıyla sona eriyor. "Çok güzel bir evcil hayvan oldu." Dudaklarımı büzüyorum ve temizlenmiş yüzüğü avucuna tükürmem için elini uzatıyor. Onaylayarak kaldırıyor ve ışığın ince kesilmiş kenarlara vurmasına izin veriyor. "İşte benim iyi kızım."

Mira masaya doğru eğilir ve kulağına fısıldar, "Dizlerinin üzerinde daha da güzel görünürdü."

Umarım gözlerimdeki açıklanamaz kıskançlığı görmez. Umarım izlendiğim için midemde kaynayan heyecanı görmüyordur, riskler bu kadar yüksek olsa bile -ya da özellikle-. Bakışlarımı ayırıyorum

"Beni ele vermeden önce onunkini çıkarıyorum ve onun yerine Mira'ya dönüyorum, "Komik. Sanırım

onun üzerinde çok daha iyi görünür."

Alt dudağımı yalıyorum ve kalçalarımı ayırıyorum, kalbim göğüs kafesinde güm güm atıyor. Finn sırtarak dizlerinin üzerine çöktüğünde şok ve beklenti içinde nefesimi tutuyorum. Onu yerde, bacaklarımın arasında görünce zevkten uçuyorum.

Her bir kolçağın üzerine bir bacağımı sarkıtırken eteğimin kalçalarım kadar yükselmesine izin veriyorum. "Devam et, *tatlım*."

Finn'in gözleri derin, soğuk bir gölün dibine batır gibi kararıyor. Kelimeler olmadan, sert avuçlarını iç uyluklarıma doğru kaydırırken bana ne söylediğini tam olarak biliyorum. *Dikkat et prenses*.

Onunla bu şekilde konuşarak ateşle oynadığının farkındayım, özellikle de aşağı tabakanın önünde. Ama kendime engel olamıyorum. Onun yanımdayken omzumdaki şeytanın sesinin daha da yükselmesine engel olamıyorum. O da bunu biliyor.

Kendi çıkarı için değil, sadece bana inat olsun diye, sabah beni kendime daha da kızdırmak için beni zorlarsa hiç şaşırmam. Benden zorla bilgi almak için kullandığı zevkle aynı sebepten şimdi de oynuyor. Psikolojik savaş bu. Beni kendisinin yıkmasına gerek yok, çünkü bunu kendi başıma yapacağımı biliyor.

Bunun farkına varmak beni çileden çıkarıyor. Bu iş şimdi bitse bile, o yine kazandı.

Benimle uzlaştı. *Tekrar*.

Zaten o kazandıysa, ben de kaybederek orgazm olabilirim.

Mira sendeleyeni topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, kendini mazur göstermeye çalışıyor. Beni neyin zorladığını bilmiyorum ama kendimi ona kalmasını emrederken buluyorum.

Hem onun bakışları hem de onun dokunuşları altında tenim alev alev yanıyor. Ellerini yavaşça kalçalarımın üzerinde gezdiriyor ve sonra keskin bir

ekişle külotumu ikiye ayırdığında beni inletiyor.

"Bunlar da bende kalacak." Hıncır bir sırıtışla onları cebine sokuyor. "şu ıslak amcığa bak." Alçak sesle konuştuğunda kollarımda bir ürperti oluyor ve bu ürperti, geniş dilini yarığıma sıkıca soktuğunda tüm vücudumda bir titremeye dönüşüyor.

"Çok tatlısın prenses," diye inliyor ve beni koltuğun kenarına çekmek için ellerini kıcıma doluyor. Mira'nın dudağının onun taktığı isimle seğirdiğini fark ettiğimde küçük bir sevinç tutamına kapılıyorum.

O günahkâr diliyle beni okşarken ben de parmaklarımı saçlarına doluyorum. Klitorisimi emiyor ve ağır, sabit vuruşlar yapıyor. Dudaklarımdan bir miyavlama dökölüyor ve hareketlerini iki katına çıkarıyor. Klitorisimin etrafında mükemmel daireler çizirken parmakları tenimi kazıyor. Bir dahaki sefere klitorisime doğrudan baskı uyguladığında, iki kalın parmağını içime sokuyor ve avucuna doğru bükölüyor.

Bu işte çok iyi.

Zevkten ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sıcaklık bacaklarımdan omurgama doğru yayılıyor. İnce topuklu ayakkabılarımı sırtına saplıyorum ve tornavidasının harareti arttıkça biraz acıdan hoşlanan tek kişi ben değilim.

"Fuhh-" Amım zonklarken dilimi ısııyorum, orgazmım lezzetli bir gerilime dönüşüyor. Nefes alışverişim hızlanırken bakışlarımı Mira'nınkilere dikiyorum ve o da beni giderek daha da yaklaştırıyor. Finn'in kafa derisini pençeliyorum, saçlarını çekiştiriyorum, çünkü şiddetli bir şekilde sarmal mutluluğa doğru itiliyorum.

"*Fuh-Fuckk,*" diye bağırıyorum, zevk beni sararken gözlerimi sıkıp kapatma dürtüsüyle savaşıyorum, böylece onları Mira'nınkilere kilitleyebiliyorum.

Sertçe yutkunuyor, ellerini önünde sıkıyor ve yanakları kıpkırmızı yanıyor. Ama tahrik olmuş bir şekilde değil, utanmış bir şekilde ve bu gerçeğin biraz daha fazla hoşuma gittiğini inkar edemem. Belki de kendime

verdiğim değerden daha acımasızımdır.

Finn topuklarının üzerine oturuyor ve bana şeytani bir gülümsemeyle dudağını yalıyor. Geri dönen bakışlarımı soğuk tutuyorum, beni ne kadar ateşlendirdiğini bilmesini istemiyorum. Beni nasıl alev alev yaktığını. Aynı soğuk bakışları tekrar Mira'ya çeviriyorum ve "Artık gidebilirsin" diyorum.

O giderken Finn kalkmadan önce ağzını silmek için eteğimi kullanıyor. Parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor. "Ne kadar alıngan küçük bir oyuncak."

Arkasını dönüyor ve masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı açıyor. Bacaklarımın hafifçe sallanmasına aldırmadan omzunun üzerinden izlemek için sandalyeyi itiyorum. Birkaç güvenlik önleminden geçtikten sonra düzinelerce medya dosyasından oluşan bir klasör çıkarıyor.

Ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Her saniye. Her açıdan.

İndirilen dosyaları sıralıyor ve bana gönderdiklerini öne çıkarıyor, her bir görüntünün önizlemesini büyütüyor, böylece aynı olduklarını görebiliyorum. Sonra da onları siliyor.

Yüzünü bana döndü, "Tamamdır. Sizinle iş yapmak bir zevkti."

"Peki ya diğerleri?" Paniğin sesime sızmasına engel olamıyorum.

Gülüyor, "Gerçekten bir handjob için her şeyi sileceğimi mi düşündün? Hayır, prenses. Anlaşmamız *sana gönderdiğim* her şeyi silmekti."

"Bu, senin boktan bir müzen olduğunu öğrenmeden önceydi!"

"Müze mi? Belki bazılarını çerçeveletmeliyim."

Onu göğsünden itiyorum, sesim kötü bir şekilde gizlenmiş duygularla geriliyor. "Sen lanet olası bir canavarsın, Finneas Fox."

Bu anın başından beri peşinde olduğu an olduğunu fark ettim. Yüzüme tükürmenin ve aşağılanmışlığımı yüzüme vurmanın nihai yolu. Biliyorum.

Onu daha fazla silmeye ikna edemedim, bu yüzden kapıya doğru fırladım.

Yırtıp açıyorum ama çerçevenin içinde duraklıyorum. Ona bakıyorum ve büyük bir içtenlikle diyorum ki, "Eğer bu fotoğrafları sızdırırsan, seni asla affetmem. *Asla.*"

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Kanım pompalanıyor, akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı.

Neden benimle böyle oynamasına izin veriyorum? Şekerlenmiş bir tuzağa düşmüş fare gibi. Ben lanet olası bir Luciano'yum ve aptal yerine konuluyorum.

Kulübün masaları arasında dolanırken, az önceki mide bulandırıcı tatlı kokuya burnumu kıvırıyorum. Mira'nın ışıltılı, yeşil bikinisinin sadece çalışanlara özel etiketli bir koridorda kaybolduğunu görüyorum. O bana ne kadar *berbat* durumda olduğumu hatırlatıyor.

Bu yüzden boş bira şişesi olan bir masanın yanından geçerken şişeyi alıp onu takip ediyorum.

Koridor karanlık ama kırmızı tekme ışıklarıyla kaplı. Damarlarım kararlılıkla ve bir parça kontrolü geri kazanma ihtiyacıyla atıyor. Şişeyi boynundan kavriyorum ve gövdesini duvara çarpıyorum. Müziğin ağır basları tüm sesleri bastırıyor.

Koridorun sonundaki tek kapıyı açıyorum ve buranın dansçıların soyunma ve giyinme odaları olduğunu hemen anlıyorum. Büyük, yuvarlak ampullerle aydınlatılmış ayna kaplı bir duvar boyunca uzun bir makyaj masası uzanıyor. Bir makyaj çantası açılmış ve içindekilerin yarısı aynanın önünde oturan Mira'nın yanındaki masanın üzerine saçılmış.

Telefonunda bir şeyle meşgul olduğu için arkasından yaklaştığımı görmüyor, ta ki at kuyruğunu tutup başını geriye çekene kadar. Yansımadan benim çılgın gözlerimle karşılaştığında gözleri açılıyor.

Çılgılık atması gerektiğinden emin olduğum bir şekilde ağzını açıyor ama bira şişesinin sivri ucunu ona doğru ittiğimde hemen kapatıyor

Uzatılmış boyun.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Ef-Effie Luci-Luciano." Titreyen sesi beni neredeyse duraklatıyor-
Neredeyse.

"Bu doğru. Ve eminim ki bugün gördüklerin hakkında tek bir kişiye bile tek kelime edersen neler olacağını söylememe gerek yok." Başını, camı derisine sürtmeden sallayabildiği kadar sallıyor. "Öyle değil mi?"

"Evet, evet. Tabii ki." Sesi titriyor ve şişeyi biraz daha bastırıyorum, ta ki "Kimseye söylemeyeceğim. Tek bir kişiye bile, söz veriyorum."

"Müthiş." Başını iterek serbest bırakıyorum ve onu korkutup susturduğumdan emin bir şekilde gitmek için dönüyorum.

Soyunma odasından çıkmadan önce duraksıyorum ve arkamı döndüğümde onun bir pamukla hafif bir kan damlasını sildiğini görüyorum.

"Oh, ve ben olsam mor göz farı sürerdim. Tamamlayıcı renkler ve hepsi."

image-placeholder

Bölüm 7

Kızlar Gecesi

E fie

I Ellerinize bakıp kanla kaplı nasıl görüneceklerini merak etmek tuhaf bir duygu.

O şişeyi biraz daha sert, biraz daha ileri itmeye çok yakındım. O anda Mira bendim ve ondan nefret ediyordum. Mira'nın Finn'e nasıl baktığını gördüm ve kendimi gördüm. Onun baskın havası karşısında nasıl korktuğunu ve eğildiğini gördüm ve kendimi gördüm.

Kardeşlerim ilk adamlarını on altı yaşındayken öldürdüler. Bazı çocuklar ehliyet almak için 16 yaşında araba alırlar. Bizim ailemizde, birini öldürdüğünüzde araba alırdınız. Ve bir oğul olarak doğarsın.

Bunun yerine bana nasıl dik oturacağım, ağzımı nasıl kapatacağım ve nasıl güzel görüneceğim öğretildi.

Bak bu beni nereye getirdi. Başka bir lanet adamın parmağı altında.

Bu düşünceye geçici yatak odamda tek başıma gülüyorum çünkü Finn ya da Hudson hakkında konuşuyor olabilirdim. Babam bana asla karşı koymayı öğretmedi çünkü uysal ve bağımlı olmamı istiyordu. Bir kadının kendi gücüne inanmaya başlaması tehlikelidir.

Ancak kardeşlerimin aldığı eğitimin hiçbirine sahip olmamama rağmen, hala savaşmaya çalışıyorum. Bazı muharebeleri kaybettim ama savaşı kaybetmedim.

Ne de olsa Finneas Fox'a iki kez diz çöktürdüm.

Acaba o da aynı şeyi mi fark etti, çünkü iki gündür ondan haber alamıyorum.

Eğer senaryoyu bir şekilde tersine çevirebildiysem, belki senaryoyu tekrar tersine çevirebilir ve kendi stratejisini ona karşı kullanabilirim.

Mürettebatın bana şantaj yaptığını ve hedeflerinin ailesi olduğunu öğrenmesinden korkuyordum ama bu kadınlar en iyinin de iyisi. Bizi içine soktuğum bu çıkmazla başa çıkabileceklerine eminim.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve dairenin oturma odasını doğrudan görebileceğim şekilde kapımı açıyorum. Hadis, Linnie ve Marguerite çoktan içeriye girmiş, lacivert renkli basit kanepeye ve krem rengi koltuklara uzanmışlardı. Daire mobilyalı olarak geldi ve özel bir şey olmasa da burada geçici olarak yaşamayı yeterince rahat hale getiriyor. Bana otel mobilyalarını hatırlatıyor, hoş görünmek ama yine de dayanıklı olmak için tasarlanmış.

Mutfağa gidip bir şişe şarap alıyorum ve oturma odasına dönmeden önce dört bardak sapını parmaklarımın arasında gezdiriyorum. Sehpanın yanına diz çöküp şarabın tıpasını açıyorum, "Size söylemem gereken bir şey var çocuklar-"

"Ben kazandım," diyor Hadis ve diğer kadınlar gülüyor. Kafam karışmış bir şekilde yukarı bakıyorum.

Linnie, "Finneas Fox ile aranızda neler olduğunu bize ne zaman anlatacağına dair iddiaya girmiştik," diye açıklıyor ve ben de şişeyi dökmek için yere bırakıyorum.

"Anlıyorum..." İnkâr etmenin bir anlamı yok, zaten bilmeseler bile onlara söylemeyi planlıyordum. Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıp yüzlerini tarıyorum. Kızgın ya da kendini beğenmiş görünmüyorlar... Her şeyden çok eğleniyorlar. "Ne biliyorsun?"

"Seninle ilgili bir şey biliyor ama ne olduğunu bilmiyoruz. Hâlâ hayatta olduğumuz için ağabeyine bizden henüz bahsetmediğini varsayıyoruz." Linnie kayıtsızca konuşuyor ama gözleri yoğun bir şekilde benimkilere dikilmiş. "Ama bütün gece tahmin oyunu oynayabiliriz ya da sen bize söyleyebilirsin."

"Pekâlâ o zaman," sözcüklerimi formüle etmeye çalışırken şarabı doldurmaya başlıyorum. "Sadece üç bardak. Hadis içki içmez," diye ekliyor Marguerite ve ben de başımı sallıyorum.

Bitirdiğimde ve isteyen herkesin elinde bir bardak olduğunda başlıyorum. "Finn ve ben bir zamanlar iyi arkadaştık. Aileler iş dünyasında ve hepsi bu. Ama sonra - babası hakkında ne biliyorsun?"

"Hepsi."

"Tamam, o olaydan sonra arkadaş olmadığımızı tahmin edebilirsin. Yakın zamanda *yeniden bağlantı kurduk*-" Hudson'la konuşurken kullandığı kelimeyi kullanarak içten içe irkiliyorum. "Tasadüfî bir karşılaşma olduğunu sandığım şey belli ki öyle değilmiş. Elinde her şeyin videosu ve fotoğrafları var ve operasyonumuzla ilgili bilgileri ona iletmemi istiyor 'yoksa'," diyorum tırnak işaretleriyle.

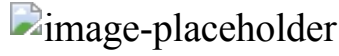
Hadis öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, gözlerinde heyecanlı bir parıltı var. "Bu harika."

"Zekice mi?" Şaraptan büyük bir yudum alıyorum.

"O hiçbir şey bilmiyor, çünkü sen hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Hedefi biliyor," diye itiraf ediyorum.

Elini sallıyor. "Bunun bir önemi yok. Bankalar her zaman paralarının hedef olduğunu bilir. Müzeler her zaman sanatlarının hedef olduğunu bilir. Ama hiçbir şey bilmediği için, ona tam olarak bilmesini istediğimiz şeyi verebiliriz. Yani..." Arkasına yaslanıyor ve boyalı sarı saçlarını at kuyruğu yapıyor. "Ne bilmesini istiyoruz?"

"Peki nasıl bir araya geldiniz?" İki saat sonra nihayet soruyorum. Finn'e tam olarak ne söyleyeceğimizi ve onun yerine ne yapacaklarını planladık ve bu noktada sadece şehre geldiklerinden beri yedikleri en sevdikleri yerlerden bahsediyoruz.

Hepsi hafifçe kıkırdayan Linnie'ye bakar. "Sanırım hepimizin aile şirketleri olduğunu söyleyebiliriz. Benim babam bir banka soyguncusuydu, onun babası ve babasının babası da öyle... Anladınız değil mi?" Merakla öne doğru eğildim.

Marguerite gülüyor. "Bazı ailelerin tatlı Noel ya da Paskalya gelenekleri vardır. Bizim ailemizin geleneği ise banka soymak."

"Bizim mi?" İkisi arasında ailevi bir benzerlik olup olmadığını anlamaya çalışarak soruyorum. Linnie'nin kalın kıvrıkcık sarı saçları ve Marguerite'in sıkı topuzuyla görmek zor ama imkânsız değil.

"Kuzenler," diye devam ediyor Linnie, "Ama Hadis'le çalıştığım elmas dükkânı -tabii ki soymak için- tadilat için mimar tuttuğunda tanıştık."

Hadis, "O zamanlar stajyerdim ve hâlâ üniversitedeydim," diye ekliyor.

"İş arkadaşlarından ayrı olarak gelip işe alındıkları işle hiç ilgisi olmayan şeyler için plan ve bilgi istediğini fark ettim. Hava kanalı sisteminin planı, kasa dairesinin planları, çatı kaplama şirketinin adı..." Linnie şarabını yuvarlıyor ve Hadis'e eğlenerek bakıyor. "Gibi gibi tanır."

"Dükkânı mı gözetliyordun?" Sinsi bir gülümsemeyle kaşlarını kaldıran Hadis'e bakıyorum.

"Bu benim kanımda var. Kaçakçı bir aileden geliyorum. İran'da büyürken, İran üretimi olmayan neredeyse her şeyin yasadışı olduğunu hissediyordum. Batı müziği ve kıyafetleri, İslami olmayan sanat ya da her türlü çıplaklık içeren sanat, alkol.

Ama doğru insanları tanıyor ve yeterince paranız varsa, ailem gibi insanlardan hemen hemen her şeyi alabilirsiniz."

"İçmediğiniz halde alkol kaçakçılığı mı yaptınız?"

"Ben İslam'ı bu şekilde uygulamayı seçiyorum diye herkes aynı şeyi yapmaya zorlanmamalı. Ayrıca, en büyük müşterilerimiz her zaman hükümetteydi. İkiyüzlüler, hepsi."

"Gerçekten mi? Onlar için ne tür şeyler alırdınız?"

"Bir sürü şey. *Sulu* eşofmanlar, playboy dergileri, *Star Wars* DVD'leri. Bir keresinde Meclis Başkanı'nın kızı için *American Idiot* albümünü almıştım." Omuz silkiyor ve ben de gülüyorum, ama Green Day'i yasadışı kaçak mal olarak hayal etmek zor.

İkinci şişe şarabımızın kalanını kadehime dolduruyorum. "Peki nasıl oldu da Paris'te bir mimarlık firmasına girdin?"

"Ailem ben gençken Fransa'ya göç etti. Dürüst bir mimar olma niyetiyle üniversiteye gittim ama beynim sürekli olarak binaları nasıl yaratacağımı değil, onlara nasıl gireceğimi düşünüyordu." "Linnie'nin beni aradığı günü hatırlıyorum." Marguerite ayağa kalktı. "Çok heyecanlanmıştı. 'Bir binanın zayıflıklarını binanın sahibinden daha iyi kim bilebilir ki' dedi. onu inşa eden insanlar.'"

"Babalarımız yeni bankacılık teknolojisine ayak uyduramamıştı, bu yüzden daha küçük hedeflere yönelmeye devam ettik. Kuyumcu dükkanları, zırhlı kamyonlar. Ama Hadis'in uzmanlığıyla bu işi bir üst seviyeye taşıyabileceğimizi, daha önce sadece hayalini kurduğumuz hedeflerin peşinden gidebileceğimizi biliyordum." Linnie'nin konuşma tarzında enerjik bir parıltı var. Yarattıkları şeyle gurur duyuyor.

"Bu yüzden, malzemeleri almaya geldiğim bir sonraki seferde benimle yüzleşti." Hadis sırtıyor. "Ve *Les Arnaqueuses* doğdu."

image-placeholder

Bölüm 8

e Vahşı Aygır

Finn

I Bir hamle yapmalarını beklemekten sabırsızlanıyorum. Ve Cash'in on yıl içinde bir kez tatile çıkması sadece benim şansım olurdu.

Dünyanın en seçkin soygun ekibinin bizi hedef almaya karar verdiği yıllar. Ama Cash olmadan bir hamle yapamam, bu yüzden kendime zaman kazandırmalıyım.

Effie'ye güvenmiyorum.

Bana bir sebep verene kadar olmaz. Ve şu ana kadar bana sadece bu işi ciddiye almadığını düşünmem için sebep veriyor. İş yerime girip *benden* taleplerde bulunabileceğini düşünüyor. Mira'ya yaptığı o numara neydi?

Dizlerini birbirinden ayırırken kalçalarının avuçlarımın altındaki ipeksi hissini hatırlayınca boğazım kurudu. Kucağından başını kaldırıp Mira'ya bakarken çenesinin kararlı duruşunu ve bakışlarındaki sıcaklığı gördüğümü hatırlıyorum. Lanet bir savaşçı gibi görünüyordu.

Ama gittikçe kötüleşiyor. Saldırganlaşıyor ve acele kararlar veriyor.

Derinlere atılmıştır ve umutsuzca su üstünde kalmaya çalışmaktadır. En güçlü askerler bile bataabilir.

Onu anlayamıyorum. Bu da bende onu boğazından yakalayıp gerçeği ağzından almak isteği uyandırıyor. Ama aynı zamanda uzakta durmak, mesafemi koruyarak onu gözlemlemek, vahşi doğadaki bir hayvan gibi her şeyini içime çekmek istiyorum.

Tahmin edilemez biri, bu kesin.

Ve bana hala planları hakkında bir şey söylemedi. Ve beklemekten bıktım.

Finn: Şeftali. 20

dakika. Effie: Hayır.

Aletimin onun hazır meydan okuması karşısında nasıl zıpladığını, ağzımın onu evet, lütfen dışında hiçbir şeye indirgememe ihtiyacıyla nasıl sulandığını inkar edemem. *Evet efendim.*

Finn: Biliyorum şımarıklık yapıyorsun ama buluşmamız gerek.

Yanıtını beklerken ayağımı sandalyemin ayağına vuruyorum. Den'in arka ofisindeki masamın çekmecesini açıp Effie'nin külotlarından oluşan zulamı çıkarıyorum. Peaches'inkilerin yırtık kumaşını parmağımın etrafında döndürüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Onları alıyorum ve parmağımdan sarkan bir fotoğrafını çekiyorum, çekmecedeki diğeri de çerçevede.

Finn: Koleksiyonuma eklemek için sabırsızlanıyorum.

Bu bana anında cevap verir.

Sen hastasın. Finn: Bu bir

evet mi?

Benim seçtiğim tarafsız bir bölge. Sana adresi mesaj atarım.

image-placeholder

Vahşi Aygır Salonu.

Yıpranmış ahşap binaya bakıyorum. Kırmızı boyası soyulmuş ve paslı bir renge dönüşmüş, kapı ve pencereler odunsu bir yeşille süslenmiş. Eşleşen yeşil sütunlar oluklu teneke bir sundurmayı kaplıyor. ¹

Şehir sınırlarının bir saatten fazla dışında, burası kesinlikle tarafsız bir bölge.

Effie'nin henüz gelmediğini varsayarak arabamda bekliyorum, çamurlu, kaldırılmış kamyonların toprak alanda sadece onlar olduğu gerçeğine dayanarak. Bartlett Çiftlikleri'nin yakınındaki bu ilçenin tarımsal bölgesindeyiz ve Effie'nin bunun farkında olup olmadığını ya da sadece bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum.

Yeri o seçtiği için emin olamıyorum ama buranın bilinmezliğinin, geçen sefer benimle Peaches'te buluşmak gibi aptalca bir karar vermesinin telafisi olduğunu düşünüyorum. Orada buluşmak istediğinde hatırladığım kadar zeki olmadığından endişelenmişim ama Mira bana soyunma odasında olanları anlattıktan sonra endişelerim azaldı.

Tüm hayatını yedek kulübesinde geçirdi ve sahaya yeni yeni adım atıyor. Hatalar kaçınılmaz ama çabuk öğreniyor. Hiçliğin ortasına gitmek başıma bela olsa bile.

Birkaç dakika sonra BMW'm kadar yersiz bir Mercedes SUV otoparka yanaşıyor. Arabanın kapısı açılırken dikiz aynasından izliyorum ve kahretsin *beni*.

Kıvrımlarının üzerinden akan sarı güneş elbisesi, ona yapmak istediğim şeyler için fazla tatlı. Ama eminim niyeti buydu. Kendisinin sadece bir piyon olduğunu düşünüyor ama oyunu nasıl oynayacağını herkes kadar iyi biliyor. Bunu öfke ve katliam yerine zarafet ve incelikle yapıyor. Biri daha etkili olabilir ama diğeri de aynı derecede ölümcüldür.

Telefonum çalıyor ve bana mesaj attığı için göğsümde oluşan sevinç dalgası yokmuş gibi davranıyorum. Eğer yapsaydım çocukça olurdu.

Çocukça ve bir sorumluluk.

Effie: Buradayım, içeride misin?

Hemen cevap vermiyorum, onu içime çekmek için kendime birkaç saniye daha veriyorum. Koyu kestane rengi saçları sırtına kadar iniyor. Eşleşen kahverengi gözleri park etmiş arabaların arasından süzülüyor. Arabamı fark ettiğini anlıyorum çünkü daha uzun duruyor ve sıkıdığı ellerini bırakıyor.

Yürürken aynadan onu izliyorum, adımlarından küçük toz çiçekleri yükseliyor. Sürücü tarafındaki pencereye yaklaşp cama dokunduğunda bile onu görmemiş gibi davranıyorum. Başımı telefonumdan kaldırmadan bir parmağımı uzatıyorum ve camdan ofladığını duyabiliyorum. Hayal kırıklığı beni sevindiriyor.

Sonunda ona dikkatimi verdiğimde, bana ters ters bakıyor. Kollarını sabırsızca kavuşturuyor ama aklıma gelen tek şey bu hareketin göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığı.

Camımı indirdim. "Kapımın önünde dikilmeseydin dışarı çıkabilirdim."

Dudakları seğiriyor. "İçeride barda olacağım," diye sertçe ısıırıyor. Binaya doğru ilerlerken mırıldandığını duyuyorum. "Tanrım, şimdiden bir içkiye ihtiyacım var." Ellerim sıkı yumruklar halinde onun uzaklaşmasını izliyor.

Salonun içi de dışarıdan beklediğim gibi. Bira posterleri ve monte edilmiş geyik kafalarının yanında duvara iliştirilmiş sararmış bir Amerikan bayrağı var. Kalabalık mavi yakalı ve insanların çoğunun toplandığı bilardo masasının üzerinde bir neon tabela vızıldıyor. Eski sigara dumanı ve kızarmış yemek gibi kokuyor ve ahşap zemin ayakkabılarımın altında yapış yapış hissediliyor.

Büyük meşe barın arkasında iç çamaşırı giymiş bir kadın Effie için bir içki hazırlıyor. Mekândaki her erkeğin şehvet dolu bakışlarını kadına çevirmesini izlerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Elbisesinin kolları kabarık ve omuzdan açık,

Bronzlaşmış köprücük kemiklerini gösteriyor ve bahse girerim buradaki her bok kafalı, o geniş tenin onun lanet işaretiyle nasıl görüneceğini hayal ediyordur.

Sanki kendi akılları varmış gibi, parmaklarım kotumun içine soktuğum silaha doğru ilerliyor.

Benim olduğundan değil.

Ama onların olmadığı kesin.

Şarkı değiştiği sırada yanına bir tabure çekiyorum ve zemine sürtünme sesi görece sessizlikte yüksek sesle duyuluyor. Sanki orada değilmişim gibi barmenle konuşmasını bitirmeden önce bana yandan bir bakış atıyor.

Görmezden gelinmekten hoşlanmam, bu saygısızlıktır. Ve eğer beni gerçekten görmezden geldiğini düşünseydim, derimin altında her zaman kaynayan ateşi körüklerdi. Ama görmezden gelmiyor.

Bana bakmıyor olabilir ama tüm dikkati benim üzerimde. Sanki yakınlığının neden olduğu kaşıntıyı dindirecekmiş gibi pipetiyle oynamasında. Bir yudum bile almadan derin derin yutkunuyor ve barmenin "içkinin tadını çıkar" sözüne "teşekkürler, sana da" diye cevap veriyor.

O telaşlı. Onu *ben telaşlandırıyorum*. Bu farkındalık yeni değil, ama yine de lezzetli.

Barmen uzaklaştığında, onun döner koltuğunu kendime doğru çeviriyorum. Elleri dengeyi sağlamak için havalanıyor, biri bara, diğeri kalçama iniyor. Göğsümdeki şimşek, onun en küçük bir dokunuşuyla bile - kazara da olsa- anında çakıyor.

"Bilmesem beni özlediğini düşüneceğim," diyorum, üzerimdeki eliyle gözleri arasında yukarı aşağı bakarak. Elini çekip yumuşatıyor.

ve beklentiyle bana bakıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var prenses?"

Yanımdaki bara bir çift adam yanaşıyor ve kadın tedirgin bir şekilde onlara bakıyor. Ayağa kalktı. "Hadi dans edelim."

Çenem sıkılırken yumruğum bir top haline geliyor. "Ben dans etmem."

"Çok yakındalar," diyerek adamlara doğru başını sallıyor.

"O zaman gidelim." Ayağa kalktım ve elini tutarak yüksek bir masaya doğru yürüdüm.

Elini benimkinden çekince daha sıkı tutma isteğimle savaştım zorunda kalıyorum. "Peki ya biri tekrar yaklaşırsa? Barda birdirbir oynamaya devam edemeyiz. Bu cehennem kadar şüpheli."

"Hiçbir yerde olmayan bir yer seçmemizin amacının kimsenin bizi tanımaması olduğunu sanıyordum."

"Bu almak istediğim bir risk değil. Şimdi benimle dans et." Pazularımı kavırıyor ve kafamdaki itirazlara rağmen beni dans pistine sürüklemesine izin veriyorum. İki elini omuzlarıma koyup kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirdiğinde kaskatı kesiliyorum.

"Sakın bana biraz dans etmekten korktuğunu söyleme?" Dudağı köşeden kıvrılıyor ve dilimi ısıyorum. "Yaşamak için insanları öldürüyorsun -ve eminim eğlence için de- ama dans edemiyorsun öyle mi?"

"Oyalıyorsun."

"Ve sen de *dans* etmekten korkuyorsun." Sırıttıyor ve kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekiyor, böylece ben de onun vücuduyla birlikte sallanmak zorunda kalıyorum. Göğsüme bastırduğu yumuşak göğüslerini ya da kalçalarının benimkilere sürtünme şeklini kafamdaki aptal gürültü yüzünden takdir bile edemiyorum.

Tilki'den gelen ses asla zayıflık göstermez.

Ne kadar aptalca olsa da dans etmek bir zayıflık ve yıllarca aldığım hayatta kalma eğitimi beni bundan kaçınmaya zorluyor.

Onu belinden tutup kendime çekiyorum ve ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Konuşmaya başla prenses."

"Ne bilmek istiyorsun?" Kendi nefesi boynuma çarpıyor ve mideme ağır, sıcak bir ağırlık yerleşiyor.

Sabahları sesinizin nasıl çıktığı. Uykunda hangi sesleri çıkardığını. Beni küçümsemeseydin bana nasıl bakardın. "Her şeyi."

"Beni uzakta tutuyorlar, pek bir şey bilmiyorum." "Bu yeterince iyi değil."

"Öyle olmak zorunda." Bana göz kırpmıyor, gözlerinde bir meydan okuma parıldıyor.

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve çenesini kucaklıyorum. "Oyun oynamayı seviyorsun, değil mi tatlım?"

"Senin kadar değil. Gerçi itiraf etmeliyim ki seninkiler biraz eskimeye başladı." Elimini tutarak geri çekiliyor ve dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kolumun altında dönüyor.

Gözlerim dönen eteğinin açıkta bıraktığı küçük kalçasında geziniyor. Bana doğru dönmesine izin veriyorum ve bir elimle kalçasını sıkıca kavarken diğer elimle de eski zaman danslarında olduğu gibi elini koluma sıkıştırıyorum.

Onu benim garip ve yapmacık ritim girişimimden uzaklaştırmak için reddedemeyeceği bir teklifte bulunuyorum. "O zaman bunu daha ilginç hale getirelim. Sen bana sağlam bir bilgi ver, eğer işe yararsa her şeyi silerim."

Ayakları durur ve umutlu bir nefes alır. "*Her şey her şey mi?*" Bu bir anlam hilesi ya da çarpıtılmış bir ifade değil mi?"

"O gecenin var olduğuna dair her bir kanıt kırıntısı."

"Tamam, fazla değil ama..." Devam etmeden önce bar katını bir kez daha hızlıca tarıyor - geldiğimden beri kapıdan geçen her bir kişiye dikkatimi vermemiş olsaydım ben de aynısını yapardım. "Çatı katı. Asla erkeklerin olmadığı tek giriş orası. Tam olarak ne yapacaklarını bilmiyorum ama düzeltmek için iskele kurmanızı gerektirecek bir tür sorun yaratacaklar."

"Onlara doğrudan kaleye çıkan bir merdiven vermemi istiyorlar, ha?"

"O n u n gibi bir şey." Omuz silkiyor ve ben de yüzünde herhangi bir Yalan söylediğine dair küçük bir ipucu. Bunun yerine kendimi gözünün yanında daha önce hiç görmediğim küçük bir grup çizik benzeri yara izine odaklanmış buluyorum.

"Bu ne zaman oldu?" Sıcak tenini hissedene kadar başparmağımla yara izlerini okşamak için uzandığımı bile fark etmiyorum ve sonra başını geriye atıyor.

"On yılda çok şey oldu, Finn." Kollarımdan kurtuluyor ve botları yerde takırdayarak çıkışa doğru ilerliyor. Her adımını mideme inen bir kurşun top gibi hissediyorum.

Peşinden koşuyorum ve otoparkta ona yetiştiğimde bileğini tutuyorum. Onu döndürüyorum ve gözlerine su kaçtığını gördüğümde boğazım düğümleniyor.

"Bu da neydi böyle, Ef?"

Beni göğsümden itti ve bileğini bıraktım, sesi ani bir duyguyla gerildi, "Umrundaymış gibi davranmaya başlama. Şimdi olmaz, Finn."

Gitmesine izin verdim. Zırhım onun sözlerini kesemeyecek kadar sıkı.

Sanırım.

1. Nehrin Dibi-Delta Rae |

image-placeholder

Chapter G

Tabaklar, Resim Çerçevesleri ve Tablolar.

E fie

T*en yıl önce*

Bazen babam sinirlendiğinde, kilometrelerce öteden geldiğini görebiliyorum.

uzakta. Havada bir değişiklik var, ensemde bir karıncalanma. Kanıt olmasa bile bilmenin o ürkütücü hissi, izlendiğinizi hissettiğinizde olduğu gibi.

Bu olduğunda, o gelmeden önce kapımı kilitlemem gerektiğini biliyorum. Bırakın tahtaya vurup dursun ve benim yüzüm olmadığına şükretsin.

Ama bugün, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Annemin makyaj odası parfüm ve saç spreyi kokusuyla doludur ama evdeki en iyi aynalara sahiptir. Her zamanki manzara resimlerimden ziyade portre ressamlığını denemek istiyorum. Figürlü otoportre eskizleri başlamak için iyi bir yer olurdu ve üç panel aynalı bu makyaj masası mükemmel olurdu. Son iki ayna, farklı açılar yakalamak için menteşeler üzerinde. Işığı kısmak için çevredeki küre ampullerin yarısını söküyorum - her bir gözeneği çizmeye çalışmıyorum.

Üçüncü eskizimi çizerken kapı çarparak açılıyor ve duvardan gürültüyle sekiyor. Aynada babamın kırmızı, çarpık yüzünü yakaladım.

"Anne gibi kız gibi, burada kimin için fahişelik yapıyorsun Euphemia?"
Başımı sert bir saç tutamından çekerken tükürükleri yanağıma çarpıyor.

Masada makyaj malzemesi yok, sadece kalemlerim ve kâğıtlarım var.
"Çiziyordum

."

"Tanrı aşkına, diğer bütün ampulleri kırmayı nasıl başardın? Sen şımarık bir veletsin, dokunduğun her şeyi kırıyorsun." Kırılmadıklarını açıklayamadan başım öne doğru savruldu ve burnum makyaj masasına çarptı.

Gözlerim anında sulanıyor ve boğazımdan aşağı bir damla bakır tadı geliyor. Üzerine kan damlamaması için çizimlerimi karıştırmaya çalışıyorum. Harika değiller ama onları saklamak istiyorum. Ne yazık ki, bu sadece babamın dikkatini çekiyor.

"Kendin. Tek düşündüğün bu." Elinde bir kâğıt tutuyor ve alaycı bir tavırla çalışmamı inceliyor. "Yüce Tanrım, söyle bana, böyle kendini beğenmiş bir orospu kızı hak edecek ne yaptım?" Çalışmamı parçalara ayırırken çıkan yırtılma sesiyle irkiliyorum.

Bunu tahmin etmeliydim. Böyle olduğunda gördüğü her şeyi yok etme eğilimi vardır. Tabaklar. Resim çerçeveleri. *Tablolar*.

Masadan bir tane daha kapıyor ve onu ikiye bölmesi için geçen birkaç saniyeyi kalan tekini cebime sokmak için kullanıyorum.

"Şunu temizle." Ceketinin kolundan ipek bir mendil çıkarıp bana fırlattı.
"Ve sakın halıma kan bulaştırma."

Gidişini izlemiyorum, sadece İtalyan mokasenlerinin halıya sürtünerek odadan çıkışını ve kapıyı girişindeki gibi gürültüyle çarpışını dinliyorum. Burnumu çekiyorum, geri kokluyorum ve boğazımdan aşağı damlayan kendi kanımın paslı tadını yutuyorum.

Telefonum makyaj masasının üzerinde titriyor ve artık sessiz olan odadaki ani sese sıçırıyorum.

Arayanın kimliğine bakmıyorum, tiz sesi sonlandırmak için hızlıca cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, Eff, köşedeyim." Finn'in sesindeki gülümsemeyle kemiklerime yatıştırıcı bir sıcaklık yayılıyor ve gülümsediğinde sol gözünün köşede nasıl kırıştığını hayal ediyorum. ¹

"Çizim yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ama hemen geliyorum." "Tamam, yakında görüşürüz."

Sulanmış gözlerimi elimin tersiyle siliyorum ve büyük ölçüde durmuş olan burun kanamamı kontrol ediyorum, çizimlerimin parçalanmış kalıntılarını temizlemeden ve ampulleri sıkmadan önce burnumun ucunu siliyorum.

Tuvaletin kapısını açarken babamı dinliyor, büyük evde nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Neyse ki koridorun sonunda, mutfakta telefonda birine bağırdığını duyabiliyorum. Ne kadar uzakta olduğunu tam olarak duyabilsem de, yine de her an dışarı fırlayacakmış gibi çarpan bir kalple ön kapıya doğru koşuyorum.

Kardeşlerim garaj yolundalar, arabalarının yanında sigara içiyorlar. "Hey, nereye gidiyorsun?" Gianni bağılıyor ve izmaritini yere atıyor.

"Dışarı." Kaşlarımı kaldırıyorum ve ona sabırsız bir bakış atıyorum. "Evet, tamam, bana söyleme." Gülüyor. "Babam biliyor mu?" "Gözünün önünden kaybolduğum için mutlu olacak, inan bana."

"Her neyse," diye elini sallıyor ve Renzo ile konuşmasına geri dönüyor. Benim için ayağa kalktıkları toplam sıfır kez göz önüne alındığında umursamalarını beklemiyordum.

Onların görüş alanından çıktıktan sonra, arazimizi çevreleyen demir çite

tırmanıyorum, böylece kapıdaki muhafızlarla uğraşmak zorunda kalmıyorum ve geri kalanını koşuyorum

kaldırımdan aşağı iniyorum. Kaçmama gerek yok, kimse peşimden gelmiyor ama Finn'i gördüğümde hep gergin bir baş dönmesi yaşıyorum.

Sanki enerjiyle dolup taşıyorum ve bunu dışarı atmak için koşmam *gerekliyor*.

Eski kamyonetini görmeden önce gümbürtüsünü duyabiliyorum. En az çeyrek milyon değerinde lüks bir arabası olmayan tanıdığım tek adam o. Yeni arabaların yeterince sorunu olmadığı için böyle olduğunu söylüyor. Kaputun altını kurcalamayı ve eski bir arabada sürekli bozulan parçaları tamir etmeyi seviyor. Cazibesini anlamıyorum ama yağ lekeli tulum ve altında tişörsüz görünüşünden nefret ettiğimi söyleyemem.

Yanağımı ısıırıyorum, yüzüm kızarmasın diye taksiye binerken aklımdan o görüntüyü çıkarmaya çalışıyorum. Elini uzatmak ve beni içeri çekmek için geniş koltuğa doğru eğiliyor.

"Merhaba." Hafif nefes nefese, "Koştum," diyorum ve neden nefes nefese kaldığımı açıklamak için omuz silkiyorum. Çünkü kesinlikle koyu renk saçlarının kirpiklerine değmesinden ve orman yeşili gözleriyle karşılaştığımda ciğerlerimin sıkışmasından dolayı *değil*.

"Hey-" Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor, "Kanaman var." Kaşları endişeyle çatılıyor ve hızla pencereye doğru dönüp kolumla burnumu siliyorum. *Hay aksi*.

"Baban mı?" Finn'in hırıltısında soğuk ve intikamcı siyah bir gölge var ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. "Bu son kez oluyor." Kaldırımdan uzaklaşıyor ve gaza basıyor.

"Finn, o buna değmez," diye yalvarıyorum kapıma yaklaşırken. Çünkü gerçek şu ki, Finn'in benim yerime babamın burnunu kanattığı görüntüsü ne kadar tatmin edici olursa olsun, bu ilk değildi ve son da olmayacak.

"Ama *sen* buna değersin." Beni derin bir bakışla kesiyor ve bu, hayatım boyunca buna değmediğim söylenen bir parçama çarpıyor. Bir oğul olarak doğmadığım için saygı görmeye ve ayakta durmaya değmezmişim. Bir ses ya da söze değmezim çünkü ben sadece bir piyonum.

Elimi koluna koyup bana bakması için onu zorladığımda yolda duraksıyor. Babamın kapıdaki adamlarının merakla bize doğru yürümeye başladığını görebiliyorum. "Yapacak ne var? O Don. İçeri dalıp ona ailesini nasıl yöneteceğini söylemeye kalkarsan, sırf yapabildiği için bir parmağını koparır ya da bir diz kapağını kırar. Tabii o kadar ileri gidebilersen."

Parmak eklemleri direksiyon simidinin etrafında beyazlaşıyor ve dudaklarını sert bir çizgiye bastırarak mesafeyi kapatan ve ikimizin de taşıdıklarını bildiğimiz ceketlerine uzanan adamlara bakıyor.

"Gidelim, tamam mı?"

Söylenmemiş kelimeleri çiğniyormuş gibi çenesini çalıştırıyor. Ayağı uzun, ağır bir duraklama boyunca frende kalıyor. Sonunda kamyonu geri vitesine taktı ve bana baktı. "Bana bir söz ver."

"Tamam." Başımı sallıyorum ve o da bir elini direksiyondan çekip benimkini kolunun üzerine koyuyor.

"Bir dahaki sefere beni ara, orada olacağım."

image-placeholder

Bölüm 10

Sadece Kendinizi Sulayabilirsiniz

Finn

P *yeniden gönder*

İsimsiz bir Şikayet aldıktan sonra, binanızın tuğla cephesinin önemli ölçüde harç derinliğini kaybettiğini belirleyen bir Şehir müfettiŐi gönderdik. Bina yönetmeliği ihlalinden kaçınmak için lisanslı bir yüklenicinin 30 gün içinde harç derinliği 1/4" veya üzerinde olan tüm tuğlaları yeniden rmesi ve bunun sonucunda 5.000 \$'dan az olmayan para cezalarından kaçınması gerekmektedir.

Şehrin kod uygulama ofisinden gelen mektubu tekrar okudum ve dudaklarımda beliren glmsemeıi inkar edemedim.

Yaramaz oyuncağım bu sefer kurallara uymaya karar verdi ve bana gerçeği söyledi.

Sanırım bu ödül zamanı geldi demek.

Bu ihlali erteletmek için belediye ofisinde kime rüşvet vereceğimi bulmayı aklıma not ediyorum - eğer bir ihlal varsa bile. Bahse girerim *Les Arnaqueuses* bu mektubu almak için bazı avuç ilerini yaęlamıŐtır ve kime ödeme yaptıklarını bulup onlara daha fazlasını teklif etmem gerekecek.

Yarım bir mesaj yazıyorum ama daha iyi olacağına karar verip Effie'yi arıyorum. Telefon çalarken parmağımı kalçama vuruyorum.

Cevap veriyor ama ben sadece sinirli bir iç çekiş duyuyorum. Bekliyorum, sessizliğimden ne kadar tedirgin olduğumu bildiğim için tüylerim diken diken oluyor. "Beni *sen* aradın Finneas. Ne istiyorsun?"

Kıkırdıyorum ve Den'in ofisindeki masa sandalyesinde dalgınca dönüyorum. "Seni görmek istiyorum."

"O zaman hemen başlayayım," diyor alaycı bir ses tonuyla ve ben de sırtıtıyorum.

"Alaycılıkla sinirleri yatıştırmak yaygın bir savunma mekanizmasıdır." "Beni sinirlendirmiyorsun, Finn."

"Sana bir *şeyler* hissettiriyorum." Telefonu yüzüme kapatmasına saniyeler kaldığını hissediyorum, o yüzden hemen ekliyorum: "Öte yandan ben verdiğim sözleri her zaman tutarım. Kendin görmek ister misin?"

"Her şeyi silecek misin?" Sesinde çekingen bir umut duyabiliyorum.

"Evet. Den birkaç saat daha açılmayacak. Buraya gel." *Gergin bir şekilde* cevabını beklerken boğazımda yükselen ritmi açıklayamıyorum.

"Tamam," der ve arama sona erer.

O geçen birkaç saniye ciğerlerimi kavrayana kadar onu ne kadar çaresizce görmek istediğimi fark etmemiştim.

Bu iş gittikçe saçmalaşıyor.

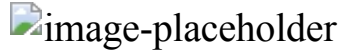
Benim isteğim dışında, uyanık olduğum her anımı ele geçiriyor - ve dürüst olmak gerekirse, uyuduğum anların çoğunu da. Artık ailem ve yaklaşmakta olan savaş için endişeliymişim gibi davranamam.

Peaches'teki ofiste bana diz çökmemi söyledi ve ben de kurtuluş için yalvaran bir günahkâr gibi yere çöktüm.

Sonra o tozlu otoparkta onun gözlerinin dolduğunu gördüğümde içimde bir şeyler değişti. Konu ona gelince her zaman sahiplenici olmuşumdur ama o yaraları görünce ben de korumacı oldum. İnsanları incitmekten başka bir işe yaramayacak eski duyguları geri çağırmak.

Parmaklarımı ezbere bildiğim tempoda masaya vuruyor ve kararlı bir nefes vererek burnumun kenarını sıkıyorum. Onu bir daha gördüğümde, işbirliği yapan bir şantaj hedefinin müttefik olmadığını kendime hatırlatmak için bir fırsat olarak kullanacağım.

O hala bir Luciano, o hala bir düşman.

On dakika sonra Den'in ağır ahşap kapılarından içeri giriyor. Koyu renk saçları gelişigüzel atılmış gibi tepesinde toplanmış, ama dağınıklık ona yakışıyor. Gözleri barın arkasında benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor; selamlamak için çenesini kaldırıyor.

Masaların arasından süzülerek bana doğru geliyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Pekala, hadi yapalım şu işi."

Onu Den'in ofisine yönlendirirken elim sırtının küçük kısmını buluyor. Bu otomatik bir hareket. Ama ona dokunduğum an, ne kadar berbat durumda olduğumu fark ediyorum. Çünkü avucumu hafifçe üzerine koymak istemiyorum, parmaklarımı derisi morarıp damgalanana kadar içine sokmak istiyorum. Ensesinden aşağı dökülen saç tellerini okşamak ve izlerimi taşıyana kadar dişlerimi geçirmek istiyorum.

Onunla, ona *yapmak* istediğim çok şey var.

Ve bu beni kızdırıyor çünkü Effie Luciano söz konusu olduğunda kontrolden yoksun olduğumu rahatsız edici bir netlikle fark ediyorum.

Onu ofise kadar takip ediyorum ve kapıyı açık bırakıp masa sandalyesine çöküyorum. Dosyayı çoktan açmıştım ve yanımdaki ona bakıyorum, düzinelerce fotoğraf ve videoya bakarken yüzünü tarıyorum.

Effie'nin hakkını yemeyelim, yüzü pek bir şey ele vermiyor. Ama sonra dudağını ısıyor ve yanımda durduğu yerde kalçalarının daha sıkı seğirdiğini fark ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve o da bana dönüyor. Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum, dudağına perçinlenmiş dişlerin üzerinde hayalet gibi dolaşıyorum. "Gelecek nesillerin hatırına oynat tuşuna basayım mı?" Boğuk bir fısıltıyla gözbebeklerini kocaman açıyor, kirpiklerini kırıştırıyor.

Dudakları ayrılıyor ve yumuşak alt dudağını aşağı doğru sürüklediğimde nefesi kesiliyor. *Kahretsin*, onu mahvetmek istiyorum.

"Dosyaları sil Finn," diyor neredeyse nefes nefese. Ama kendimi geri çekemiyorum, kontrolüm pamuk ipliğine bağlı, elimin tersiyle boynuna dokunurken liflerin parça parça koptuğunu neredeyse duyabiliyorum.

Boğazının dibini hafifçe kavriyorum, başparmağım köprücük kemiklerinin arasındaki çukura yumuşakça sürtünüyor. Yutkunduğunu hissediyorum ve midem bulanıyor. Gözleri buz gibi, soğuk ama kırılgan. Ve eğer ısı yeterince güçlüyse eriyebilir. "Beni istiyor musun prenses?"

"Seni istiyorum..." Nabzım atıyor. "-Dosyaları silmek için." Çenesini çıkarıp elimi itiyor. "Şimdi."

"Nasıl isterseniz," diyorum kuru bir sesle ve tekrar oturuyorum. Fareye birkaç kez tıklıyorum ve her şeyi omzumun üzerinden izliyor olmasına rağmen diyalog kutusunu onun için yüksek sesle okuyorum. "Bu 237 dosyayı buluttan silmek, onları tüm cihazlardan kalıcı olarak silecektir. Devam etmek istiyor musunuz?"

"Güzel. Yap şunu."

Bir tık daha ve o geceye dair tüm kanıtlar yok oldu. Anılar hariç. Onlar beni asla terk etmeyecek, kızgın bir ütünün damgası gibi.

"Her zamanki gibi iş yapmak büyük zevk prenses." Sandalyede dönüp ona bakıyorum ve gözlerinin ne kadar yumuşak olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. *Çözölmüş*.

Ağız hafifçe kıpırıyor, sonra sanki dudağını ısıracaktı da durmuş gibi kısmen açılıyor. "Bana tekrar sor."

Soru sormak için başımı eğiyorum ve o da kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. Ne demek istediğini anladığımda burnumdan iç çekiyorum, vücudum bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi geriliyor. Göğsümdeki hızlı dalgalanmaya rağmen, başparmaklarımı kot pantolonunun kemer halkalarına geçiriyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. "Beni istiyor musun?"

Kalın kalçaları benimkilerin arasına sıkışıyor ve avuçlarımı yuvarlak kıcının üzerinde kaydırmak için başparmaklarımı bırakıyorum. Başını sallıyor ve pelvisini öne doğru itiyor, gözlerinde ürkek ama heyecanlı bir parıltı var.

"Bu bir evet mi?" Omurgam gazyağından yapılmış gibi hissediyorum ve bir kibritin çakılmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Tekrar başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Ayağa kalkıyorum, kalçalarını sıkıca kavriyorum, alnımız neredeyse birbirine değene kadar onu sıkıştırıyorum. "Söyle. Söyle."

Tutulmuş bir nefesi paylaşıyoruz.

"Seni istiyorum." Ve kibrit çakıldı, bedenimi aydınlattı.

Kalçalarını kavrayarak onu yerden kaldırıyorum ve o da açlıkla karşılık vererek kalçalarını belime doluyor. Ağızlarımız birbirine çarptığında çıkardığı yumuşak, muhtaç inilti, *siktir et* demem için gereken tek şey.

Bizi döndürüyorum ve onu bilgisayarın önündeki masaya oturtuyorum. Ellerini tişörtümün altından geçirip başımın üzerinden geçirirken içimi kemiren bir açlık beni pençeliyor. Eğer bu açlığı doyurmak için kontrolü kaybetmek gerekiyorsa, o zaman beni raydan çıkmış kabul edin.

Öpüşmemizi derinleştirmek için yüzünü ellerimle kavıyorum. Çılgınca ve aceleci, azgın gençler gibi, ama aynı zamanda mükemmel. Dilimi ağzına daha fazla sokmaya çalıştığımda bana karşılık vermesi. İkimiz de kabul etmek istemiyoruz. Dokunduğu her yerde küçük yangınlar çıkarıyor. Göğsümde. Karın kaslarım. Sırtım.

Öpüşmemizi kestiğimde nefes nefese kalıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor; ürkeklik, pişmanlık, kabullenme... Anlayamıyorum. Ama bunun bir önemi yok çünkü tek düşünebildiğim ona sahip olmak. Onu almak. *Ona sahip olmak.*

"Sana bir keresinde sana sahip olduğumu söylemiştim, hatırlıyor m u s u n Ef? Bu şu demek.

her şeyi." Amını avuçladım.

Yanıt olarak miyavlıyor. Ve devam ederken kotunun düğmesiyle uğraşıyorum, "Sana sahibim, lanet olası fotoğraflar yüzünden değil, sahte nişanlıyla alay etmek için değil, çünkü-" *Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu* demek istiyorum ama ağzımdan çıkan bu değil. "Çünkü sen de benim için en az amının sikim için olduğu kadar çaresizsin."

Boynundan aşağı inen bir yolu öpüp ısırıyorum ve o da arkasına yaslanıp onu yutmak için duyduğum acıyı cesaretlendiriyor. Bir elim saçlarını sıkıca örerken diğer elim fermuarıyla uğraşıyor - şu *lanet kot pantolonla*. Bir bıçak çıkarıp onu kesip çıkarmaya çok yakınım.

Kalçalarımı bacaklarının arasına sokuyorum ve kıyafetlerimizle bile, sert horozum amına süründüğünde açlıkla inliyor. Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. "Sikim için o kadar çaresiz ki, sadece sahiplenilmek ve tam olarak becerilmek için yalvarıyor of-" ¹

Göz ucuyla bir hareket yakalıyorum ve vücudum buzla doluyor.

Bileğini kavradım ve öne doğru çektim. Acı veren kavrama karşısında inliyor. "Bu da ne böyle?"

Yumruğu sıkılaşıyor ama ben açıyorum. Bir USB bellek. Bilgisayarına takmaya çalışıyordu.

"Kendini biz zavallı küçük insanlardan üstün görüyorsun, ama sen de diğer lanet olası erkekler gibisin: sikişinin peşinden sürüklenen." Hırlıyor ve buz gibi öfke bembeyaz kesiliyor.

Benimle oynadı.

Ne kadar düştüğümün şaşkınlığıyla, kasıklarına diz çöküp masayı ittiğinde bunun geldiğini göremiyorum. Odadan koşarak çıktı ve ben de yumruğumu kükreyerek masaya vurdum.

Sadece bir kez. Sadece bir kez, sonra aklımı toplayıp hızlıca düşündüm. Telefonuma birkaç kez dokundum ve saniyeler sonra tüm çalışma odasını uzaktan kilitledim. Kapana kısıldı.

Ahşap kapılardan önce iç kapıları tıkırdattığını, kolu çekiştirdiğini ve küfrettiğini duyuyorum. Tatlı iniltileri ne kadar güzelse, şimdi çıkardığı sinirli, telaşlı sesler daha da güzel olabilir.

"*Oh, prenses,*" diye şarkı söyleyerek ofisten telaşsız bir şekilde çıkıyorum, ellerim ceplerimde. Acele etmeye gerek yok. Hiçbir yere gitmiyor. Bu her zaman en sevdiğim kısımdır, avımın tuzağa düştüğünü ve sadece benim onu bulmamı beklediğini bilmek.

Zihnimin tamamen vites değiştirmesi çok kolay. Şehvetli bir aptaldan en iyi avcıya. Tenime yerleşiyorum, kendimi evimde hissediyorum. *Bunu biliyorum. İşte o zaman kontrol tamamen bende oluyor.*

"Sana avantaj sağladım ama saklanamazsın. Seni bulacağım. Bulduğumda merhamet göstermem için dua etmeye başlasan iyi olur."

Yemek odasına giriyorum ve onun masaların arasından mutfağa doğru koşuşturduğunu görüyorum. *Mükemmel*. Onu büyük tezgahın üzerine yaymak ve yalvartmak için sabırsızlanıyorum.

Mutfağa girdiğimde kalbim durmadan çarpıyor. Arka kapının kolunu çekiştiriyor ve ağzım intikam almak, teraziyi dengelemek için sulanıyor. Ateşkesi bozdu ve şimdi bu ikili oyunla bana tekrar ihanet etti.

"Tak, tak," diye kıkırdıyorum ve gözleri kocaman ve yıpranmış bir şekilde arkasını dönüyor. Göğsü kabarıp iniyor. Gözleri durup uzaktaki bir duvara takılana kadar odanın içinde pinpon oynuyor. Tam olarak neyi fark ettiğini biliyorum, buranın her santimini biliyorum. Manyetik bir şerit üzerinde sıralanmış bıçaklar.

"Sence başarabilecek misin?" Alay ediyorum ve yüzündeki hesaplama sürecini görüyorum.

Kaçmaya çalışıyor ama ben daha hızlıyım, tam bıçağı almak için tezgâha uzandığında aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu tezgâhın üzerine yatırıp boynundan tuttum. Ve bir anlığına, bu şekilde olması gerektiğine dair bir hayal kırıklığı, hatta belki de kayıp hissettim.

Ama geldiği gibi çabucak gitti.

Belimden bir silah çıkardım ve boğazımda büyüyen yumruyu yutarak namluyu sıkıca başının arkasına bastırdım.

Birkaç dakika önce teninin kokusunu içime çekebilmek için bir kenara fırçalamak istediğim saç tellerinin hemen üzerinde.

Lanet olası bir aptal.

"Seni öldürmemem için bana iyi bir sebep söyle."

Silahı kafasına dayadığım anda bana karşı koymayı bıraktı ama şimdi yanağını olabildiğince çevirerek bana bakıyor, keskin bir bakışla

O kadar zehir dolu ki neredeyse acısını hissedebiliyorum. "Yaptığın onca şeyden sonra seni gerçekten isteyebileceğimi mi sandın? Beni iğrendiriyorsun Finn."

Sözlerinin midemde yarattığı darbeyi görmezden geliyorum, kendime yalan olduklarını söylüyorum, öyle olduklarından emin olmasam da. "Bunun seni öldürme isteğini azaltması mı gerekiyor? Senden iğrendiğimi söylemem mi?" Zorla bir kahkaha atıyorum, karanlık bir acılıkla damlıyor.

Göz teması hiç kesilmiyor. "Beni öldürmeyeceksin çünkü öldürürsen kendinle asla yaşayamazsın."

Alay ediyorum. "Ben çok daha azı için insan öldürdüm prenses. Ve gayet iyi uyuyorum." "Kendine benden nefret ettiğini söyleyebilirsin ama etmiyorsun. Kendini hor görüyorsun

Çünkü ne kadar uğraşırsan uğraş benden nefret edemezsin." Sözlerindeki gerçek mideme bomba gibi düştü. "Bugün bu yüzden bu kadar yaklaşabildim. Çünkü ben seni becermeye asla cesaret edemesem de, sen bu fırsatı kaçırmak istemedin."

Sırtıma bir bıçak daha saplanıyor ve bu sefer bıçağı oraya ben koydum. Çünkü o haklı. Ona olan arzum kendi boğazıma bir bıçak dayıyor.

Ama bunu bilmesine izin veremem. Hayır, sözlerinin ne kadar tehlikeli bir şekilde doğru olduğunu bilmemeli. Kemerimin tokasına uzanıyorum ve metal şingirtisini duyabilmesi için ekstra çaba sarf ediyorum. Altımda irkildi. "Seni tam buraya götürmeliyim. Sana ne kadar hatalı olduğunu göstermeliyim. Ne kadar az umursadığımı."

Gülüyor ama "Haklısın, küçük bir şey" derken sesinde belli belirsiz bir titreme var.

Hırlayarak onu tezgâhtan kaldırdım ve omzunu aşağı ittim. "Dizlerinin üstüne çok Effie. Ve ben doldurmadan önce ağzına dikkat et." Silahı onunla yer arasında salladım ve o da dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarında ukala bir sırıtma belirdi.

"Devam et, Finn. Silah zoruyla sana oral seks yapmam için beni zorla. Senden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmem mümkün değil. O yüzden devam et, çünkü görünüşe göre bir kızın sana dokunmasını sağlamanın tek yolu şantaj ya da silah." Dudaklarını yalıyor, sonra ağzını açık tutuyor, dili dışarıda, davetkâr, ama gözlerindeki tehdit saf ve katıksız.

Islak diline ve ağzına bakıyorum, açık ve benim için hazır. Aletimi yakut kırmızısı dudaklarının arasından kolayca geçirebilir ve onu acımasızca sikerken boğulmasını sağlayabilirdim. Kendimi boğazının arkasına kadar zorladığımda gözleri yaşardı. Sonra her damlasını yutmasını sağladım.

Yapabilirdi

m. Ama
yapamam.

Bunun yerine silahı pantolonumun içine sokup arka kapıya doğru ilerliyorum. Tuş takımına şifreyi girince kilit açılıyor ve ben de açıyorum. "Defol git."

Omuzlarının üzerinden temkinli bir şekilde bana bakıyor ama yavaşça ayağa kalkıyor.

Sanki bir tuzakmış gibi bana ve özgürlüğe doğru belirsiz adımlar atıyor. "Git." Acı bir şekilde söylüyorum

Bunun ardından aceleyle dışarı çıktı, ama birkaç adım uzaklaştığında, "Temiz olduğumuz sürece..." diye seslendim. Duraklıyor ve bana bakıyor. "Bundan sonra ne olursa olsun: suçlanacak tek kişi sensin."

image-placeholder

Bölüm 11

Wha5 Kappens Nex5

E fie

I Finn'in bilgisayarına girme girişimim başarısız olalı üç gün oldu. Büyük bir oyundan bahsettim ve bunu bir arada tuttuğum için gurur duyuyorum.

Ama beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde İtalyan deri çizmelerine kusacağımı sandım. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Kanepeye oturup bacaklarımı göğsüme yaklaştırdım.

silahının soğuk metalini hatırlayınca kollarımdan aşağı bir ürperti iniyor.

¹ Babamın adamlarının ve kardeşlerimin vurulmaktan bahsettiklerini duydum. Her zaman düşündüğünüz gibi hissetmezsiniz. Vücudunuz o kadar hızlı tepki veriyor, size adrenalin pompalıyor ve sizi şoka sokuyor ki, acı dışında her şeyi fark ediyorsunuz.

Barut kokusu.

Vücudunun yere çarpma sesi.

Vücudun soğurken akan kanının sıcaklığı.

Ama bazen, derler ki, acıdan başka bir şey hissedemezsiniz. Sıcak, yakıcı, zihni uyuşturan bir acı.

Namlu omurgama saplandığında, sonunda beni vurduğunda nasıl bir deneyim yaşayacağımı merak ettim. Seçtiği yeri düşündüm ve

Belki ikisinden de kaçınırım diye düşündüm. Beni bu iyilikten, tek atışta öldürmekten kurtarıyordu.

Ekip şu anda dışarıda, muhtemelen bir yerlerde bu işi daha da berbat ettiğim için buna değip değmeyeceğine karar veriyorlardır. Bu yüzden, ölüme ne kadar yaklaştığımı, babamın bana emanet ettiği tek işi nasıl mahvettiğimi ve nasıl-

Kapının keskin bir şekilde çalınması beni sarmal halindeki acıma partimden çekip çıkarıyor.

Kanepeden atlayıp kapıya gidiyorum ve parmak uçlarımda durarak gözetleme deliğinden bakıyorum. Panik üzerime çökerken ciğerlerimdeki tüm hava kaçıyor.

Hudson.

Saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde taranmamış ve gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuş. Ceketinin yakası sadece bir taraftan açık ve gömleğinin düğmeleri çözülmüş.

Burada olması için hiçbir sebep yok. Hem de hiç. Bu daireden haberi bile olmamalı.

"Effie, kapıyı aç." Sarhoşça bir ses çıkarıyor ve ön kolunu kapıya dayayarak başını sallayan bir papağan gibi gözetleme deliğinden içeri bakıyor. "Özür dilemem *gerek*," diye mırıldanıyor ki kulağa daha çok bir *apawl-a-size'a ihtiyacım varmış gibi geliyor*.

Tanrım, adam harcanmış.

Kapıdan geriye doğru sendeliyor ve ağzını tutuyor. "Sanırım hasta olacağım..." Kıvrılmaya başladı, ben de kapıyı kırbaçla açtım.

"Tamam, içeri gir, seni tuvalete götüreceğim-" Etli ellerini boynuma dolayıp beni dairenin içine doğru iterken kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Burnunu burnuma dayayıp yüzüme doğru hırladığında üzerinde en ufak bir alkol kokusu yoktu, "Seni lanet olası sürtüğüm." Kelimeler net ve açık.

"*Huud-*" Daha sert sıkıp kapıyı tekmeleyerek kapatırken bırakın kelimeleri, nefes bile alamıyorum. Panik binlerce iğne batması gibi vücudumu sarıyor, vücudumdan tepki vermesini, savaşmasını, bir *şeyler yapmasını istiyor*. Ama her düşünce, ciğerlerimin hava almak için çektiği acı ve yemek borumu ezen tutuşunun verdiği his tarafından geçersiz kılınıyor.

Beni yere fırlatıyor ve dizlerim tahtanın üzerinde kayıyor, derim yarılıyor. Ama sonunda tekrar nefes alabiliyorum, tekleyerek, acı veren soluklarla da olsa. Düştüğüm yerde dirseğim zonkluyor.

"Bunları tanıdın mı?" Bir kumaş topu başımın yanına düşüyor ve ona bakmak için kendimi yukarı kaldırıyorum.

Finn'in Peaches'te üzerimden yırttığı iç çamaşırı.

"Hatırlamakta güçlük çekiyorsanız, hafızanızı canlandırmak için size videoyu gösterebilirim. İşaretsiz bir pakette geldi ama eminim hepimiz kimden geldiğini biliyoruz." *Hay sikeyim. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.* Zihnim Finn'in bana yaptırdıkları ve bana yaptıklarıyla ilgili iğrenç görüntülerle dolup taşıyor. Hudson olan bitenin birkaç saniyesini bile gördüyse.

Nabzım çok yüksek, kan kulaklarımda pompalanıyor. Beni saçlarımdan tutup yerden sürüklüyor. Kafa derimin yırtılmasıyla çığlık attığıma eminim ama tek duyduğum *güm, güm, güm*.

Karnıma sert bir darbe indirdiğinde vücudum iki katına çıkıyor. Ama tekrar ayağa kalkıyorum, saçlarımdaki tutuşu her zamanki gibi güçlü.

Üsteleyince tükürükleri yüzüme düşüyor. "Öğle yemeğinde bana nişanlım dedin diye ortalığı ayağa kaldırdın, sonra da dönüp bana ait olduğu söylenen bir yüzük takan o pislikle mi yattın?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan çeneme bir yumruk indirdi, boynum kırbaçlandı ve beyzbol sopasıyla vurulmuşum gibi acı yayıldı. Darbe

dilimi sertçe ısırma neden oluyor ve ağzımda kan birikiyor.

"Bunun beni ne kadar korkunç gösterdiğine dair bir fikrin var mı diye sorardım ama eminim niyetin buydu, ha?" Yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde bağılıyor ve ben daha yeni nefes alıyordum ki ayaklarının dibine kanlı tükürüğümü tükürebiliyorum.

"Belki de sadece seninle evlenmek zorunda kalmadan önce beni boşaltacak gerçek bir erkek istedim."

Çenesi düşüyor, burun delikleri açılıyor ve yanaklarına kırmızı bir renk yayılıyor. Öfkeyle tekrar bana doğru uzanıyor ama bu sefer eğilip etrafından dolaşıyorum. Peşimden gelirken iğrenç küfürler ve suçlamalar savuruyor.

Fazla uzağa gidemiyorum, solunum yollarım yara bere içinde ve soluk soluğa. Kapıya ulaşmadan önce beni yakalıyor, gömleğimin arkasını yumrukluyor ve beni tekrar ona doğru fırlatıyor. Göğsüne çarpıyorum ve o da kolunu boynuma doluyor.

"*Seni lanet olası kaltak,*" diye tıslıyor ve dirseği kan dolaşımımı sıkıştırıyor.

Koluna pençe atıyorum ama bir mezar taşı kadar hareketsiz. Çok hızlı bir şekilde görüşüm bulanıklaşıyor ve siyah noktalar odayı benek benek kaplamaya başlıyor. Bunun vurulmaktan çok daha iyi bir ölüm şekli olduğunun bilincine varıyorum. Beni tamamen oksijensiz bırakmadan önce bayılacağım.

Belki de neredeyse huzurlu bir ölüm olacak. Bu hayatta elde edebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Göz kapaklarım düşerken üzerime bir sakinlik çöküyor. Etrafım bulanıklaşıyor. Yine de, bu durumda bile düşüncelerim Finn'e kayıyor. *Cenazeme gelecek miydi?*

Gözlerim karanlığa teslim olmadan önce, pencereden onun binasına şöyle

bir bakıyorum. Oturma odasında bir ışık yanıyor. Yumuşak, rahat bir ışık,

sıcak bir ton. Onu büyük deri bir koltukta kitap okurken hayal ediyorum. Belki de bütün gün her ne yapıyorsa yaptıktan sonra saçları dağınık ve biçimsiz. Belki eşofman giymiş ve rahatlamış ya da belki hala iş takımını giyiyor ama üst düğmelerini açmış. Hangi dövmeleler görünüyor olabilir?

Nedense bu son düşünce -göğsünde hangi dövmelelerin olduğunu asla bilemeyeceğim gerçeği- beni harekete geçiriyor. Ani ve açıklanamaz bir enerji patlaması bacaklarımı savurmamı ve karşı koymamı sağlıyor.

Hudson yenilenen gücüne karşı homurdanıyor ve ayak parmaklarım yerden sarkacak şekilde geriye doğru eğiliyor. Siyah noktalar tamamen oluşmuş, yaklaşan gölgelere dönüşüyor, ama altın rengi bir şey bulanıklığımı yarıp geçiyor.

Antredeki masanın üzerinde altın bir mektup açacağı.

Çılgınca sallanıyorum. Tüm uzuvlarımı sallayarak dikkatini dağıtmak için sahip olduğum son güç kırıntısını kullanıyorum, böylece umarım ona uzandığımı fark etmez.

Karanlık neredeyse bilincimi tamamen ele geçirmiş durumda. Belli belirsiz ışık patlamalarından başka bir şey göremiyorum. Yine de bir şekilde mektup açacağını arkama getirmeyi ve kör uç etinin direnciyle karşılaştığında durmamayı başarıyorum.

Açacağı boynunun derinliklerine saptamak için her şeyimi ortaya koyarken, tutuşu gevşemeye başladığında ciğerlerimden boğuk bir çığlık koptu.

Kanının ıslak sıcaklığının elime döküldüğünü hissediyorum, hâlâ sapı öyle sıkı tutuyorum ki parmaklarım ağrıyor. Ancak boğuk bir nefesle dizlerinin üzerine çöküp beni bıraktığında bırakıyorum.

Başım dönüyor, boynumdaki baskı ortadan kalkıp oda tekrar odaklandığında başım dönüyor. Bir duvara çarpana kadar yerde koşturuyorum.

Güm. Güm. Güm.

Nabzım kulaklarımda ağır ağır atıyor, içi boş ve derin çınlıyor. Bu da Hudson'ın kendi kanında boğulurken çıkardığı sesleri duymamı engelliyor. Durana kadar kıvranışını izliyorum ama gümbürtüden başka bir şey duymuyorum.

Dakikalar mı yoksa saatler sonra mı bilmiyorum ama sonunda hislerim geri geldi. Hudson artık hiç ses çıkarmıyor. Vücudu cansız yatıyor, kalbinin durmasıyla kan bile fişkırmayı bırakmış.

Zihnim bir sonraki adımımın ne olması gerektiği konusunda kararsız. Sanki bir rüyadaymışım, hâlâ sersemlemiş ve uyanmayı bekliyormuşum gibi hissediyorum. Belki de Hudson'ın bedeni önce griye, sonra maviye, sonra da mora dönüşüp çürüyene kadar sonsuza dek burada, onun yanında oturacağım.

Bir şekilde kendimi telefonumu kulağıma tutarken buluyorum, çınlama sesi bir sahildeki dalgaların sesi gibi uzak ve gürültülü geliyor.

"Effie?" Finn'in sesi bulanık zihnimi yarıp geçiyor ve birden kendimi nasıl ve neden elimde telefonla bulduğumu hatırlıyorum.

"Seni aramam için bana söz verdirdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Ve ben de orada olurdum." Cümlemi bitiriyor ve tam olarak anlayamadığım ağır bir rahatlama hissi göğsüme yerleşiyor. Bir yudum hava aldığımı hissetmek yerine duyuyorum. *Sanırım ağlıyorum?* "Effie, neredesin? Evde misin?"

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum ve bir şekilde sessizliğimi evet olarak algılıyor. "Yola çıkıyorum."

image-placeholder

Bölüm 12

e Karar

Finn

I Birinin TV'den konuşmasından nefret ediyorum. Ya şu lanet şeyi kapatın ya da çenenizi kapatın. Paslı, tırtıklı bir bıçak gibi sinirlerimi bozuyor. Nefret ediyorum. Şu anda Cash durmaksızın bağıırken ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Valinin basın toplantısı Televizyonda bangır bangır bağıyor ve sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibi.

Saçımı başımı yolmamak için elimi gözlerime götürüyorum ama daha fazla dayanamayıp uzaktan kumandanın güç düğmesine basıyorum. Cash cümlenin ortasında duruyor ve gözlerini benim kanepede olduğum yer ile artık siyah olan televizyon ekranı arasında gezdiriyor.

"Bunu dinleseniz iyi olur, çünkü 'suçlarından sorumlu tutulacak kötü insanlar' sizsiniz." Valinin söylediğini varsaydığım şeyin etrafında hava tırnakları kullanıyor. "Senin pervasızlığın bu şehrin altını üstüne getirecek. Seni bir kez yetkili bıraktığımda lanet olası bir savaş başlatacaksın."

Cash yumruklarını sıkıp açarken yüzünde sürekli bir çatıklık ile adım atıyor.

"Tanrım, sakin olur musun? Daha cesedi bile bulamadılar." Bir yudum almadan önce parmağımı viski bardağımın kenarına vuruyorum. Viski ılık ve baharat dolu bir şekilde boğazımdan aşağı kayıyor. "Bulsalar bile *-ki bulamayacaklar- ama bulsalar bile* hiçbir şey bize ulaşmayacak. Cesedi atmadan önce mermileri bile kendim çıkardım."

"Ne kurşunu? Effie'nin onu bıçakladığını söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım." *Tanrım, bu iş sıkıcı olmaya başladı.* Effie'nin bana söylediklerini -soluk soluğa kalmayı bıraktığında- Cash'e en az bir düzine kez tekrarladım. Nasıl görüldüğünü hatırlayarak acı bir nefes çekiyorum. Morarmış. Kanlar içinde. *Kırılmış.*

"Ne kurşunu Finneas?" Cash aklını kaçıran oymuş gibi saçını çekiştiriyor.

"Benim."

Birinin onu duyacağından korkuyormuş gibi hıçkırıklar arasında fısıldayarak beni aradı. Bunun başka bir tuzak olabileceğini düşünmedim bile. Korkusunu telefondan hissedebiliyordum, omurgamdan aşağı buz gibi iniyordu. Onun cızırtılı, çiğ ve hışırtılı sesini, boğulduktan sonra çıkan bir ses gibi anında tanıdım.

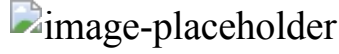
Bunu duymak içimi bir İngiliz anahtarı gibi burktu.

"Gerçekten öldüğünden emin olmalıydım," diyerek ikircikli bir omuz silkmeye alay ettim. Oldukça ölüydü.

Gerçek şu ki, boynundaki kızgın kırmızı el izlerini görür görmez kendimi tutamadım.

Boynundaki acımasız morluk için bir kurşun. Çenesindeki şişmiş kırmızı iz için bir kurşun. Çiğ, derisi yüzülmüş dizleri için bir kurşun.

Ve onu bu duruma soktuğum için bana sıkılması gereken son bir kurşun.

Gökyüzü kapalı ve puslu bir gri, en sevdiğim hava türü. Kardeşlerim ve ben arabadan çıktık. Birbirine uyan siyah kıyafetlerimiz içinde rengarenk bir Azrail tayfası gibi görünüyoruz. Ben deri ceket giyiyorum, Lochlan sadece dar bir siyah tişört giyiyor, Cash ve Roan ise takım elbise giymişler, ama yine de sıraya dizilmiş bir hesaplaşma gibi görünüyoruz.

Nonna Rosa's, Luciano ailesinin karargâhı olarak kullanılan aile tarzı bir İtalyan restoranıdır. Görünüşe göre rahatlık ve suç el ele gidiyor.

Güvenlik şefimiz ve Cash'in yardımcısı Roman çoktan çevreyi kolağan etti ve sokağın köşesindeki görev yerinden bize izin verdi. Bu buluşmayı kardeşim istedi, ama Luciano'nun bölgesine adım atmak asla çok dikkatli olamayacağınız anlamına gelir. Cash kapıyı açtı ve biz de onu takip ettik.

Bu toplantıdan ne bekleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden boş restorana girmek beni yorgun ve endişe dolu bırakıyor. Ahşap sandalyeler ters çevrilmiş ve masaların üzerine yığılmış, mekân bu gece halka kapalı. Barın arkasında bir adam ayaklarını sürüyerek yürüyor; garson gibi giyinmiş olsa da, onun bir piyade olduğundan ve en az iki silahı gözden uzak bir yere sakladığından eminim.

Luciano'nun adamları bizi metal detektörleriyle karşılıyor ve her birimiz üzerimizi aramak için adım atıyoruz. İçimde saat gibi bir tik tak var, bir şeyler olacağına dair bir önsezi.

"Tanrım, önce bana yemek ısmarla," diye arkamdan şaka yapıyor Lochlan, tahminimce biraz fazla okşandığında.

"Bu taraftan," diyor adamlardan biri hoyratça ve biz de onu restoranın içinden dondurucuya kadar takip ediyoruz.

Arkadaki bir raf çoktan kenara çekilmiş ve genellikle gizli olduğundan emin olduğum bir kapak yerde açık duruyor. Sessizce merdivenlerden iniyoruz ve Cash'e sorgulayıcı bir bakış atıyorum. *Bizi neyin içine soktun böyle?*

Kardeşlerime ve kendime çok güveniyorum ama silahsız bir şekilde bir tuzak kapısından aşağı yönlendirilmek, pusuya düşürülmek için yalvarıyormuşuz gibi hissettiriyor.

Adımlarımız yankılanıyor ve orta parmağımla başparmağımı her zamanki ritmimde birbirine vurarak nefesimi sabitliyor ve yüzümü boş tutuyorum. Eğer ölüme götürülüyorsak, onlara en ufak bir tedirginlik kokusu bile vermek istemiyorum. *Zayıflık gösterme.*

Bana 1920'lerin içkili mekanlarını hatırlatan bir odaya giriyoruz. Penceresiz oda, süslü altın ve yeşim duvar kağıdına gölgeler düşüren birkaç küçük avizeyle aydınlatılıyor. İyi cilalanmış masalar zemini kaplıyor ve sağ duvarda kavisli bir ahşap bar sıralanıyor. Büyük yuvarlak bir masada Luciano, Capo'su ve -ciğerlerim yarıya inmiş gibi hissediyorum- Effie oturuyor.

Hudson'ı öldürmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti ama boynundaki morluklar hâlâ cıfcaflı ve belirgin. Çenesi daha az şişmiş ama hala morarmış ve gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz gözlerini kaçırıyor, bu da bende o herifi tekrar öldürmek için diriltme isteği uyandırıyor.

Biz yaklaşırken Luciano ayağa kalkıyor, Bruno ve Effie de onu takip ediyor ve Effie'nin hareketlerinde hafif bir çekingenlik fark ettiğimde kanım kaynıyor.

"Beyler," diye karşılıyor Luciano biz otururken. Aramızda koltuğuna yaslanıp rahatlayan tek kişi Cash. Diğerleri ve ben kollarımızı kavuşturduk ya da parmaklarımızı birleştirdik, dirseklerimizi masaya dayadık. "Her iki

aileyi de tehdit eden açık ve kaçınılmaz bir sorunumuz var." Kibirli sesi beni sinirlendiriyor ve arkaya doğru kaymış siyah saçlarının yağlı göründüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun? On yıllık bir ateşkesi bozmak işleri biraz sarsabilir-"

"Finneas, kapa çeneni," *diye* bağılıyor Cash ve ben de koltuğumda kayarak omuzlarımı ve boynumu döndürüyorum. "Bu duruma nasıl düştüğümüzün artık bir önemi yok, önemli olan bundan kurtulmak."

"Ailemin oynadığı rolü inkâr etmeyeceğim." Onun bu cüretkârlığı karşısında tereddüt ediyorum ve Roan nefesinin altında küfrediyor. "Ama bu sonuç hiç amaçladığımız bir şey değildi-"

"Avuçlarımı masaya vurup ayağa kalkıyorum: "Bizi soyup soğana çevirmeye ve yeni bir savaş başlatmaya *niyetliydin*." Sesimin yükselmesi üzerine irkilen Effie'ye bakamıyorum.

Luciano, "Otur oğlum," diye emrediyor ve ben en azından bir bıçak sokmadığıma gerçekten pişman oluyorum.

"Ben senin oğlun *değilim*." Çenem sıkıştı ve parmaklarım masanın üzerinde beyazlaştı.

"Vali bu kayboluşun halının altına süpürülmesine izin vermeyecek. Araştırmayı bırakmayacak ve FBI'ın, polisin ve el altından çalışan adamlarının tüm gücünü üzerimize salmakta tereddüt etmeyecek. Çünkü siz ikinizin aksine," bakışlarını önce bana sonra kızına çevirdi, "O aptal değil. Hudson'a ne gönderdiğinizi gördü ve parçaları birleştiriyor."

"Hepsi ikinci derece ve spekülasyon. Kabul edilebilir tek bir kanıt bile bulamayacak." Sandalyemde geriye doğru çöktüm ve parmaklarımı çıtlattım.

"Belki değil ama tanık olduğundan şüphelendiği kişileri mahkemeye çağırabilir. Bu evi yerle bir edecek pek çok yasal önlemleri ve siyasi gücü var." Cash, Luciano'nun bıraktığı yerden devam eder. "Effie'yi alaşağı edebilecek bilgiye sahibiz ve onun da Effie kadar bilgisi var."

Lanet olsun. Bu yüzden hem ailelerimizi koruyacak hem de tarihin tekerrür etmesini engelleyecek bir karara vardık."

Masanın diğer tarafına bakıyorum ve Effie de bu "karar" karşısında en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. Aslında, olup bitenler karşısında kafası tamamen karışmamış görünen tek kişiler Cash ve Luciano. Parmaklarımı sabırsızlıkla masaya vuruyorum, kardeşimin bana yan gözle bakmasını umursamıyorum.

Uzun süren bir sessizlik içinde oturup birinin bizi yakalamasını beklerken göğsümün üzerine ağır bir yükün yavaş yavaş çöktüğünü hissediyorum. Bakışlarımın ona gitmesine engel olamıyorum. Uzun saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına doğru taranmış, bir saç bandı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kusursuz yüz hatlarının her santimini görünür kılıyor. Hırpalanmış ve yara bere içinde olsa bile hâlâ büyüleyici ve gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde içimde kaynayan ateşle savaşıyorum.

Onunki ağır ve hüzünlü ve o piçi kapısına gönderdiğim için bir şeyi, yani kendimi yumruklamak istiyorum. Onu öldürtmüş olabileceğim düşüncesi ciğerlerimin çöktüğünü hissettiriyor.

"Luciano'ya göre "eş ayrıcalığı" eşlerin birbirleri aleyhine ifade vermeye zorlanmalarını engeller.

"Eş ayrıcalığının ne olduğunu biliyorum, bunun benimle ne ilgisi var?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, bu konuşmanın yönünü anlıyorum ve görünüşe göre Effie de anlıyor.

"Hayır, kesinlikle olmaz!" Effie sandalyesini geriye itiyor ve meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor. "Bu karmaşanın içinde olmamızın en baştaki sebebi o!" Sesi çatlıyor ve yanaklarının zeytin rengi tonu kızarıyor.

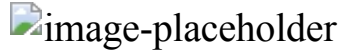
"Kendi eylemlerinizin sonuçları," diye karşılık veriyorum. "*Bu,*" diye Luciano'yu işaret ediyorum, "senin ateşkesi bozmanın sonucu." O paketi gönderdikten sonra onu suçlamayı kendime yediremiyorum. Ama megaloman babası? Evet, onu suçlayabilirim.

"Bunu sen başlattın, *sen* düzelt Luciano." Cash ayağa kalkmamı engellemeye çalışıyor ama elini itiyorum. "Bize karşı komplo kurabileceğini ve sonra düğün çanlarıyla işleri düzeltebileceğini mi sanıyorsun? Sen kafayı yemişsin."

"*Finneas*," diye tıslıyor Cash nefes nefese adımı ve ben de isteksizce yerime oturuyorum. Gruba tekrar hitap ediyor, cebinden bir zarf çıkarıyor ve içindeki kâğıdı açıyor. "Çoktan bitti."

"Bu benim imzam değil, bunun gerçek olarak geçmesine imkan yok."

"Doğru yerlerde arkadaşların varsa olur." Luciano kendini beğenmiş, pespaye bir gülümsemeyle beni düzeltiyor. "Geriye kalan tek şey bu işi tamamlamak. Başlasak iyi olur, muhabbet kuşları."

Bartlett Çiftliği'ne giderken sessizlik hakimdi. Aramızda tek bir kelime bile konuşulmadı. Buraya birlikte geldiğimiz son seferle acı verici bir tezat oluşturuyor. Yol boyunca camdan geçen manzaraya bakıyor ama geçen seferkinin aksine gözlerinde yumuşaklık ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle dönüp bana bakmıyor.

Bu evliliğin bizim rızamızla ya da rızamız olmadan gerçekleştiğini fark ettikten sonra -sahte evlilik cüzdanını geçirmek için doğru avuçlar yağlandı- Cash bizi bir süre ortalıkta görünmememiz için Bartlett Farms'a gönderdi. Son sakinleri birkaç yıl önce vefat etti ve mülkün bize kadar uzanan herhangi bir mali izi yok.

Objektif olarak, bu iyi bir plan. June Harbor'dan çok uzakta olmadan saklanabiliriz. Ve yasal olarak evli olmak... akıllıca bir hareket. İkimiz de sessiz kalırsak ikimizin de kışını korur, ama birimiz konuşursa karşılıklı yıkım olur. Böyle bir şey olması fikri hoşuma gitmiyor.

Luciano'ya tehlikeli bir şekilde bağlıyım ama Effie'nin karım olması fikrinden tamamen nefret etmiyorum.

Gerçi kesinlikle öyle görünüyor.

Tek umudum, onu güvende tutmayı başaramamış olsam da, şimdi onu koruyabilmem.

Çiftliğin yoluna giriyoruz ve alçak spor arabam çakılların üzerinde giderken parçalanıyormuş gibi ses çıkarıyor. Eski ahırın önüne park ediyorum. Effie'nin buraya son gelişinden daha iyi görünüyor. Çatı içe doğru çökmüyor ve ahşap kaplamadaki boşluklar onarılmış. Sanırım bu benim bir tür projemdi.

"Burayı hatırlıyor musun?" Bavullarımızı küçük bagajdan çıkarırken soruyorum.

"Elbette," diyor, neredeyse acı bir şekilde ve bu acıtıyor.

"Üst kattaki çatı katını bir daireye dönüştürüyorum. Orada kalabiliriz." Ben bizi köşeye yönlendirirken ahırdaki hareket sensörü ışığı yanıyor.

Effie çiftlik evine bakar. "Neden büyük evde kalmıyoruz?" *Çünkü benden kaçmak için o kadar çok odan olması fikrine katlanamıyorum.*

"Bayan Bartlett öldüğünden beri hiç dokunulmadı. İnanın bana, bu daha küçük ama çok daha iyi."

Ahırın zemin katı ikiye bölündü. Ön kısım eskiden kamyonumu ve hurdalıklarda bulduğum diğer ıvır zıvırları tamir ettiğim garajım. Arka yarısı ise dönüştürülmüş dairenin küçük oturma odası ve mutfağı. Bizi içeri aldım ve Effie boynunu bükerek yüksek tonozlu tavanlara baktı. Duvarlar orijinal ahşap kalaslardan oluşuyor ama ihtiyaç duyulan yerler onarılmış. Bütün mekâna toprak kokusu yayıyor, tıpkı

yerde samanların üzerinde yürümeyi bekliyordum. Ancak zemin saman ve toprak yerine, bit pazarından bulduğum uyumsuz kilimlerle cilalanmış beton.

"Yatak odası üst katta." Çatı katına biraz tehlikeli bir şekilde çıkan el yapımı basamakları başımla işaret ediyorum. Effie olduğu yerde dönüp duruyor, etrafına bakınıyor, kollarını üşümüş gibi karnına sarmış. "Şey... merkezi hava yok, ama şey... arazide bir yerlerde odun olmalı. Üşürsen sobayı yakabilirim."

"Ben iyiyim."

"Tamam."

1 Kelimelerimiz çok yapmacık, son birkaç haftadır kullandığımız keskin kelimeler gibi değil. Belki de buraya döndüğüm içindir. Belki de sadece onun etrafında olduğum içindir. Ama kendimi birdenbire onu buraya ilk getiren yirmi bir yaşındaki utangaç çocuk gibi hissediyorum. Derim kaşınıyor, sanki onun yanında rahat edemiyorum, bir sonraki ayakkabının düşmesini bekliyorum. *Telefonun çalmasını bekliyorum.*

En azından bu haldeyken. Kapalıyken. Kederli. Sanki benimle evli olmak dünyanın en kötü şeyiymiş gibi.

Saçımı çekerken ve dilimin üzerinde parçalanırken adımları haykırdığında onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Zehir ve kinle doluyken onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama bu? Bu Effie'nin asla görmek istediğim bir versiyonu değil.

Ve bunun sebebi benim.

Sürekli odanın köşelerine baktığını fark ediyorum ve birden nedenini anlıyorum. "Burada hiç kamera yok."

"Evet, tamam," diye alay ediyor ve bu küçük ısırık derimin altındaki ısının sürünmesine neden oluyor.

Bavullarımızı merdivenlerin dibine bırakıyorum. "Bunca zamandır dürüst davrandım Ef. Yalanlarıyla bizi buraya getiren sensin."

"*Dürüst mü?*" diye itiraz ediyor. "Tabii ki dürüst oldun, eğer bu hilekâr, çıkarıcı bir piç olmak anlamına geliyorsa." Gözleri sertleşti ve omuzları dikleşti. Odayı geçip bana doğru geliyor. "Bu işte masum değilsin Finneas."

"Belki değilsin ama talihsiz bir kurban da değilsin." Bir adım daha yaklaşıyorum. Bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalmamak için bir adım geri atıyor. Onun üzerinde yükselme isteğime karşı koyamıyorum. Yerinde durmakla geri çekilmek arasında seçim yapmasını sağlayacağım. "Yatak üst katta, *karıcığım*."

"Bana öyle deme amina koyayım," diyor sertçe, yanımdan geçip merdivenleri tırmanırken.

Peşinden gidiyorum, çantalar yedekte, onları ağır bir gümbürtüyle tepeye bırakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, ölümcül bir bakışla yatağın yanında duruyordu.

Nefesinin altından tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyor, sonra iç çekerek yatağın kenarına eğiliyor ve elbisesini yukarı kaldırıyor.

Gözlerim onun dolgun, çukurlu kıkırda gezinirken dudağımı dişlerimin arasında emiyorum. Gerilmiş derisinin soluk çizgileri kalçalarını kaplıyor ve mor külotunun altında kayboluyor. Dişlerimi herhangi bir şeye batırmak için, şu anda onun mükemmel, lanet kıkırından bir ısırık almak istediğimden daha güçlü bir dürtü duymadım.

Ayaklarım uyuşukluklarını bozmaya karar veriyor ve saygıyla odayı geçip sunuma bakıyorum. Aletim pantolonumun içinde kabarıyor ve kemerimi çözüp üzerindeki baskıyı biraz hafiflettiğimde inliyorum.

Yaklaştıkça nefesim derinleşiyor, parmaklarımı bacaklarının arasından geçirip karımın benim için çoktan ıslanıp ıslanmadığını görme ihtiyacım daha da güçleniyor.

Benim karım. Effie Luciano. Hay sikeyim.

Pantolonumu kalçalarımın altına kaydırıyorum ve sikimi okşuyorum, piercingim zaten pre-cum ile kaygan. Avucumu sırtının altına doğru açtım ve

omurgasına kadar. Başının yanındaki şiltenin üzerine dökülen kollarındaki ince tüylerin diken diken oluşunu zevkle izliyorum. *Onu ürpertiyorum.*

İki elimi de yanlarına koyup kalçalarını kavırıyorum. Sanki hazırlık yapıyormuş gibi derin bir nefes aldığını duyuyorum. Külotunun bel bandıyla oynuyorum. Ama sonra onu kaldırıp ters çeviriyorum ve dizlerinin arasından itiyorum.

Gözleri keskin, sesi de bir o kadar kesici. "Ne yapıyorsun?"

Kalçalarını okşayarak bacaklarını daha da genişletiyorum. "Onu ilk kez aldığımda karımın gözlerinin içine bakacağım." Tekrar külotuna uzanıyorum ama elimi itiyor. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve bir sonraki sözleri vurulmaktan beter oluyor.

"Yüzünü görmek istemiyorum." Ters dönüyor ve ayaklarını yere basarak yatağa doğru eğiliyor. İç çamaşırını neredeyse kindar bir tavırla bacaklarından aşağı indiriyor.

Midem çalkalanıyor ve çenem onun amının bana böylesine... böylesine *nefretle* sunulduğunu görünce acı verici bir şekilde sıkılıyor.

Ağzımdaki ekşi tadı yutuyorum ve bir elimle beline uzanıyorum. İki parmağımla amının dikiş yerinin üzerinden geçiyorum, sikim beni bekleyen sıcak kayganlığın içinde zıplıyor.

"Finn... yapma..." Dudaklarını ayırıp klitorisinin üzerine hafifçe bastırırken omzunun üzerinden bana bakıyor. Kaşları kısılmış ve gözleri... kalbimin etrafında soğuk ve gıcırtılı bir şeylerin dönmesine neden oluyorlar.

Konuştuğumda, fısıltıyla yalvarıyorum. "En azından senin için iyi olmasına izin ver." *Lütfen.* Başını sallıyor ve derin derin yutkunuyor. Acaba aynı yakıcı tat onun dilini de kaplıyor mu?

"Bitir şu işi." Sözleri kalbimi ikiye böldü, tıpkı bir kil bloğunu delip geçen tel gibi. Muhtemelen şöyle dediğini fark ettiğimde midem acıyla burkuluyor

İlk kez eğilmeden önce benzer bir etki yaratacak bir şey. Ve ben de cahil bir mağara adamı gibi ona doğru geldim.

"Nasıl istersen," diyorum dişlerimi sıkarak, elimi bırakıp sikimi girişine yerleştirirken. Başım onun sıkı sıcaklığını öperken acı dolu bir nefes çekiyorum. Mümkün olan en kötü şekilde istediğim her şey bu.

"Lütfen, Fi- Sadece yap." Sesindeki kızgınlık ve üzüntü, boğazımın sivri kenarlı bir kayanın etrafında sıkışmasına neden oluyor. Ona doğru iterken dişlerim ağrıyor, sıcak gözyaşlarımı tutarken çenem dayanılmaz derecede gergin.

Tamamen içine girdiğimde dudaklarından küçük bir nefes dökülüyor. Piercingimin iç duvarlarına sürtündüğünü bilerek ve ona yeni duyuma alışması için bir şans vermek isteyerek yavaşça çekiliyorum. Kalçalarım tekrar ileri atılıyor ve bir iniltiyi ısıriyorum. O kadar iyi hissediyor ki. Amcığı sıcak ve sıkı. Sikim aradaki farkı bilmiyor. Kendimi gömdüğüm her santimde göğsümün parçalandığını bilmiyor.

Çatı katı rahatsız edici derecede sessiz. Tek ses, her itişte nefesimin yumuşak vuruşları ve yatağın hafif gıcirtısı. Dışarıda bir yerde bir baykuş geceye sesleniyor.

Vücudumdaki her hücre daha sert, daha derin itmek için çılgılık atıyor. Parmak uçlarım teninde iz bırakana kadar kalçalarına gömülmek için. Biraz acıya neden olmak için elimi sıcak ve ateşli bir şekilde kıcına indirmek. Kendinden geçmiş bir halde sikimin etrafında kenetlendiğini hissedene kadar uzanıp klitorisini dikkatle yontmayı çok istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapamam. Benden daha fazla nefret etmeden olmaz. Bu yüzden onu parçalayıp kendime göre yeniden şekillendirmek için duyduğum cinsel dürtüye boyun eğmek yerine, morarana kadar sıkmamak için kalçasına hafifçe vurarak ritim tutuyorum.

Zevkim -eğer buna zevk diyebilirsem- arttıkça, hastalıklı bir tatlılık kazanıyor. Genelde beni tanrı gibi hissettiren duygular, şimdi beni kirli

hissettiriyor ve

sapkın. İçeri ve dışarı pompalamaya konsantre olmaya çalışıyorum, mekanik ve kişiliksiz tutmaya çalışıyorum, ama sonra yumruklarının yorganın içine büküldüğünü görüyorum ve içimde bir şey kırılıyor. Yükselen dalgaya odaklanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, taşaklarım geriliyor ve karıncalanan sıcaklık boyum boyunca yukarı ve aşağı fermuarlar çiziyor.

Sıcak, kör edici zevk içimde ve onun içinde titreşirken "*Fu-fuck,*" diye küfrediyorum.

Gözlerimi açmaya korkarak bir süre daha kapalı tutuyorum. Korumam ve değer vermem gereken tek kişiyi eğilmiş, kullanılmış ve döllerimi sızdırırken görmekten korkuyorum.

Titrek bacaklarımın üzerinde nefesimi topluyorum. Şefkatle içinden çıktığımda kıpırdamıyor, yanağını yatağa dayamış, öylece yatıyor. Yürek parçalayıcı derecede savunmasız görünüyor.

Ayrılmam, çekip gitmem, bu deneyimi gereğinden fazla uzatmamam gerektiğini biliyorum. Ama onu bu şekilde bırakırken kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Ben de tek kelime etmeden elbisesini nazıkçe düzelttim ve omzuna bir öpücük kondurdum.

Doğruca garaja gidiyorum ve parmak eklemlerim kanayana kadar kum torbasına vuruyorum.

Sonra biraz daha vurdum.

image-placeholder

Bölüm 13

Şanslı

E fie

I Onu öldüreceğim. *Onu öldüreceğim. onu.* ¹

Dün gece bavulu karıştırdıktan ve her şeyi bomba patlamış gibi bıraktıktan sonra yerde bulduğum kıyafetleri üzerime geçiriyorum. Merdivenlerden inmeden önce komodinin üzerinde lavanta rengi bir karton kutu görüyorum. Daha fazla sinirlenemeyeceğimi düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Öfkeyle kutuyu aldım ve doğruca kapıdan çıktım.

Dışarı çıktığımda Finn, dönüştürülmüş garajın ahır kapısını sonuna kadar açmış ve tıpkı *bütün gece yaptığı gibi*, asılı bir kum torbasına vuruyor. Güneş ağaç sınırını zar zor aşıyor. Sabah sisi hala dut tarlalarına yapışmış durumda.

Ona arkadan yaklaşırken beni duymuyor. Akıcı ve hafif hareket ediyor, zayıf sırt kaslarından ter damlıyor. Her yumruğu ham bir güç yayıyor ve ben alçakgönüllü bir nefes alıyorum. Bu ana kadar, kollarının güçlü, sinirli kaslarının esnemesini izlerken, ne kadar öfke ve şiddeti içinde tuttuğunu ve bunu çantadan çıkardığını fark etmedim.

Adını bağıriyorum. Cevap vermiyor ve sesimi yükselterek tekrar deniyorum.

Bıkkınlıkla, kaydıraklarımdan birini çıkardım ve kafasının arkasına fırlattım.

"Lanet olsun-" Başının arkasını ovuşturarak dönüyor ve bir kulaklık çıkarıyor. Benim olduğumu anlayınca kaşları çatıldı. Benimki değil.

"Beni gecenin yarısına kadar yumruk sesleriyle uyutmadığın yetmiyormuş gibi, bir de sabahın köründe kalkıp devam etmen ve alabildiğim azıcık uykuyu da mahvetmen mi gerekiyordu?"

Çenesini eğiyor ve alt dudağını dişlerinin altından emmek için dilini dışarı çıkarıyor. Beni kıvrandıran ateşli bir bakışla bana bakıyor. Gözleri açlıkla üzerimde gezinirken burnundan ağır ağır nefes alıyor. Bakışlarının içimi yakan ağırlığı altında kendi nefesimin sığlaştığını inkar edemem.

"Duydun mu-"

"O benim gömleğim mi?" Başını yana eğiyor, kaşlarını kaldırıyor ve yüzüne meraklı bir eğlence yayılıyor. Dehşet içinde yere bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. Öfkeli koşuşturmam sırasında kazayla süpürmüş olmalıyım.

"Konuyu değiştirme."

Aç bir yırtıcı gibi öne doğru adım atıyor ama kendini durduruyor ve gözlerim vücudunun tuvalinde geziniyor. Dövmeli göğsü inip kalkıyor ve ter, yontulmuş karın kaslarından aşağıya doğru akıyor. Diyaframının üzerinde bir kemer şeklinde *VULPES* yazan siyah mürekkep açık teniyle güzel bir kontrast oluşturuyor. Göğüs kafesindeki Kelt düğümleri kıvrılıp tilki başı şekline dönüşüyor ve daha küçük, geleneksel tarzdaki dövmelerden oluşan bir yama derisinin geri kalanını süslüyor.

Elim, elimdeki küçük kutunun etrafında çıtırdıyor ve onu ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Peki bu lanet şey de ne? *B planı mı?* Doğum kontrol hapı kullanmasaydım, aletini içime sokmana izin vereceğimi ve etrafta küçük Fox veletlerinin dolaşması riskini alacağımı mı sanıyorsun?"

Şöyle bir bakıyor ama eline almıyor ve sertçe yutkunuyor. Bana hem kızgın hem de özür dileyen bir bakışla bakıyor, sanki hediyesini kabul etmediğim için kızgın ama bunun gerekli olduğunu düşündüğü için üzgün. "Bilmiyordum."

"Tabii ki sormadın, çünkü sorma zahmetine bile girmedin." Kanım kaynıyor, sesimle birlikte sıcaklık da yükseliyor.

Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken kendime *dün gecenin berbat olduğunu* söylüyorum.

Hâlâ ağrım var, çünkü Den'de söylediğimin aksine küçük bir şey *değil*. Aksine dün gecedan önce uzun bir süre geçmişti. Yıllardır soyut bir fantezi olarak düşündüğüm bir an, kendimizi içinde bulduğumuz lanet olası karmaşa yüzünden mahvoldu.

Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Onun yüzünü görmek istemedim. Ama onun düşündüğü sebepten değil.

Gözlerindeki özrü görmek istemedim çünkü onu affetmeye hazır değildim. Onu *affetmiyorum*. Beni pek çok farklı şekilde incitti ve ben hala daha fazlası için sürünerek geri geliyorum. Belki de o haklı ve ben acıyı seviyorum. İster elinde bir kürek şeklinde olsun, ister gözlerinin ardındaki duygular. Belki de günlük hayatıma nüfuz eden soğuk kopukluktan daha fazlasını hissetmek için acıya, yanmaya ve incinmeye ihtiyacım var.

Beni yüz yüze sikerse, öpmeye çalışacağını biliyordum. Ve ben de buna izin verecektim. Ve dudaklarında tattığım umut her şeyi çok daha kötü hale getirecekti.

"Sana yakışmış." Kurt gibi sırtarak çenesini kıyafetime doğru kaydırıyor. Korunmayı sormak yerine aletini ıslatmaya çok hevesli olduğu gerçeğine değinmekten kaçınmak için bilerek beni kızdırmaya çalıştığı hissine kapılıyorum.

"Varlığımın baş belasısın, biliyorsun değil mi?" Gömleğimi başımın üzerinden çekip ona fırlatıyorum. Çenesi gevşiyor ve burun delikleri

açılıyor.

Gözlerim ince sütyenimi tarıyor. "Yanlışlıkla almışım. Dün gece biraz uyusaydım belki fark ederdim."

Gömleği yukarı kaldırıyor ve parmak eklemlerinin etrafındaki banttan kan sızdığını fark ediyorum. "Gömleklerimi istediğin zaman alabilirsin. Benim olan senindir, karıcığım."

"Teklifin için teşekkürler ama bir daha olmayacak. Şimdi ben yatağıma dönüyorum ve sen de lanet olası bir gergedan ordusu yeri yaracakmış gibi ses çıkarmadan yapacak bir şeyler bulacaksın."

Ben uzaklaşırken arkamdan sesleniyor, "Bir dahaki sefere sütyeni çıkar ve eminim vücudun beni uzun süre eğlendirecek."

Ve sonra yumruğun deriye sinir bozucu vuruşu yeniden başlar.

Belki de onu öldürmeliydim.

2

Finn neyse ki gözden uzak bir yerdeyken, ben küçük dairenin içinde kendimi eğlendirecek bir şeyler arıyorum. Kapının yanında bir anahtarlık buluyorum ve keşfe çıkmaya karar veriyorum. *Onun olan benimdir, değil mi?*

İki anahtar garaja ve ahırdaki daireye gidiyor. Çok ilginç değil. Diğer üç anahtarın kapılar için olduğu açık, bu yüzden bir sonraki en iyi seçeneğin büyük ev olduğunu düşündüm.

Basamakları tırmanırken, on yıl önce Finn'le burada geçirdiğim son geceye dair güçlü bir déjà vu hissi yaşıyorum...

Kamyonun farları toprak yolda ilerliyordu ve ben de pencereden yaşlı ama çok sevildiği belli olan çiftlik evine baktım. Birkaç saat önce Finn bana kaba davranan bir kasiyerle kavga etmişti. Hatırlayamıyorum.

ama Finn ona ağızından çıkana dikkat etmesini söyleyince, o da ona siktirip gitmesini söyledi.

Sonra Finn burnunu kırdı. O benzin istasyonundan çıkarken gözlerindeki yorgun bakış hafızama kazındı. Yirmi bir yaşında bile koruması gereken bir ünü vardı ama bundan hiç keyif almıyordu. Şimdiki gibi değil.

Şimdi, acı çektirme vaadiyle gözlerinin nasıl parladığını görebiliyorum. Ve her türlü mantığa rağmen, bu acıyı hissetmek istiyorum.

Tanrım, boku yedim.

Ön kapıda denediğim ikinci anahtar kilidi açıyor. Yavaşça açtığımda kapı gıcırıyor. Boş olduğunu bildiğim halde sanki birinin evine zorla giriyormuşum gibi hissediyorum. Buraya son gelişimin ve sonrasında yaşananların hatırasını bir kenara bırakıp önümde duran şeyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Finn doğruyu söylüyordu. Burası hiç dokunulmamış gibi görünüyor. Sanki önceki sahibi buharlaşıp gitmiş ve biriken toz dışında hiçbir şey değişmemiş gibi. Ön odada, arkasına el örgüsü bir battaniye örtülmüş sallanan bir sandalye ve koltuğun üzerinde, sayfalarını tutmak için hala açık duran bir kitap var.

Ev zamanın içinde asılı kalmış gibi görünüyor; cam lambalar ve fularlar çoğu yan sehpa ve yüzeyde duruyor. Porselen melekler ve diğer heykelcikler etrafa saçılmış biblolar arasında yer alıyor, Stephen King ve James Patterson kitaplarının tipik yığınları sehpaların üzerine yığılmış. İşlemeli yastıklar ve kalın battaniler kanepenin köşelerine yığılmış.

Ön kapının yanında beni gülümseten bir tabela var. *İyi günler, yazıyor* ve güneşle birlikte tarlada çalışmak için kalkan kocasına veda öpücüğü veren bir kadın hayal edebiliyorum. Belki de kadın ondan önce kalkıp kahve pişiriyor ve sabah yumurtasını hazırlıyor. Ya da belki kocası

Yatağa giriyor ve rahatsız edilmeden uyumaya devam edebilmesi için banyoda sessizce giyiniyor, çıkarken sadece yanağına bir öpücük konduruyor.

Evin geri kalanında, burada yaşamış insanlara ve hayata bir tür saygı duyarak dolaşıyorum. Çiçekli güveç tabakları ve çini tabaklardan oluşan koleksiyonun önünden geçip yemek masasının etrafında dua eden mutlu bir aile hayal etmek çok kolay. Kapı pervazında yıllar boyunca boya kalemleri ve kurşun kalemle yazılmış boy işaretlerine bakmak ve evin dışarıda oynayan ya da çamurlu bir şekilde içeri giren çocuklarla dolu olduğunu hayal etmek.

Duvarlarda asılı siyah beyaz ve sepya tonlarında fotoğraflarla dolu bir koridor buluyorum. Bartlett çiftliğinin hikayesini ilk nesillerden itibaren açıkça anlatıyorlar. Bir çift adam yeni sürülmüş bir tarlada iş tulumlarıyla duruyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar. Güneşe karşı gözlerini kırmış olsalar da yüzlerinde başarılı bir gülümseme var ve içlerinden birinin ayağı gururla toprağa saplanmış bir kürek başının üzerinde.

Başka bir fotoğraftaki adamlardan birini tanıyorum. Daha yaşlı ve yanında kucağında bir bebek olan bir kadın var. Bartlett Çiftlikleri'nin elle boyanmış orijinal tabelası olduğunu tahmin ettiğim şeyin önünde poz veriyorlar.

Bebeğin genç bir kıza dönüşmesini, küçük bir erkek kardeş edinmesini, üç tekerlekli bisiklete binmeyi öğrenmesini ve bir ergen olarak göletin iskelesinden atlamasını izliyorum.

Biliyorum, bunlar yıllarca süren bir yaşamın pastoral enstantaneleri. Kahkaha ve gözyaşlarıyla, neşe ve kalp acısıyla dolu olması kaçınılmaz olan bir hayat. Ama yine de mutlu, *normal* çocuklukları görünce göğsümde acı tatlı bir sızı hissetmekten kendimi alamıyorum. Tatlıdan çok acı.

Aniden üstüme çöken kızgınlık beni boğuyor. Hiç sahip olamadığım

şeyin yasını tutuyorum. Karanlık bir odada bir yastığa sarılıp ağlamak istemenize neden olan hüznü bir öfke bu.

Ama aynı zamanda bakmaktan da vazgeçmek istemiyorum. Trajik bir sonu olduğunu bildiğiniz bir filmi izler gibi, canımı acıtsa da büyüleyici, çiftlik aile yaşamının fantezisine kapılıyorum.

Ahır yeni inşa edilmiş ihtişamıyla gösteren bir fotoğraf var, bir diğeri 4 Temmuz geçit töreninden ve özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor. Aile bir tür sığınak ya da alçak tavanlı beton kubbenin içinde, duvarlara yerleştirilmiş basit ranzalar ve raflara dizilmiş yiyecek kutuları içinde gibi görünüyor. Bomba ya da serpinti sığınağı mı?

Telefonumu çıkarıp çerçevenin fotoğrafını çekiyorum, bu yapının hâlâ arazide olup olmadığını merak ediyorum ve öğrenmek için aklıma bir not alıyorum.

Vurma sesi geri geldi, çantadan farklı ama yine de aynı derecede sinir bozucu. Çiftlik evinden çıkıyorum ve suçlunun kim olduğunu zaten biliyor olmama rağmen araştırmak için arka tarafa doğru yürüyorum.

Finn baltayı başının üzerinde sallıyor ve odun kütüğüne sertçe indiriyor. Şimdi kot pantolon giyiyor ama tıpkı bu sabah olduğu gibi hâlâ gömleksiz, hâlâ terli ve hâlâ canını acıtacak kadar muhteşem.

Dün gece beni yavaşça becerdi. Etimi beklediğim kadar sert kavramadı. Rahatsız edici derecede nazikti, ama merak ediyorum, içimde sallanırken başını arkaya mı attı, yoksa gözlerini odun gibi önündeki işe mi dikti? *Ben* onun için sadece bir iş miydim? Ya da bir delik? Hatta ben bir insan mıydım?

Tüm bu olay benim için olduğu gibi kâbusa dönüşmüş bir rüya mıydı?

Yürürken bir çakıl taşına tekme atıyorum ve Finn sesle birlikte dönüyor. "Nerelerdeydin?"

"Buralarda." Kısa cevabım karşısında dudağı büküldü.

"Yani, adam öldürmediğin ve hayatları mahvetmediğin zamanlarda yaptığın şey bu mu?"

Taşrada odunculuk mu oynayacaksın?"

"Ateş yakmak iyi olur diye düşündüm." Yere bakıp kütüğün üzerindeki odun parçalarını fırçaladıktan sonra tekrar bana baktı. "Dün gece hava soğuktu."

"Oh." Bu alışılmadık düşünceli jest karşısında başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Aslında bu beni rahatsız ediyor ve elimdeki anahtarlarla oynuyorum.

"Her neyse." Sanki beceriksizliğim bulaşıcıymış gibi boğazını temizliyor. "Ben, uh-Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Baltayı kütüğe saplamak için sallıyor ve yerden beyaz bir gömlek alıp omuz silkerek başına geçiriyor.

"Ne oldu?"

"Sadece lanet olsun-" Ses tonu karşısında gözlerimi büyütüyorum ve o da burnunun kenarını sıkıyor. "Yani, lütfen gelir misin?"

"Bunu çıkarırken öğürmediğine şaşırdım."

Başını sallar. "Beni takip et." ³

Ormana doğru yürüyor ve ormana girdiğimizde beni bir soğuk kaplıyor. Sanki burada yaşananların anıları havada asılı kalmış gibi. Bu ormana son girdiğimde, hayat asla eskisi gibi olmadı.

Buraya son gelişimden bu yana patika daralmış ama Finn yolundan eminmiş gibi devam ediyor. Ağaçların arasından gölet görünüyor ve iskelenin hala orada olup olmadığını merak ediyorum, on yıl önce yıkılmanın eşiğinde görünüyordu.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Rıhtım şu tarafta çeyrek mil ötede. Dönüşte seni götürebilirim."

"Hâlâ ayakta mı?"

Kıkırdıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde."

Bir açıklığa varana kadar sessizce yürüyoruz ve toprağın içinde kaybolan yarım daire şeklindeki beton bir yapının önünde duruyoruz. Fotoğrafta gördüğüm barınağa benzer bir şekli olduğunu fark ediyorum.

"Effie..." Finn başlıyor ama başını kaldırıp bakıyor, kaşlarının arasında sanki kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi bir kırıışıklık var. "Artık aynı takımdayız. İstesek de istemesek de gerçek bu. Artık bana mahkumsun." Kuru bir kahkaha atmaya zorluyor. Ben katılmıyorum.

"Doğru, demek istediğim, biz bir takımız-"

"Kafamızı oyuna versek iyi olur mu? Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Finn?"

Tekrar denemeden önce nefesini içine çekiyor. "Kardeşlerim ve ben mi? Biz yenilmeziz çünkü en çok değer verdiğimiz iki şey sadakat ve dürüstlüktür. Hepimiz yıllar önce sokaklarda ölmeliydik ama ölmedik ve şimdi bu ülkedeki en güçlü aileyiz.

"Bize ne olduğuna bak, Cash'e karşı dürüst değildim, *Les Arnaqueuses'u* öğrenir öğrenmez ona söylemeliydim, ama söylemedim ve işte buradayız." Ona *hızlı ol, dostum* bakışı attım. "Mesele şu ki, sen benim karımsın ve ben de senin kocanım. Bu da demek oluyor ki artık sır yok, entrika yok, arkadan bıçaklamak ya da ikili oynamak yok. Dürüstlük ve sadakat."

Dürüstlük ve sadakat.

Midemi bulandıran iki kelime, özellikle de Finn'in gözlerindeki ciddiyet düşünüldüğünde. Eli yumruk şeklinde açılıp kapanıyor, sanki benimkine uzanmak istiyor ama vazgeçiyor.

Dürüstlük ve sadakat.

Bir Tilki'ye bunları verebilecek miyim bilmiyorum, özellikle de şimdi. Ama daha da önemlisi, bunları bir Tilki'den bekleyebilir miyim?

"Bu yüzden bununla başlamak istedim." Yapının metal kapılarına doğru döner ve bir paneli yana kaydırır. Avucunu elektronik bir

ekrana bakar ve mavi bir lazer gözünü tarayarak ilerler. Sonra bir tuş takımına bir pin giriyor.

Kapının diğer tarafında mekanizmalar ayrılırken kilitlerin sesini duyabiliyorum ve midem bulanıyor. Finn sadece şüphelerimi doğruluyor. "Her şey önbelleğimizi istediğin için başladı. İşte burada."

Kilitli olmayan kapıları iterek açıyor, metal menteşeler gıcırıyor. "Biyometrik ve şifre tabanlı güvenlik. Aklınıza bir şey gelmeden önce, elin kalbi atan bir kişiye bağlı olması gerekiyor."

"Kahretsin," diye takılıyorum. Omzunun üzerinden bana göz kırptıyor ve bu vücudumda düğümlenen gerginliğin bir kısmını dağıtmaya yardımcı oluyor.

Sığınağa bir merdivenle iniyoruz ve hava toprak ve beton katmanlarının altında belirgin bir şekilde soğuyor. Finn, "Burası Soğuk Savaş sırasında inşa edilmiş bir serpinti sığınağıydı," diye açıklıyor. "Bazı güvenlik özellikleri eklendi ve şimdi ülkedeki en büyük, en güvenli kasalardan biri oldu."

Sanat eseri yığınları, paha biçilmez eserlerle dolu ahşap sandıklar, altın yığınları ve Indiana Jones filmlerinden fırlamış gibi değerli taşlardan yapılmış mücevherlerle dolu geniş odayı inceliyorum.

"Bunların bazılarının var olduğuna bile inanamıyorum," diyorum huşu içinde, dikkatim bir Renoir tablosuna takılmışken. Finn'in arkamdan geldiğini hissediyorum, vücudumdaki her sinir onun varlığına uyum sağlıyor.

"Hâlâ resim yapıyor musun?" diye soruyor alçak, şefkatli bir sesle ve boynumdaki saçları fırçalıyor, açıkta kalan tenime soğuk bir hava çarpıyor.

"Hayır," diyorum, başımı resme doğru eğiyorum ve Finn parmağını boynumun yamacında gezdirerek kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Neden olmasın?"

Arkamı döndüğümde bana bakıyor, göz kapakları ağırlaşmış ve bakışları dudaklarıma kilitlenmiş. "Milyon dolarlık bir spor araba kullanmanla aynı sebepten

eski kamyonunu tamir ediyorsun."

Alay ediyor. "Touché, prenses. Sanırım ikimiz de sevdiğimiz şeylerden vazgeçtik." Ve yavaşça uzaklaşır.

Bir zamanlar Picasso'ya ait olan kayıp bir eskiz defterini dikkatle karıştırırken, gevşek bir kâğıt sayfası kayarak yere düşüyor. Yerinden kaldırıyorum, tekrar yerine koymadan önce ters çeviriyorum.

Çizime bakarken kalbim tekliyor. Sanki sığınaktaki oksijen çekilmiş gibi yeterince hava almak için mücadele ediyorum. On yaş daha genç olan kendi yansımam bana bakıyor.

Bırakmadan önce çizdiğim son şeylerden biri olduğunu fark ettiğimde boğazım kurudu. Babam öfkeden deliye dönüp çizdiklerimi yırttığında çizdiğim otoportre. Finn'le buluşmak için evden aceleyle çıkmadan önce bir tanesini cebime sokmuştum. Bir ara cebimden düşmüş olmalı.

Her şeyi unutmuştum.

O gün beni Bartlett Çiftlikleri'ne getirdiğini hatırlıyorum ve çizimin yırtık pırtık görüntüsüne bakarak Finn'in onu burada yerde bulup bulmadığını merak ediyorum. Fırçalar dolusu toprak var ve kurşun kalem bazı yerlerde lekelenmiş.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çenem geriliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. O kadar çok sorum var ki, en önemlisi de neden burada olduğu? Neden benim aptal, küçük eskizim altın eserlerin ve uzun zamandır kayıp olan başyapıtların arasında?

Cevabı kaldırabileceğimden emin değilim, bu yüzden bir korkak gibi günlüğü kapatıyorum ve Finn'e gitmeye hazır olduğumu söylüyorum.

Dönüş yolunda sessizim, düşüncelerim bulduğum şeyle ve bunun ne anlama geldiğiyle o kadar meşgul ki bizi doğruca rıhtıma götürdüğünü fark etmiyorum. Güneş batıyor ve paslı gün batımının son parçaları da yerini çivit rengine bırakıyor.

ve yıldızlar. Ay bir bulutun arkasına saklanmış, ama cırcır böcekleri hala onun yükselişini karşılamak için şarkı söylüyor.

Finn'in elimi avuçlarının arasına alıp bizi rıhtımın kenarına götürdüğünü zar zor hissediyorum. Tıpkı o geceki gibi, nilüferler mürekkepli suyun üzerinde yüzüyor, beyaz yapraklarında güneşin son kırıntılarını yakalıyor.

Finn bana dönüyor ve kulağımın arkasındaki bir tutam saçı tarıyor. "O gece seni öpmeliydim."

Sözleri beni şaşırttı. "Bu olanları değiştirmezdi."

"Biliyorum." Başparmağını yavaşça avucumun içinde daireler çizerek ovuşturuyor. "Ama bu beni değiştirmiş olabilir."

"Ne demek istiyorsun ?" ⁴

"Bazen düşünüyorum da... belki de seninle paylaşmış olsaydım insanlığımı daha fazla koruyabilirdim. Sadece bir gece için bile olsa." Sözleri jilet gibi keskin bir bıçak gibi göğsümü oyuyor, zaten çok kırılgan olan bir şeyi parçalara ayırıyor.

"Ne insanlığı? Hiç insanlığın oldu mu ki?" Kendi sesimdeki öfkeyi duyana kadar kırık parçalardan sızan öfkenin farkına varmadım. Göğsüne sertçe vuruyorum, "Halkımı öldürürken insanlığın neredeydi? Beni bağlayıp işkence ederken? Sızdırdığın videolar yüzünden beni neredeyse öldürttüğünde?"

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, katartık ama acı. Onu tekrar tekrar itiyorum. "Kafama silah dayadığında mı? Neredeydi o zaman?"

Her darbeyi bir adım geri atarak karşılıyor ama tek kelime etmiyor. Bana cevap verme onurunu bile göstermiyor. Taş suratlı ve soğuk. "*Cevap ver bana, seni lanet olası-*" nefesim hıçkırıklara karışıyor, "*piç kurusu.*"

İskelenin kenarından sadece bir santim uzakta, ama bu tüm ağırlığımla ona çarpmamı engellemiyor. Ayakları kayınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve geriye düştü. Uzanıp bileklerimi kavırıyor ve ikimiz de buz gibi suya uçuyoruz.

Soğuk suyun acısı mücadelemi körüklüyor ve nefes almak için yukarı çıkıyorum, çırpınıyorum ama niyetliyim. Finn'in omuzlarını bulup onu tekrar aşağı itmeye çalışıyorum. Bacaklarımız nilüfer sarmaşıklarına dolanıyor ve mücadelemiz sırasında su sıçırıyor.

Beni itmeye çalışıyor ama ben sırtına doğru dönüp kollarımı boynuna doluyorum. "Neden, Finn? Neden beni yok etmeye bu kadar kararlısın?"

Hâlâ tek kelime etmedi, sadece karnına tekme attığımda ya da kafasını yüzeyin altına soktuğumda homurdanıyor ve soluk soluğa kalıyor.

"Bir şey söyle, seni korkak!"

Tekrar suyun altına dalıyor ama bu sefer yükselirken dönüyor ve kollarımdan tutarak sırtım rıhtımdaki küçük metal merdivene çarpana kadar bizi itiyor. Çığlıklar atarak ve tekmeler savurarak onun mengenesinde çırpınıyorum.

"Effie, *Effie!*"

"Beni mahvettin. Beni mahvettin, Finn." Hıçkırarak suyun içinde çırpınıyorum. Kalçalarıyla beni sıkıştırıyor ve ben de ona karşı koyuyorum, kollarımla yakalayabildiğim kadar itiyorum.

Kürek. Yüzük. Taslak.

Tüm bunlar aklımdan ve kalbimden geçiyor ve sanki ruhum iki farklı yöne doğru parçalanıyormuş gibi hissediyorum-

Birden sıcak dudaklar üzerimde, sert ve soğuk eller yüzümü kavırıyor. Başım dönüyor ve ısrarcı dile teslim oluyorum, ağzımın kenarını yalıyor, yanaklarımdaki avuçların içinde eriyorum.

Finn öpücüğü kesiyor ama yüzümü sıkıca onunkine tutuyor. "Tanrım, başka ne yapacağımı bilemedim," diyor nefes nefese ve ben aç nefesler alıyorum.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve ıslak alnını benimkine bastırıyor.

"O zaman bırak gideyim." Dönüp duruyorum ama beni merdivenin sert kenarlarına tutturuyor. "Finn, lanet olsun, bırak beni!"

"Yapamam," diyor sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi ve sadece şu andan, tam buradan bahsetmediği izlenimine kapılıyorum. Eli belimden aşağı kayıyor ve elbisemin suya bulanmış kirli kumaşına dolanıyor. Beni ne kadar sıkı tutarsa, ben de o kadar sert karşılık veriyorum, yırtılana kadar gömleğini yırtıp çekiyorum. Ellerim çıplak göğsüne çarpıyor ve bir şimşek çakıyor.

içimden geçiyor. Elimde değil.

Onu itmek için harcanan tüm enerji, onu daha yakına çekmek için savaşmaya başlar.

Umutsuzca çıplak kalçamı avuçluyor, elbisemi itiyor.

Ağzlarımız tekrar birbirine çarpıyor ve zorlukla nefes alıyorum ama ona da doyamıyorum. Dudaklarıma karşı inleyene kadar parmağımı saçlarında gezdiriyorum ve hevesle yutuyorum.

Elleri aynı anda her yerde. Kalçalarımnda dolaşıyor. Külotumu çekiştiriyor. Göğsümü avuçluyor. Meme ucumu çimdikliyor. Boğazımı sıkıyor. Saçımı çekiştiriyor. Onun sıcaklığında ve suyun soğukunda kayboldum.

Yırtık gömleği yanlarında dalgalanıyor ve ben onu omuzlarından sıyrarak bana doğru açıyorum. Parmaklarım sırlıslıkla kot pantolonuyla boğuşmak için daha derine dalıyor ve düğmeyi çözdüğümde onu aşağı atıyor.

"Finn," diye nefes alıyorum.

"Ben buradayım." İçime doğru sallanıyor ve ereksiyonunun karnıma doğru kaydığını hissediyorum. Elimi uzattığımda omzumu ısıırıyor.

ve şaftından aşağı. "Siktir, Effie. Eğer ben seni *mahvettiysen*, sen de Ben."

Ona ihtiyacım var. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar. Bunu açıklayamam. Kesinlikle anlamıyorum. Ama vücudumda onun beni doymak bilmez bir şekilde tükettiğini hissetmek için sızlamayan tek bir hücre bile yok.

"Arkaya uzan. Merdiveni tut," diye kulağıma hırlıyor. Sonra dişlerini boynuma geçirdi.

Bir eliyle yanağımı kavıyor, aletini girişime sokarken dudaklarımı nazıkçe öpücüklere boğuyor. "Yap şunu, Finn. *Lütfen*."

Başını tam içime yerleştirdiğinde, kolunu belime doluyor ve kendini amıma sokarak bana çarpıyor.

"*Tanrım*." Kendimi çok dolu hissediyorum ama dün gecedен farklı olarak bu bir tamamlanma hissi. Bu gerçek bir yakınlık anı, görev değil.

"*Effie*-" Kalçalarının beni merdivene çarptıran ve aramıza su püskürten bir başka keskin hamlesiyle sözünü kesti.

Ellerimi merdivenden çekip yüzünü kavıyorum ve hızla kaybolan ışıktaki gözlerimi görmesini istiyorum. "Becer beni ve bana ne kadar şanslı olduğunu söyle." İtişlerini durduruyor ve sözlerimi içine çekerek derin derin nefes alıyor. "Olan onca şeyden, yaptığın onca şeyden sonra hâlâ burada olduğum, hâlâ seni *istediğim* için ne kadar şanslısın."

Yutkunduğunu ve gözlerimi kapattığını görüyorum, sonra ellerimi nazıkçe çekip merdivene geri koyuyor. Karanlık bakışlarıyla beni sabitliyor ve dayanmam için yalvarıyor.

Parmaklarım paslı basamaklara gömülüyor ve sonra kendini bana teslim ediyor, bedeniyle ve kelimelerle içini döküyor. Kalçalarının her vuruşu başka bir özür, başka bir övgü, başka bir minnettarlık ifadesi.

Gözyaşları ne zaman yeniden başlıyor bilmiyorum ama onları yalıyor, soğuk ve nemli yüzümde yerlerine öpücükler bırakıyor. Bacaklarımı beline doluyor ve zevk vücudumda kıvılcımlar gibi sıçrarken inliyorum. Dizlerimi kaldırırken beni aşağı çekiyor, amımın zonklamasına ve etrafında çırpınmasına neden olan yeni bir açığa ulaşıyor.

Hareketleri telaşlandı. "Effie," diye yalvarıyor, "Benimle gel."

Çekirdeğimdeki yüksek binaya yaslanarak miyavlıyorum. "Evet. Durma, lütfen, durma."

"Öyle hissediyorsun ki. Lanet olsun. *Doğru*." Her kelimedede içime şiddetle pompalıyor, vücudumu sıkıca ve dizlerimi yukarıda tutuyor. Uçurumun kenarına geliyorum ve orgazmım suyun soğuşunu hissetmeyene kadar içime çöküyor. "Siktir, sikimin üzerine böyle boşalmaya devam et ve ben-" Bana bir kez daha çarpıyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor.

Başını tutuyorum, ağır nefes alıyor ve ıslak saçlarını okşuyorum. Bir elimle bizi merdivene bağlarken vücudu benimkini sarıyor.

Daha ne kadar böyle kalacağız, birbirimizin en ham hallerini suda paylaşacağız bilmiyorum. Birbirimizin kırık ruhlarına tutunarak. Ama sonunda beni dışarı çıkardığında, suya düştüğümüzde olduğumuz kişiler olmadığımızı biliyorum.

-
1. Fine-Kyle Hume
 2. Oynamaya devam et Fine
 3. İyi oynamayı bırak
 4. Tears of Gold-Faouzia |

image-placeholder

Bölüm 14

Çiçekler ve Altın

Finn

H Ahıra vardığımızda dişleri takırdıyor, ıslak elbisesi vücuduna yapışıyor.¹ Onu kollarımda banyoya götürerek merdivenleri tırmanıyorum. Saçakların arasına sıkışmış, eğimli bir çatısı olan küçücük bir şey. Ben duşu açarken onu tuvalete koydum ve yataktan bir battaniye kap.

"Hadi seni bu şeyden kurtaralım." Elbisenin eteklerini toplayarak başının üzerinden yukarı kaldırıyorum. Islak saçları çıplak sırtına düştüğünde titriyor ve battaniyeyi hızla etrafına sarıyorum.

Sessiz, gölden beri tek kelime etmedi. Buz gibi parmaklarını nazıkçe kot pantolonumun kemerine sokup beni öne doğru çekene kadar şoka girmiş olabileceğinden endişeleniyorum. Uyuşmuş parmakları düğme ve ıslak kotla boğuşurken göğsüm kabarıyor. Sonunda anladığında kotumu indiriyor ve ben de içinden çıkıp bana bakmasını bekliyorum.

Duştan buhar yükselmeye başladı. Omzundaki battaniyeyi silkiyor ve ilk kez birbirimizin önünde çıtırçıplak kalıyoruz. Gözleri ayaklarımıza sabitlenmiş ama kehribar rengi gözlerini görmem gerekiyor. İki parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. Gözlerimi görmesini, gözlerimdeki gerçeği görmesini istiyorum.

"Çok güzelsin Ef. Bazen nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum."

Kaşlarının arasındaki kırışıklık gevşiyor ve burnumu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Daha önce oradan öpüldüğümü hiç sanmıyorum ve bunun rahat samimiyeti kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Elimi tutup duş perdesini geri çekerken gözleri yumuşak ve dudakları hafifçe kıvrılıyor.

Duş sıkışık ve vücutlarımız birbirine sürtünmek zorunda kalıyor. Onu içime çekerken iki elimle yüzündeki saçları tarıyorum. *Gerçekten büyüleyici.*

Bana bakıyor ve gözlerinde isteksiz bir rahatlık var, sanki bizim bu yeni versiyonumuzu umarken kendini güvende hissetmesine tam olarak izin veremiyor. Onu suçlamıyorum. Bana güvenmesi için ona hiçbir sebep vermedim. Sadece önbellediği bir zeytin dalı olarak görmesini umabilirim. Her şeyi güzel bir kurdeleyle sarma girişimi olarak değil. Ama kurtuluşa, onu hak eden bir adam olmaya giden uzun bir yolun ilk adımı.

Çünkü içten içe hep o olduğunu biliyordum. Ve her zaman da öyle olacak.

"Benim için dön prenses." Yüzünü bana döndüğünde ellerimi kollarında gezdirmekten kendimi alamıyorum, kıcı sıkime zar zor sürtünüyor. Saçlarını şampuanlıyorum ve kafa derisine masaj yaparken başının geriye düşmesine izin veriyor. Gözleri kapalı ve çok tatlı bir mırıltı çıkarıyor. Patlayıcı, savunmacı ve öfke dolu Effie'yle büyük bir tezat oluşturuyor ve bana bu yönünü gösterdiği için ayrı bir onur duyuyorum. Kendini geri çekemeyecek kadar yorgun olabilir ama belki de -umarım- duvarlarını yavaş yavaş yıkıyordur.

O kadar sessizdi ki, havlulanırken bana bir soru sorduğunda neredeyse irkiliyordum. "Dün gece nerede uyudun?"

Havluyu saçlarımın üzerine örtüyorum. "Garajda. Kamyonetimin kasasında." Sözleri aklımdan çıkmadığı için pek uyuyamadım.

*Yüzünü görmek
istemiyorum. Bitir şu işi.*

Onu yatağımıza kadar takip ediyorum -onun yatağına- daha önce vücudunu kaplayan tüylerin yerini alan tenindeki yeni kızarıklıktan özellikle gurur duyuyorum. Yorganı geri çekiyor ama içine girmek yerine bana dönüyor. Dudaklarını dişleriyle sıkıyor ve gözlerimden kaçıyor. Her ne söyleyecekse canının çok yanacağını biliyorum.

"Garajda uyumak zorunda değilsin, ama belki kanepede?" *Siktir.*
Evet, bu acıtıyor.

Havluyu belime bağlayarak derin bir nefes alıyorum. "Elbette."

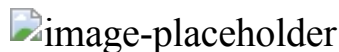
"Teşekkür ederim," diyor uysalca.

Ona elimden geldiğince gülümsüyorum ve onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Bana yanağını vermek için dönüyor ve bu göğsüme saplanmış bir ok gibi hissettiriyor.

Geri çekiliyorum ve ona açıkça istediği alanı veriyorum. Umarım gözlerimdeki acı belli olmuyordur. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığı için kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Ben uzaklaşırken "İyi geceler Finn," diyor ve omzumun üzerinden geriye baktığımda ellerini ovuşturduğunu, yüzünde hüzünlü bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"İyi geceler prenses."

"Şöyle ya da böyle bir şey seçebilirsiniz." En yararsız sanat mağazası çalışanı, temelde aynı lanet şey olan iki tuvali tutarak söylüyor.

"İkisi de şövaleye sığacak mı?" Bu süreci hızlandırmak için bu adama silahımı çekmemeye çalışıyorum.

"Uh, bir bakalım..." Dikdörtgen tuvallerden birini seçtiğim sehpanın üzerine yerleştirmeye çalışıyor ama ara parçaların arasına sığmıyor.

"Kahretsin, sanırım olmadı."

Tuvali elinden alıp yan çeviriyorum ve mükemmel bir şekilde yerleşiyor. Beceriksizlikten nefret ediyorum.

"Evet, bunu da ayarlayabilirsin," diyerek üst rayı yukarı itiyor.

Şuna bakar mısın?

"Güzel. Güzel. Bu tür bir tuval için hangi boyalar uygundur?"

"Dostum, çok güzel soruların var." Kıkırdıyor. Bu adamla bir saniye daha geçirmektense gözlerimi kızgın bir maşayla oymayı tercih ederim.

Biliyor musun, Google bedava amına koyayım. Ondan uzaklaştım ve telefonumu çıkardım. On saniye sonra akrilik boya reyonundayım, her renkten bir tane ve yanlarındaki fırçaları sepetime atıyorum.

Kasadaki adam doksan yaşında bir kadının hızıyla her boya tüpünü incelemeye başladığında ayağım endişeyle yere vuruyordu. Effie'yi çiftlikte yalnız bırakırken rahat olmamın tek nedeni bunun kısa bir ziyaret olacağını düşünmemdi. Onu çiftlikte tek başına düşündükçe derim kaşınıyor. Kimse onu duymayacak-

Bir de baktım ki silahımı çekmişim ve adam elleri havada titriyor. Kredi kartımı tezgâha attım. "Sadece üç binlik bir ödeme yap, bu fazlasıyla karşılar."

Karta saatli bir bombaymış gibi bakıyor ve kekeliyor, "Ben-uh-ben yapamam

-Her bir parçayı çalmam gerekiyor."

"Tanrı aşkına," diye inliyorum ve cüzdanımdan bir tomar yüzlük, en az birkaç binlik, çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. Sonra her şeyi sepete geri atıyorum, kartları ve her şeyi, şövaleyi ve tuvaleri kolumun altına alıp birini öldürmeden önce oradan ayrılıyorum.

Gerçi dükkan sahibi muhtemelen beceriksiz kıcını kaldırdığım için bana teşekkür edecektir.

Ahıra geri döndüğümde, ağız sulandıran bir koku her yeri dolduruyor. Effie'nin odun sobasının üzerinde, uzun bir süveterin altında neredeyse tamamen kaybolan minik şortuyla yemek pişirdiğini görünce kalbim sıkışıyor. Arka planda hafif bir müzik çalıyor ve hafifçe sallanıyor, bunu yaptığının farkında olduğundan şüpheliyim.

Kapı aralığında donup kalmışım, onu içime çekiyorum, burada iyi görünüyor. Sanki hep yavaş yaşamak için yaratılmış gibi. Spatulaya şarkı söylemeye başlıyor ve neden bu kadar iyi göründüğünü anladığımda kalbim sıkışmaktan ezilmeye başlıyor. Çünkü mutlu görünüyor.

Kalçalarının ileri geri sallanması, süveterinin yükselmesi ve minik siyah şortunun içindeki mükemmel kıcının küçük bir zirvesini vermesi beni büyülüyor. Elinde spatula-mikrofonla dönüyor ve beni görünce çılgık atarak zıplıyor.

"Lanet olsun, Finneas!" Eli, kalbinin göğsünden fırlamasını engellemeye çalışır gibi göğsünü sıkıyor. "Ödümü kopardın." Kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana ters ters bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltılık haşhaş," diyor, hâlâ somurtarak ve kollarını kavuşturarak.

"Çok lezzetli kokuyor." Kollarımdaki şey hakkında sorular sormaya başlamadan önce doğruca merdivenlere yöneliyorum.

Şövaleyi uzaktaki pencerenin yanına kurdum, sanatçıların doğal ışıktan bahsettiğini duymuş gibiyim. Saçakta fazla yer yok ama ortada durmak için yeterli. Komodinlerden birini sürüklüyorum ve aldığım tüm boyaları ve fırçaları çekmeceye koyuyorum. Geri çekilip düzene bakıyorum ve bir şeylerin eksik olduğunu anlıyorum.

Klik sesi duydum ve aceleyle merdivenlerden indim. Çıkarken Effie'ye sesleniyorum, "Yukarı çıkma."

İlk durağım garaj ama elim boş dönüyorum. Neyse ki aradığım şeyi büyük evde buluyorum. Ahıra döndüğümde Effie aşağıda değildi. *Tabii ki değil.*

Ona bir şey yapmamasını söyledim, o da belli ki tam olarak bunu yaptı. Bilmem gerekirdi.

Basamakları tırmanıyorum ve onu şövaleye ve tuvale bakarken buluyorum, boya çekmecesi açık. Kazağının uzun koluyla oynuyor ve bu açıdan yüzünü tam olarak okuyamıyorum. Beni duyuyor ve dönüyor. Gözlerindeki yaşları görünce midem bulanıyor.

"Henüz bitmemişti," diyorum savunmacı bir tavırla, bulduğum tabureyi onun yanına koyarak.

"Bu benim için mi?" Sesi çatlıyor ve alt dudağı titriyor. Gözleri o kadar hüznü ve ağır ki, kaskatı bedenini kollarımla sarmaktan kendimi alamıyorum.

"Özür dilerim, bunun seni üzeceğini bilmiyordum. Kurtulacağım-"

"Hayır!" Geri çekiliyor ama yumruklarını göğsüme dayıyor. "Hayır, lütfen yapma. Ben üzgün değilim."

Başparmağımla gözünün kenarındaki bir damla yaşı siliyorum. "Prenses, ağlıyorsun."

Ağız küçük bir gülümsemeye çatlıyor. "Sadece şaşırdım, hepsi bu." Gözlerini siliyor ve bana sıcak bir bakış fırlatıyor. "Bayıldım. Söz veriyorum."

Yanağımı ısıyorum, onu kucağıma alıp etrafımda döndürebileceğim için çok rahatlamış hissediyorum. Ben hediye veren biri değilim. Hatta hiç verici değilim. Ve kesinlikle kimseyi hayatları için dehşete düşmüş gözyaşlarından başka bir şeyle ağlattığımı sanmıyorum.

"Ah, bir şey daha var," diyorum hızla, ceketimin cebini hatırlayarak. Gözlerini kaçırarak bana bakarken ağız bir gülümsemeyi engelliyor ve ben geçici olarak kendi lanet olası adımı unutuyorum. Cebimden ayçiçeğini çıkarıyorum ve- "*Kahretsin*, hepsi solmuş."

Kendimi bir embesil gibi hissederek ezilmiş çiçeği ceketime geri koymaya gidiyorum. *Kim narin bir çiçeği cebine koyar ki?* Tanrım, bu işte umutsuz vakayım.

Ama o beni durduruyor, sapı elimden alıyor. "Teşekkür ederim, Finn." "Yolda bir grup geçti, geri dönüp yenisini alabilirim."

"Finn, sakın olur musun?" Gözlerim ona kaydı. "Birine çiçek verirken cesetten kurtulmaktan daha çok sinirlenen tanıdığım tek kişi sensin."

Kuru kuru gülüyorum. "Evet, şey..."

"Ayçiçekleri en sevdiğim ikinci çiçektir." Sarı yapraklara gülümseyerek bakıyor.

"Öyle mi? En sevdiğin hangisi?" Boynundan bir tutam saç alıp parmağımın etrafında döndürüyorum.

"Nilüferler." *Hay sikeyim*. Sıcaklık omurgamdan aşağı dökülüyor ve midemde toplanıyor. Bu iki kelimeyi söylediğini duyunca göğsüm ağrıyor. Onu kaldırıp yatağa atmaktan başka bir şey istemiyorum. Orada kalmak için

Bütün gün, zamanın ve mekanın izini kaybedinceye ve tek bildiğim vücudunun her santimi, tatlı kokusunun her notası olana kadar sevişmek.

Ama dün geceyi ve beni yatağına almayışını hatırlıyorum ve şansımı zorlamamam gerektiğine karar veriyorum. Özellikle de şu anda bana sadece benden nefret etmiyormuş gibi değil, hatta benden hoşlanıyormuş gibi bakarken.

"Keyfini çıkar, prenses." Onu kalçasından tutup alnına bir öpücük konduruyorum ve en karanlık dürtülerimi kontrol etme yeteneğimi kaybetmeden uzaklaşıyorum.

"Babam aradı," diyor ben geri çekilirken ve o herifi düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. "Gelecek hafta Çocuk Hastanesi'nin yardım galasına gitmemizi istiyor. Vali de orada olacakmış ve birlik olmak istiyormuş."

En son birlikte katıldığımız galanın anıları zihnimde canlanıyor ve gülümsüyorum. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun Ef?"

Ayçiçeği sapını parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Sanırım."

"Erkek arkadaşın olmamı istiyorsun, ha? Gösteriş yapmak için küçük bir kol şekeri," diye takılıyorum.

"Pekala, sen *vardır* benim koca." O pats benim göğüs ve sırtıyor. "Hatırladın mı?"

Ve lanet olsun, bu birkaç kelime neredeyse beni dizlerimin üstüne çökertecekti.

image-placeholder

Kanepede uzanmış tavana bakarken elimi başımın arkasına koymuş uyuyakalıyorum. Odanın geri kalanı karanlığa gömülürken, sobadaki ateşin son küllerinin çıtırtısını dinliyorum, en soluk turuncu parıltıyı sağlıyor.

Effie bütün gün resim yaptıktan sonra birkaç saat önce yattı. Keşke suçu altımdaki topaklı kanepede uyuyamamakta bulabilseydim, ama biliyorum

Bu doğru değil. Üst kattaki yorganın altında kıvrılmış olan kadın. Onu beyaz çarşafıara sarınmış olarak hayal ediyorum ve bahse girerim ay ışığı tam olarak vurduğunda gümüşı beyaz yaprakları olan bir nilüfer gibi görünecektir.

Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Artık bizi ayıran hiçbir şey yok. Ne aile rekabeti, ne soygun, ne nişanlı, ne de görücü usulü evlilik. Sadece geçmişimizin günahları.

Kanunen benim ama ruhen benim değil. Tam olarak değil. Henüz değil.

Gölde birkaç değerli an geçirdi. Açıldığını, ruhunun parçalarının bana doğru sürüklenmesine izin verdiğini ve onları yakalayacağıma güvendiğini hissedebiliyordum. Benim tüketmek istediğim kadar o da harap olmak istiyordu.

Üst kattan gelen ayak sesleriyle kendime geldim. Tuvalet'e gidip gitmediğini anlamak için dikkatle dinliyorum. Gitmiyordu.

Birkaç dakika daha hareketsiz yatıyorum, kalp atışlarım giderek ağırlaşıyor, sanki beni ona doğru çekiyor. Battaniyemi geriye atıyorum ve eşofman altımdan başka bir şey giymeden üst kata çıkıyorum. Onu derme çatma stüdyosunda, ay ışığıyla yıkanmış ve dün giydiğı benim gömleğimin aynısını giymiş halde buluyorum. Çıplak bacakları sergileniyor ve parmaklarım pürüzsüz tenini okşamak için kaşınıyor, dokunuşumla tüylerinin diken diken olmasını umuyorum.

Ben yavaşça yaklaşırken başını çeviriyor. Sanki çok hızlı gidersem dağılacak bir serapmış gibi telaşsız hareket ediyorum. "Uyuyamıyorum," diyor ve gömleğinin yakasını çekiştiriyor.

"Ben de." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve parmağımı çenesinin altından geçirerek yüzünü yukarı kaldırıyorum. "O güzel kafanın içinde ne var, prenses?" ²

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve yavaşça yutkunuyor. "Kayboldum, Finn." Çenesinde gezinen parmağım olduğı yerde duruyor,

sesi o kadar umutsuz ki tüm bedenimi üşütüyor. Gözleri cesur renklerden ve altın rengi boyalardan oluşan soyut tuvaline geri dönüyor.

"Konu sen olunca kendime güvenemediğimi hissediyorum." Fiziksel bir darbe gibi, sözleri bir adım geri çekilmeme ve elimi bırakmama neden oluyor. "Sana kadar güvenilebileceğim hiç kimse olmadı. Ama sonra ailemin seninkine yaptıkları... savaşa gittik ve artık sana sahip değildim ama kendime hep sahiptim. Şimdi, sahip olduğumdan emin değilim.

"Bazen kendimi bir insan gibi değil, takas edilmiş ve satın alınmış bir beden gibi hissediyorum. Hasarlı mal satıldığını anladığında ne olacak? Beni hala isteyecek misin?"

Boğazım daralıyor ve her türlü cevap kuruyor. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, hiçbir şey yeterli gelmiyor. Yeterince büyük bir özür yok. Yeterince güçlü bir teselli yok.

Beni neyin zorladığını bilmiyorum ama şövalenin yanına gidip palete biraz altın rengi boya sıkıştırıyorum. Gördüğüm ilk fırçayı alıp boyaya sürüyorum ve gömleğinin eteklerini kaldırıp başının üzerine çekiyorum.

Onu taburenin üzerinde çırılçıplak görünce kalbim göğüs kafesine çarpıyor. İçte doğru kıvrılıyor ve kollarını göğüslerinin üzerine sarıyor. Ona kendini açmasını söylemiyorum. Görmem gerektiğini de söylemiyorum.

Yanında diz çöküyorum, bir bacağını diğerinin üzerine atmış otururken kalçasının ve uyluğunun kıvrımlarına bakıyorum. Buradaki ilk gecemizde gördüğüm çatlakları hatırlıyorum ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğimi düşünüyorum. Soğuk boya tenine değdiğinde geriliyor ama fırça darbeleri altında rahatlıyor. Kalçasına kadar her çizgiyi izliyorum altın çizgili.

Diğer tarafına geçiyorum ve her bir izi ve yarayı hayranlıkla vurguluyorum. Önünde diz çöküp dizlerini birbirinden ayırdığımda keskin bir nefes alıyor. Bacağını nazikçe kaldırıp omzuma koyuyorum, iç uyluğundaki çatlakların izini sürmeden önce fırçaya daha fazla boya topluyorum. Diğer bacağını omzuma koyuyorum ve elleri denge için saçlarımı avuçlamak üzere havalanıyor. Hissedebiliyorum

Aminin sıcaklığını ve uyarılmışlığının kokusunu almam, inlememe ve çizgilerini boyamadan önce burnumu kalçasında gezdirmeme neden oldu.

İşim bittiğinde, içindeki saygıyı hissedebileceğini umarak amına bir öpücük konduruyorum. Girişten klitorisine doğru uzun, geniş bir vuruş yaparken titriyor. Ona bakıyorum, dişleri alt dudağında çentiklenmiş ve gözlerinin bende olduğundan emin oluyorum. "Seni incittiğim tüm yolları anlat bana."

Sessiz kalıyor ve dilimi yavaş ve ağır bir şekilde sürükleyerek amını tekrar okşuyorum. Sonra tatlı sıcaklığından bir nefes kadar uzakta durup bekliyorum.

"Beni manipüle ettin," diye nefes alıyor ve ben bir kez daha kasıtlı olarak yalıyorum, o tekrar konuşana kadar en tepede duraklıyorum. "Beni zorladın." Bir ağır vuruş daha.

Burnunu çekiyor ve ben de kalçalarına daireler çiziyorum. "Bu iyi prenses. Devam edin."

"Beni küçük düşürdün..." Dilim aşağıdan yukarıya doğru sürükleniyor. Başka bir şikayet, başka bir özür.

Kalçaları başımın her iki yanında titreyene ve hırıltılı, yırtılmaya yakın sesi nefes nefese inlemelere dönüşene kadar böyle devam ediyoruz. Parmakları saçlarımı çekiyor ve ben ona doğru inliyorum.

"*Finn...*" diye sesleniyor ve ben ne yapacağımı biliyorum.

Ayaklarını dikkatlice yere koyup ayağa kalkıyorum, elini tutup onu tabureden çekiyorum. Arkamdan geliyor, eli benim elimde çok küçük ve güven dolu hissediyor. Onu küçük gardırobun yanındaki boy aynasının önüne yerleştiriyorum. "Şu h a l i n e bak, tam bir başyapıt." Arkasında duruyorum ve Ellerimi omuzlarına ve kollarına koyuyorum. Arkasına yaslanıp sıcak göğsüme yerleşiyor ve ben onun güveniyle eriyorum. Kollarımı omuzlarına koyarak göğüslerini avuçluyorum ve avuçlarımı göğüsleriyle

dolduruyorum. Meme uçlarını okşuyorum,

Her birinin üzerine başparmağımı sürüyorum ve o da başını yana, omzuma doğru çeviriyor.

Göz kapaklarının kapanışını ve dudaklarının yansımada memnun bir iç çekişle ayrılışını izliyorum. Ellerimden biri karnının üzerinde ve kalçalarının arasında kayarken tepkisini ölçüyorum. Gözleri açılıyor ve sarhoş bir şekilde aynadan benimkilere kilitleniyor, bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Belki de iyiden de iyi.

Dudaklarını araladım ve bir parmağımı ıslak yarığının üzerinde gezdirerek şişmiş klitorisini hissettim. Kan aletime hücum ediyor ve kalçalarımı geri itmeye çalışıyorum, böylece onu hissetmiyor, ama arkasına uzanıyor ve eşofmanımın üzerinden bir elini etrafına sarıyor.

Yumruğunun hafifçe çekilmesiyle dudaklarımdan "*Siktir*," dökülüyor.

Bana bakıyor, gözlerinde sessiz bir yalvarış var. Ne istediğini biliyorum ama o bunu sormak istemiyor. Boğazımdaki yumağı yutuyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ellerini aynaya koy, prenses."

Öne doğru eğilip sırtını kamburlaştırıyor. Ben soyunup sikimi girişine yerleştirirken ve yavaşça içeri iterken bile gözleri aynada benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ağzı açık kalıyor ve parmağımınla ağzını dolduruyorum. Onu emiyor ve ben de kendimi kabzasına kadar batırıyorum, göğsümden derin bir inilti çıkıyor.

"Tekrar. Bana daha fazlasını anlat." Parmağımı dudaklarından çekiyorum ve hâlâ içine gömülü olan klitorisine sürüyorum.

"Sen..." Yavaşça geri çekildim, piercingimi g-noktasına doğru sürükledim. "Beni güvende hissettirdi ve sonra hepsini aldı." Ve kalçalarımı ileri doğru iterek içine kadar giriyorum. Nefes nefese kaldı.

Dikkatlice çekiyorum ve klitorisinin etrafında dönmeye devam ederken nefessiz bir şekilde devam ediyor, "Bana nazik sevgiye layık değilmişim gibi hissettirdin." İtirafı karşısında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

İç duvarlarına sürtünürken ve klitorisini sıkıca ovarken dudaklarından "Aman *Tanrım*," diye yuvarlanıyor. Vücudunun uzunluğumun etrafında sıkışmaya başladığını hissediyorum.

"Durma prenses."

"Ve nefret ediyorum-oh *lanet olsun*." Tekrar itiyorum ve vücudu titriyor, orgazmı zirve yapıyor.

"Neyden nefret ediyorsun?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. Sıkışan amcığı ilahi bir işkence gibi geliyor.

"Senden nefret *edemediğim* için nefret ediyorum," diye ağlar ve paramparça olur.

"Biliyorum. Çok özür dilerim." Amcığı kasılırken ve talep ederken inliyorum. Bu ham savunmasızlık anı sonsuza dek zihnime kazındı. Kendi kurtuluşumu benden alıyor ve umarım bir bedenden çok daha fazlası olduğunu, bu bedensel zevklerin aile rekabetlerinin, zorla evliliklerin, yalanların ve ihanetlerin ötesinde daha fazlası için bir köprü olduğunu hissedebilir.

Sert ve doygun nefes alarak onun üzerine kapandım. Bacaklarım pes etmek üzereyken bile kollarım beline sıkıca sarılmıştı. Yavaşça içinden çekiliyorum ve o sanki bir kayıpmış gibi inliyor. Eşofmanımı yerden alıyorum ve içinden akan dölleri şefkatle siliyorum, yine de yardım edemiyorum ama birazını içeri itiyorum.

Onu kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum, sıcak teninin bana değdiği bu son anları iliklerime kadar hissediyorum. Onu yatağa yatırıyorum ve yorganı üzerine çekiyorum. Yan tarafına kıvrılıyor ve şakağını öpüp bağımlılık yapan kokusunu içime çekiyorum.

Ben uzaklaşırken bir el uzanıp beni durduruyor.

Ve öyle bir kelime söylüyor ki kalbimi oyup kanlar içinde ona uzatıyorum: *Kal*.

-
1. Turuncunun İçinde Bir Şey-Zach Bryan
 2. En Karanlık Saat-Andrea Russett

image-placeholder

Bölüm 15

Evli Adam

E fie

F Finneas Fox lanet olası bir Bunsen yakıcısı. Ön tarafı ince bir ter tabakasıyla sırtıma yapışıyor.

boynuma doğru nefes alıyor. Onu uyandırmadan yavaşça kendimi onun koala pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. Bileğini tutup dikkatlice belimden kaldırıyorum ama tekrar kenetleniyor ve arkamdan homurdanıyor: "Nereye gittiğini sanıyorsun prenses?" Sabahki sesi hırıltılı ve sıcak, midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

"Bin derecesin, Finneas. Ben düş alacağım." Dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum ve başka bir girişimde bulunmadan önce yanağını öpüyorum. Bileğimden tutup beni geri çekti.

"Benim gibi kokman hoşuma gidiyor," diye inliyor ve bedenimi altına alıyor. Pelvisini hafifçe kıcıma doğru sallıyor ve sıcaklık göbeğime çarpıyor. *Oh, ters dönmek ne kadar kolay olurdu...*

Ama terliyim ve her yerim boya içinde. Kahretsin!

"Çarşaf!" İçimi bir endişe kaplıyor ve Finn'in altında debelenerek hasara bakmaya çalışıyorum. Altın rengi boya yatağın ortasına bulaşmış. "Aman Tanrım, onları mahvettim."

Yükselen bir suçluluk ve utanç dalgası gibi, bunu düzeltmek, saklamak, tepkilerden kaçınmak için her şeyi yapmak için en güçlü ihtiyacı hissediyorum. "Finn, bırak beni!" Beni kapana kısıtıyor ve sinirlerim hüsrana dönüşüyor. *Sorunu görmüyor mu?*

"Effie, neler oluyor?" Sesinde kızgınlık var, çünkü tabii ki var, sinirlenmiş olmalı.

"Bırak beni, düzelteceğim," diye yalvarıyorum ve beni ters çeviriyor, bileklerimi başımdan tutup üzerime abanıyor. İrkiliyorum, geriliyorum, hiç gelmeyecek bir vuruşu bekliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Bana bakıyor ve gözlerinde endişe ve kafa karışıklığından başka bir şey yok. Bu da beni endişelendiriyor ve kafamı karıştırıyor.

"Çarşafların." Endişeli gözyaşları beni boğuyor. "Onları mahvettim, her yer boya oldu."

"Tamam. Yenilerini alırım." Başını sallıyor ve yüzümdeki mücadele yüzünden dağılmış saçlarımı tarıyor. "Eminim yüzümün her yerinde de boya vardır..." Yüzünün yan tarafına bakıyorum, gerçekten de elmacık kemiklerine boya bulaşmış ve saçlarında benekler var. "Bu muhteşem kalçaların arasında olmaktan..." Vücudumdan aşağıya doğru kayıyor, karnımı ısıyor ve her bir iç uyluğumu öpüyor.

"Özür dilerim." Bana bakarken gözlerindeki şefkatli yoğunlukla başa çıkamıyorum, dengemi bozuyor.

"Ne için?" Sesi bıkkın geliyor. "Çarşaflar umurumda değil."

Kafamın içindeki gürültüyü susturmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Her şeyi mahvediyorsun, babamın dikkatsizliğim karşısında öfke dolu sesini çok net duyabiliyorum, yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Effie, bana bak." Finn ellerini yanlarıma koyuyor ve üzerimde geziniyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. "Kızgın değil misin?"

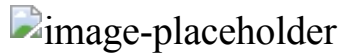
"Neden kızayım ki? Tanrı aşkına, senin resmini yapan bendim. Ve geceyi yatağında geçirdiğin için kesinlikle kızgın değilim." Öne doğru eğilip çenemin altını ve boynumu öpüyor.

Vücudunun üzerimdeki rahatlatıcı ağırlığına, saçlarının tenime sürtünme şekline yaslanıyorum. *O kızgın değil. O benim babam değil. Sadece nefes al.*

Boğazımda bir iz bırakıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Şimdi, seni yatakta biraz daha kalmaya ikna edebilir miyim?"

Parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum, onu sertçe öpmek için yaklaşıyorum, kalçalarımın beşiğinde öğütmesine izin veriyorum ve dilimle ağzını keşfediyorum. Yumuşak ama aç bir şekilde inliyor. Dudaklarını sertçe ısıriyorum ve gözlerinde sıcaklık ve yaramazlık karışımıyla geri çekiliyor.

"Yapamazsın," diyorum küçük bir kahkaha atarak, altından sıyrılıp yataktan atlarken. "Ow." Arkamı dönüyorum, kığım ateşli bir tokatla yanıyor. Tamamen taş suratlıydı, ama sonra dudaklarının köşesi bir sırıtışa dönüştü.

Duştan çıktığımda Finn sırtı bana dönük, siyah kot pantolon ve siyah düğmeli ceket giymiş bir şekilde ayakta duruyordu. Arkasını dönüyor, kollarını sıvıyor ve alt dudaklarını ıslatıyor. Beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyor.

Ve ona izin vermek istiyorum.

"Bugün şehirde halletmem gereken bir iş var. Calvin güvenlik için buraya geliyor."

Yaltaklanıyorum. "Calvin olmak zorunda mı? Ondan başkası lütfen." Benim gibi insanların korunmaya ihtiyacı olduğunu anlıyorum, bu yüzden

buna itiraz etmeyeceğim. Daha önce de

tüm hayatım boyunca güvenlik. Mürettebatla yaşarken bir korumam olmamasının tek nedeni babamın, adamlarının çok dikkat çekeceğinden endişe etmesiydi.

"Seni tam olarak güvenmediğim biriyle bırakmam, o seni güvende tutacaktır." Finn elinin tersiyle yanağımı okşamak için uzandı.

"Sorun o değil," diyorum yere bakarak.

Çenemi tekrar yukarı kaldırdı, "O zaman ne?"

Dudağım titriyor, aşağılanmışlık göğsümde yuvarlanıyor, "O gece oradaydı... Beni gördü..." Sorgulama ne kadar korkunçsa, yarı çıplak, ter ve gözyaşları içinde yerde bir topun içinde bulunmak on kat daha kötüydü.

"Ne?" Finn'in yüzünde bir farkındalık belirir ve burnunu çekerek elini yumruk haline getirerek çeker. "Anlıyorum... Birkaç yeri arayıp buraya başka birini getireceğim."

"Teşekkür ederim." Havluyu etrafımda daha sıkı tutuyorum. Gözlerinde nedense kendimi savunmasız hissetmeme neden olan bir incinmişlik var.

"Seni asla o duruma sokmamalıydım." Bana dokunmaya çalışmıyor ama dokunmak istediği belli, omuzları geriye atılmış, elleri yumruk olmuş. Sanki bir kavgaya hazırlanıyor ama kendi kendinin en büyük düşmanı.

Şu anda söyleyebileceğim pek çok şey var.

Sorun değil, bak şimdi

neredeyiz. Artık bir önemi yok.

Ben iyiyim, merak etme.

Ama neden yapayım ki?

"Evet, yapmamalıydın. Bu berbat ve zalimceydi." Ondan ne istediğimi bildiğinden emin olmak için her kelimeyi açıkça telaffuz ediyorum:

Kendine itiraf et

senin bokun.

Yüzündeki duygular kapanıyor, her şeyi soğuk bir ilgisizlik maskesinin ardına özenle gizliyor. Bir savunma mekanizması, ama ben bunu görebiliyorum. Başını salladı ve aşağıya inip kapıdan çıktı.

Kendimi kötü hissettiğim kısa bir an var. Tüm kadınların, kendi duyguları pahasına da olsa erkeklerin duygularını korumak için sahip olduğu derin programlama. Bu duyguyu bastırıyorum, çünkü *siktir et*.

Dün gece bazı şeyleri değiştirmiş olabilir ama düzeltmedi.

O gittikten sonra telefonumu kontrol ettiğimde babamdan gelen bir düzine cevapsız arama buluyorum. Kalbim mideme iniyor. Tek bir mesaj var. Okuyorum, kanım donuyor.

Euphemia. Bir hayal kırıklığına daha tahammül edemem.

Mesajları ve cevapsız çağrı bildirimlerini siliyorum. Finn'in telefonumu karıştırmayacağına güvenmiyorum. Babam bu kadar umursamaz olduğuna ve bana bu kadar pervasızca, hiçbir önlem almadan mesaj attığına göre umutsuzluğa kapılıyor olmalı.

Bir çift iç çamaşırı ve Finn'in büyük tişörtünü giyiyorum, önünde hiç duymadığım bir müzik grubu yazıyor. Onun gibi kokuyor ve beni rahatlatmak yerine, babamın mesajının hemen ardından ağlamak istememe neden oluyor.

Dürüstlük ve sadakat.

Benden tek istediği buydu.

Bir demlik kahve yaptıktan sonra derme çatma stüdyoma gidiyorum. Sıcak fincanı elimde tutarak tabureye oturuyor ve pencereden dışarı bakıyorum.

Oraya bakmak, sık ormanı görmek ve altında saklı olan tüm zenginlikleri ve başyapıtları bilmek çok alçakgönüllü. Çok fazla tarih, çok fazla yetenek. Önbelleğin tüm bunların başlangıcı olduğunu ve parmak uçlarıma bu kadar yakın olduğunu bilmek.

Tüm bu düşünceleri zihnimde yuvarlayarak dikkatimi önümdeki tuvale geri veriyorum.

Tabureden atlayıp bavuluma gidiyorum. Biraz araştırmam gerekti ama sonunda buldum: böyle durumlar için paketlediğim kullan at cep telefonu.

Arıyorum ve çalmasını

dinliyorum. "*Oui, allo?*"

"Linnie, ben Effie... Senin için bir isim var."

image-placeholder

Finn

Ciğerlerim camla doluymuş gibi hissediyorum. Parmaklarım lanet bir manyak gibi vites koluna vuruyor. Sanki Calvin'den bahsettiğimde Effie'nin yüzünü gördüğümde hissettiğim o iğrenç, kendimden nefret duygusundan beni bir şey kurtarabilirmiş gibi. Göğsümde bir delik açılmıştı.

Saatte 90 mili zorluyorum ve bu yeterli gelmiyor. Hiçbir şey bu hissin önüne geçecek kadar hızlı olamaz.

Suçluluk duygusu berbat bir şey.

Umursamamayı, hissetmemeyi, nefes alma yeteneğimin başka birinin duygularına bağlı olmamasını tercih ederdim.

Ahırdan çıkar çıkmaz Roman'ı aradım, Bartlett Çiftliği'ne asker gönderiyor. Sonra Calvin'i aradım ve ona geri dönmesini söyledim. Şimdi yapmam gereken son bir arama var ve bu avuçlarımı terletiyor.

Stella'yı aradım. Cevap vermeyince, Den'in ofis numarasını deniyorum. Yarım saat içinde açılıyor, yani muhtemelen oradadır.

"Ne?" Cash'in hırçın sesi cevap veriyor ve parmaklarım sinirli bir şekilde direksiyonun etrafında geriliyor.

"Stella orada mı?"

"Evet-Oh, bebeğim, aynen böyle-"

"Lanet olsun, Cash! Taşakların amın içindeyken telefonu açmayı kes!"
Telefonu kapatmak üzereydim, ama kapatmadan önce, "Stella'ya söyle beni
arasın, seni hasta orospu çocuğu," diye bağırdım.

Yirmi dakika sonra Stella'nın neşeli "Finneas" sesiyle telefona cevap
veriyorum.

"20 dakika sonra Phantom'da buluşalım."

"Dostum, beş dakika içinde açılıyoruz-"

"Sormuyorum," diye homurdanıyordum, tüm bu fikirden
pişmanlık duymaya başlıyorum. Alay ediyor. "Ve ben de
gitmiyorum, hoşça kal Finn-"

"Bekle." Ona ne için yardımına ihtiyacım olduğunu söylemektense tam
hız bir çarpışmaya girmeyi tercih ederdim ama bir şekilde kasten çarpmadan
söyleyebildim.

"Neden bununla başlamadın?" Sesi iğrenç derecede heyecanlı geliyor.
"Yakında görüşürüz."

İnliyorum, arkamı dönmek istiyorum. Ama kendime bunu kimin için
yaptığımı hatırlatıyorum ve *Tanrım*, o her şeye ve daha fazlasına değer.

image-placeholder

Stella barda beni bekliyor. Kulüp tamamen boş, altı saat daha açılmayacak.
Kendine bir içki doldurduğunu görüyorum ve sanırım benim de bir içkiye
ihtiyacım var - ya da üç.

"Öncelikle, eğer bundan birine bahsedersen-"

"Evet, evet, beni öldüreceksin." Sıska kokteyl çubuğunu emer ve gözlerini
devirir. *Bu berbat bir fikirdi.* "İkincisi ne?"

"Bana bir viski koy."

Barın üzerinden atlıyor ve iki parmağıyla bir bardağı kaygan tahtadan bana doğru kaydırıyor. Geri çevirip tek seferde içiyorum. Mekik oyunu oynar gibi bardağı ona geri gönderiyorum. "Bir tane daha."

"Gevşemekten yanayım ama önce ayıkken biraz çalışmayı deneyelim."

İç çektim. "Peki."

Barın arkasından çıkıp telefonundan kulübün stereo sisteminde müzik çalmaya başlıyor. "Temel bilgileri kapsamak için iyi olacak bir çalma listesi yaptım."

Onunla dans pistinin ortasında buluşuyorum ve lanet olası derimden sürünerek çıkıyormuşum gibi hissediyorum. "En kolayından başlayalım: pop."

Hoparlörlerde bir erkek grubu saçmalığı çalıyor ve Stella başını sallamaya ve sallamaya başlıyor. "Tamam, sadece rahatla ve müziğin enerjisiyle hareket et."

Onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum, sırtım sert ve kaslarım gergin.

Bir adamın canlı canlı derisini yüzdüm. Dört kez bıçaklandım ve üç saniye kala bir bombayı etkisiz hale getirdim. Yine de bunların hiçbirisi şu anda hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. Effie haklıydı, insanları eğlenmek için öldürüyorum, ama biraz dans *etmek*? Dehşet verici.

"Lanet bir tavuk gibi görünüyorsun, biraz gevşe." Stella gülüyor ve benim çenem sıkılıyor, yumruğumu duvara vurmak istiyorum. "Sadece başını hareket ettirme. Hareketinle birlikte organik olarak ak, anlıyor musun? Omuzlarını biraz yuvarla, dizlerini bük, bir o yana bir bu yana sallan."

Elimi uzattım, "Yavaş ol, aynı anda on farklı şey oldu." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup bağıriyorum, "*Siktir*. Bu tam bir felaket."

"Tamam, başka bir şey deneyelim," diyor sakince, sanki ben vahşi bir atmışım da o ezilmemeye çalışıyormuş gibi elleriyle yerleşme hareketleri

yapıyor.

Müziği daha yavaş, neredeyse şehvetli bir şeye çeviriyor.

"Buraya gel." Yanına gidiyorum, göğsüm düşman bölgesine giriyormuşum gibi daralıyor. "Ellerini kalçalarımaya koy." Tereddütle uzanıyorum ve aramızda bir ayak bırakarak hafifçe dediğini yapıyorum. Aradaki boşluğu hızla kapatıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve kalçalarımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor.

Yanmışım gibi geri sıçradım. "Tanrım, bayan, ben *evliyim*."

"Oğlum, lütfen." Dudaklarını büzüyor. "Sizi seviyorum Tilkiler, ama hepiniz kafayı yemişsiniz, sanki biri bir grup küçük çocuğa uyku yerine silah vermiş gibi. Şimdi, adam gibi dans etmeyi mi öğrenmek istersiniz, yoksa İsa'ya yer bırakarak Katolik bir ortaokul dansına katılır gibi dans etmeyi mi?"

Stella, aile dışında vurulmadan bana haddimi bildirebilen tek kişi. Bu beni çok sinirlendiriyor ama ona saygı duyuyorum. Ve onun yardımına gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden lanet gururumu yutuyorum ve "Bir erkek gibi" diye homurdanıyorum.

Kollarını tekrar omuzlarıma koyuyor ve ben de onu kalçalarından kavriyorum. Sırıttırıyor ve bir çocuğa teşekkür ettirmeye çalışır gibi yavaşça konuşuyor. "*Pislik gibi davrandığım için özür dilerim, Stella.*"

Ona ters ters baktım. "Zorlama."

image-placeholder

Bölüm 16

Rocky Balboa

E fie

Tkötü adam prensesi kaçırmak üzere... ya da belki şövalye onu bir
Tejderhadan kurtarmak üzere ya da... Son üç bölümde ne olduğu hakkında
hiçbir fikrim yok çünkü

Yarı normal bir insan gibi huzur içinde yatağında kitap okurken Finn boks yapıyordu.

Yataktan kayarak çıktım ve ayaklarımı agresif bir şekilde terliklerin içine soktum. Beklenmedik soğuk karşısında kollarımı kendime sararak merdivenlerden inip kapıdan çıkıyorum. Garaja doğru ilerlerken kendime bunun son derece *makul bir istek olduğunu* söylüyorum.

Doğrudan çantanın üzerine tutulmuş parlak bir ışık, garajın köşelerini gölgeler içinde bırakıyor. Finn kıvrak bir çeviklikle etrafından dolaşıyor, hayali bir rakibin etrafında salınıyor ve sallanıyor. Beni fark ediyor ve durup sallanan çantayı tutuyor.

"Hey, prenses." Hafifçe nefes nefese kalmış ve alnındaki teri silmek için gömleğini kaldırmış.

"Finn, saat neredeyse gece on, şu anda bunu yapman gerekiyor mu?" Ona yan gözle bakıyorum.

"Şimdiden uyuduğunu bilmiyordum," diyor bantlı parmaklarını gerip esneterek.

"Değildim ama-"

"On dakika daha mı?" Bana yavru köpek bakışı olduğunu düşündüğüm bir bakış atıyor ve geleneksel anlamda sevimli olmasa da -Altın Retriever'dan çok Belçika Malinois'i gibi- yine de beni çatlatıyor.

"İyi ama bana öğretmek zorundasın. İkimizin de uyanık olması gerekiyorsa, ben de bundan bir şeyler çıkarabilirim," diye karşılık veriyorum, benimle antrenman yapmak yerine geceyi bitirip içeri gireceğini düşünüyorum.

Canlandı. "Kendine bir anlaşıma yaptın." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve omuz silkiyor. "Bu işe yarar, ama belki terlikleri çıkarırsın."

"Ciddi misin sen?" Heyecan ve tedirginlik duyguları içinde soruyorum.

"Tabii ki. Saçın için şu şeylerden var mı?" El sallıyor elini başının üzerinde daire şeklinde döndürdü.

Bir saniyemi alıyor ama sonra gülüyorum. "Saç bağı mı demek istiyorsun?" Lastiği bileğime geçiriyorum.

"Evet, tabii. Saçını topla ve sonra başlayabiliriz."

Saçlarımı atkuyruğu yaparken bana hangi eğitimi aldığıma, neler bildiğime dair sorular yöneltiyor ve ben hızla bunalıyorum. Katiller ve dövüşçülerle büyüdüğüm için sorduğu şeylerin en azından yarısını anlamam gerekirdi ama çoğu anlamsız.

"Tanrım, tek bildiğim şu anda suratına yumruk atmak kulağa çok hoş geliyor."

"Tamam." Kendinden emin bir kıkırdamayla sırtıyor. "Her zaman yaparak öğren derim. Devam et, bana yumruk atmayı dene."

"Ne? Ciddi olamazsın," diye karşı çıkıyorum.

"Kalp krizi gibi." Ellerini arkasında kenetliyor ve başını öne eğiyor. "Tik tak, prenses," diye alay ediyor.

Tanrım, çok sinir bozucu. Kolumu savurarak hamle yapıyorum ve o yana kaçıyor, kolları hala arkasında. Öfkelendim, sinirlendim ve tekrar denedim. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde eğiliyor ya da sallanıyor ve yumruğum havadan başka bir şeye çarpmadan yüzünün yanından uçup gidiyor.

"Kahretsin, sana vurabileceğimi söylediğini sanıyordum," diye homurdanıyorum ve dudağı eğlenerek seğiriyor.

"Bana yumruk *atmaya çalış* dedim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben *denedim*. Bana bir şey öğretecek misin yoksa kendimi savunmada ne kadar beceriksiz olduğumu mu göstereceksin?"

"Kendini ele veriyorsun, hareketlerini küçük ve çeşitli tut ki yumruğunun geldiğini bir mil öteden görmeyeyim. Ellerini bu şekilde tut." Yumruklarını bir gard halinde yüzüne yaklaştırıyor ve ayak tabanlarının üzerinde zıplatarak dinamik bir şekilde hareket ettiriyor.

Onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum ve o da etrafımda dönüyor, ayaklarımı uygun pozisyona getiriyor, dizlerimi bükmem için omzumu itiyor, dirseklerimi kıvrıyor.

"İşte böyle." Tekrar önüme geliyor ve başıyla onaylıyor. "Şimdi solunla vur, hızlı ve çabuk, keskin ve sıkı ayak hareketleri." Bir kez yapıyor ve ben de onu taklit ediyorum.

"Güzel, güzel. Tekrar ve bu sefer sağını da ekle, kalçana doğru sür." Sol yumruğu dışarı ve geriye doğru şaklıyor ve hemen ardından kalçasını ve sağ elini güçlü bir şekilde büküyor.

Bu iki yumruğun farklı kombinasyonları üzerinde çalışarak ileri geri gidiyoruz. Daha fazla yumruk olduğunu biliyorum ama o beni sadece

formumu düzeltiyor ya da gardımı tekrar almam gerektiğini hatırlatıyor. Sadece on dakika sonra kalbim çarpmaya başladı ve kendimi cesaretlenmiş hissediyorum.

Arkamda duruyor. Sol kolu yanımda uzanırken nefesini yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. "Yumruğun güçlü bir yumruk değil, daha çok sinir bozucu bir sivrisinek gibi. Kimseyi nakavt etmeye çalışmıyorsun, bu yüzden onu oraya çıkar ve hemen geri çek, tamam mı?" Gösteriyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki gözünü kırpsan kaçırırsın.

Deniyorum ve o her yumruktan sonra daha *hızlı* tekrarlıyor. Elleri kalçalarımın iniyor ve ben nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum. Bir sonraki yumrukta eliyle kalçalarımı döndürüyor ve "*Sağ*" diyor.

Kalçalarımı çevirdiğinde, sağ kolumu bütün gecedan daha fazla güç ve kuvvetle dışarı fırlatıyorum. "İşte oldu!" Alkışlıyor ve önümde geri yürüyor. "İyi iş, prenses."

Bana gergin bir gülümseme veriyor ve bana odaklanmasının yoğunluğu altında kıvranıyorum. Kurtulmaya çalışıyorum ve "Yarın aynı saatte?" diyorum.

"Görüşürüz o zaman." Sırıtarak çenesini oynatıyor. Ben uzaklaşmaya başlarken kıkırdıyor, "Belki bir dahaki sefere bir yumruk atarsın-"

1 Hızlı ve güçlüyüm, tıpkı bana öğrettiği gibi, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve

Yumruğumu elmacık kemiğine indiriyorum. Çarpmanın etkisiyle başı yana savruldu. Tekrar doğruldu, gözlerinde midemi titreten yakıcı bir sıcaklık vardı.

"Bu iyi hissettirdi, değil mi?" Gözleri kararıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Tekrar yap."

Gözlerimi devirip başımı sallayarak onu başından savmaya çalışıyorum. "Yap. Yap." Tekrarlıyor, gözlerinde beni çağıran bir açlık var.

"Neden?" Bana yaklaşmaya devam edip beni bir tezgâha doğru sıkıştırırken ona şüphle bakıyorum.

"Çünkü bunu hak ediyorum. şimdi vur bana." Sözlere içime işliyor ve gözlerinde bir hile ya da tuzak arıyorum. Ama gördüğüm tek şey önceki gibi aynı açlık, ama bu sefer anlıyorum.

Göğsüne bastırarak birkaç adım geri gitmesini sağlıyorum, böylece artık kafes içinde değilim. Yumruğum ilk yumruktan dolayı ağrarak kapanıyor ve gözünün yanında oluşmaya başlayan kırmızı yaraya bakıyorum. Sözsüzce bana yalvarıyor ve çift terapisinin berbat bir versiyonu gibi ona istediğini veriyorum: Çenesine bir yumruk. Şakağına. Yanağına.

Her vuruşta doğruluyor ve daha fazlası için hazır görünüyor, sanki hak ettiğini düşündüğü cezaya bir çentik bile atmamışım gibi.

Boynumu iki yana çevirip tekrar yumruk yapmaya çalışıyorum ama parmak eklemlerim ve tendonlarım ağrıyor, irkiliyorum. Elime uzanıyor ve avuç içlerime nazikçe masaj yapıyor. "Bir dahaki sefere sana bir çift eldiven alırım," diyor zayıf bir kahkahayla.

Aramızda garip bir enerji var, sanki ben ona bir hediye vermişim de onun bana verecek bir şeyi yokmuş gibi. Bu huzursuz hissi yutuyorum ve şaka yapmaya çalışıyorum. "İnsanlara bir kızdaki dayak yediğini mi söyleyeceksin?"

"Hayır." Başını sallıyor, yere bakıyor ve dudağını ısıırıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor. "Kıçıma tekmeyi yedim ama bunu hak etmişim." Göz kırıyor ve kızarmış ve şişmiş parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Dudakları sıcak tenimde saten gibi hissettiriyor ve onu öpmek için eğilmek üzereyken geri çekiliyor. "Seni daha fazla tutmayacağım." Elimi bıraktı ve kenara çekildi.

"Artık o kadar yorgun hissetmiyorum," diye şaka yapıyorum ama yine de gitmeye karar veriyorum. Dışarı çıkarken bankın üzerindeki bir şey gözüme çarpıyor. "Bu bir

projektör?"

Yanına gidip elime aldım ve kontrol ettim. "Çalışıyor mu?"

"Evet, sanırım çalışıyor."

"Güzel, iyi geceler." Çoktan heyecanlanmış ve ahırını nasıl rustik bir ev sinemasına dönüştüreceğimi düşünerek oradan ayrılıyorum.

İçeri döndüğümde, biraz ter attıktan sonra duş almaya ve minimal gece rutinimi uygulamaya karar veriyorum. Hiçbir zaman uzun bir rutini olan biri olmadım, ancak çiftliğe sadece küçük bir tuvalet çantası getirdiğim için daha da kısa.

İşim bittiğinde Finn hâlâ içeride değildi. Umarım yine kamyonetinde uyumayı planlamıyordur. Onu yumrukladığımı biliyorum ama bunu yapmamı o söyledi ve sanırım bu benden çok onun için katartık oldu.

Dondurucuda bir torba mısır buluyorum ve ona götürüyorum, bir çeşit barış teklifi. Dışarı çıktığımda büyük evin yan tarafı çivit mavisi bir ışıkla aydınlanmıştı. Köşeyi dönüyorum ve kalbim takla atarken aynı anda midemin de düştüğünü hissediyorum.

Finn'in kamyonetinin kasası yorganlar, örgü battaniyeler ve kırlentlerle kaplanmış. Kenarda eski, metal bir kamp feneri ve yan aynadan sarkan yarı yanık Noel ışıkları var. Kabinin tepesinde, büyük evin geniş, beyaz tarafına doğru tutulmuş bir projektör var.

Köhne düzeneğe bakıyorum ve bir kış gecesinde sıcak elma şarabı içmek gibi bir sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissediyorum. "Finn?" diye sesleniyorum.

Garajın derinliklerinden elinde yağ lekeli bir bez muşambayla çıkageldi. Ona bakıyorum, sonra kamyonu ve her şeye bakıyorum. Omuz silkti. "Uyuyamadıysan diye."

Muşambayı sel ışığının üzerine atıyor ve bana doğru yürüyor. "Yorgun olmadığını söylemiştin." Elini kalçama koyarak beni kendine çekti.

Ne diyeceğimi bilemeden yanağımı çiğniyorum. "Nutkum tutuldu... Ve açıkçası yangın tehlikesi konusunda biraz endişeliyim." Yanından geçip yağlı bezi sel ışığının üzerine fırlatıyorum. "Bunun amacı neydi?" Gülüyorum.

"Bilmiyorum, ambiyans falan, değil mi?"

"Bu yarı yanan Noel ışıklarını açıklıyor." "Fişe taktım ve ampullerin yarısı patlamıştı."

"Anlıyorum..." Gülümsememi engellemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Peki, ne izliyoruz?"

Sorum üzerine gözleri parlıyor ve bir çığlıkla omzunun üzerinden fırlatılmadan önce ağzı şeytani bir gülümsemeyle dans ediyor. "*Finneas!*"

Beni bagaj kapağına bıraktı ve yanıma atladı. "Gördün mü?
Rocky?"

"Bu uygun görünüyor." Filmi kurup oynat düğmesine bastığında battaniyelerin arasına geri çekiliyorum ve içimi hafif bir rahatlık kaplıyor.

Finn yanıma sokulup beni kolunun altına alıyor, ben de başımı göğsüne yaslıyorum. Açılış jeneriği başlıyor ve ses vinil gibi eski ve cızırtılı. Cırcır böcekleri ve kurbağaların korosundan daha yüksek değil.

Küçük bir rüzgâr garaja doğru esiyor ve Finn beni kendine doğru çekerek battaniyeyi kucağıma katlıyor. Getirdiğim mısır poşetini sanki bir ödölmüş gibi gururla yanağına tutuyor. Küçük bir patlama sesi geliyor ve arkamıza baktığımda Noel ışıklarının geri kalanının sönmüş olduğunu görüyorum. Finn bana "*denedim*" der gibi bir bakış atıyor ve sonra ıslak saçlarımla oynamaya devam ediyor.

Sanırım düşündüğümde daha yorgundum çünkü göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamadan ve Finn'in kalbinin ritmik atışıyla sıcak göğsü dünyanın en iyi yastığı gibi görünmeden önce filmin yarısını

tamamlayamadım.

Arka planda çalan ikonik tema şarkısıyla uykuya dalarken, aklıma gelip duran tek bir düşünce var: Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

1. Çok İyi Acıtıyor-Astrid S

image-placeholder

Bölüm 17

Əhn55te-Dicks

E fie

TOnunki çok garip.
Bu *gerçekten* çok garip.

Cash, Roan ve Lochlan kanepeye oturmuş, minderlere gömülmüş, arkalarına yaslanmış, bana gülümsüyorlar. "Hepinizi görmek çok güzel..." Dişlerimi sıkarak gülümsedim. Başımı yanımdaki Finn'e çeviriyorum. "Finn bana geleceğini söylemedi."

"Bilmiyordum," diye tıslıyor nefesinin altından, sanki üç kardeşi de onu bir metre öteden duyamıyormuş gibi.

Cash bacak bacak üstüne atıp ayağa kalkıyor ve elime - pasif agresif bir şekilde demeye dilim varmıyor - bir pasta kutusu tutuşturuyor. "Biraz kaliteli zaman, ailemizin en yeni üyesini tanımak için bir şans." Sözleri sıcak, ses tonu büyüleyici ama gözleri beni hiç terlemeden canlı canlı mideye indirebilecekmiş gibi bakıyor.

"Kulağa hoş geliyor." Sesimdeki zoraki samimiyeti ve alaycılığı gizlemek için endişelenmiyorum. Cash Fox ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu iyi kalpli bir ev ziyareti değil, neden öyleymiş gibi davranayım ki?

Cash mal varlığını kontrol ediyor. Ya da yükümlülüklerini.

"Dostum, lanet olası ayakkabılarını giy, ayakların kış gibi kokuyor." Roan, aslında ayakkabılarını çıkarmış olan Lochlan'ı omzundan iter. *Kendinizi evinizde hissedin çocuklar.*

Cash'e dönüp baktım. "Üzgünüm, sunacak başka bir şeyimiz yok. Belki mağazaya gidip bir şeyler alabiliriz." Finn'le göz göze geliyorum, umarım ipucunu anlamıştır.

"Merak etme, *kardeşim.*" Bu kelimeyi bir tehdit gibi söylüyor. "Kızlar barbekü getiriyor."

"Harika. Sabırsızlanıyorum." *Bu kızlar da kim?* Sigara kızlarının aile pikniği eşdeğerini hayal ediyorum.

Cash uzaklaşıyor ve Finn beni kenara çekip kocaman elini kalçama koyuyor. "Yemin ederim geldiklerini bilmiyordum."

"Sorun değil ama bizden ne yapmamızı bekliyorlar? İki sandalyeli bir masamız var." Annemin ev sahipliği konusundaki agresif ve talepkâr tavrı çocukluğumdan beri içime işlemişti ve bu durum beni kurdeşen dökmek üzere.

"Lochlan çürümüş ayaklarıyla Roan'a işkence ediyor, Michelin yıldızlı bir deneyim beklediklerinden şüpheliyim, Ef."

"Yani, keşke biraz haberim olsaydı." Avuçlarımın içlerini gözlerime sürterek düşünmeye çalışıyorum. Bunalmış durumdayım.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece rahatla." Finn beni sakinleştirmeye çalışıyor, belki böyle *düşünüyor* ama aslında böyle hissetmiyor. Şimdi bunu söyleyecek ama birkaç saat sonra onu ailesinin önünde nasıl utandırdığımla ilgili pasif agresif yorumlarda bulunmaya başlayacak.

"Tamam, herkes için biraz su koyacağım." En azından bunu yapabilirim. Limonata ya da buzlu çay gibi düzgün bir şeyimiz yok. *Herkese yetecek kadar bardak var mı ki?*

Odayı geçip mutfığa doğru yürürken herkese sıkı bir gülümseme veriyorum. Dolabı açtığımda sadece üç bardak saydım. *Kahretsin*. Sonra banyoda bir tane olduğunu hatırladım.

"Affedersiniz," diyorum, odayı *tekrar* geçiyorum, kendimi ileri geri volta atan bir aptal gibi hissediyorum. Basamakları tırmanıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Lavabonun yanındaki fincanı kutsal kase gibi elime alıyorum ve -Yüce İsa!

Finn kapıda beliriyor ve beni ürkütüyor. Ciyaklayarak bardağı düşürüyorum, yerde paramparça oluyor. Her şeyin stresi göğsümde ağırlaşana kadar artıyor.

*Hiçbir şeyi doğru
yapamıyorum. Her şeyi
kırıyorum.*

Asla yeterince iyi değilim.

"Aman Tanrım." Boğazım yanıyor ve gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. *Hiçbir şeyi doğru
yapamıyorum.*

Her şeyi kırıyorum.

Asla yeterince iyi değilim.

"Effie...*Effie*." Finn elimi tutuyor ve ben ona bakmaya dayanamıyorum. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Kesik kesik nefes alıyorum. "Zaten yeterince bardağımız yoktu, şimdi bir tanesini kırdım ve- *Kahretsin*."

"Tamam...?" Finn başını eğip gözlerimin içine bakıyor, kaşları birbirine çarpılmış. "Kardeşlerim lanet olası tuvaletten su içebilirler, umurunda değil."

Onun saçma ve yararsız yorumunu görmezden geliyorum ve kırık camları çılgınca süpürmek için çömeliyorum. Bir cam parçası parmak ucumu kestiğinde "Ah kahretsin," diye tıslıyorum.

Harika, şimdi temizlenecek kan olacak. Endişe tüm vücudumda bir davul gibi çalarken başım zonkluyor. Eğer bunu doğru yapabilirim,

mükemmel yaparsam, belki kaburgalarım sağlam kalır ve kalbim göğsümden fırlamaz.

Finn yanıma eğilip ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve kanayan parmağıma bir el havlusu sarıyor.

"Ef, hey-" Gözlerim kırılan cama yapışmış, ellerim kaşınıyor ve yapmam *gerektiği* gibi onu almak yerine hareketsiz tutulmaktan rahatsız oluyorum. "Effie, bana bak. *Effie*." Sesi keskin bir kırbaç şaklaması gibi, başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunu temizleyeceğiz. Birine gidip birkaç bardak aldıracağım. Önemli bir şey değil, tamam mı?"

"Bunu biliyorum!" Sinirleniyorum ama hemen pişman oluyorum, sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum. "Burada olduğunu biliyorum." Şakağıma dokunuyorum. "Ama büyük bir mesele gibi *geliyor*."

"Sanki buranın sahibiymişsin gibi Peaches'e daldığın zamanı hatırla-"

"Bunun konuyla ne alakası var?" Ona bön bön bakıyorum.

"Demek istediğim, sen-" Sanki beni sarsmak istiyormuş gibi yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. "Kafana silah dayadığımda bana küçük bir aletim olduğunu söylemiştin. Kaç adamın aynı pozisyonda olduğunu ve altına işediğini, anneleri için ağladığını biliyor musun? Sen tanıdığım en cesur insansın, neden lanet olası bir fincan için çıldırıyorsun?"

Sesi sinirli ama samimi geliyor ve keşke mantıklı olsaydı. Nasıl hissettiğimi, aptalca olduğunu kabul ettiğim bir şey yüzünden nasıl döndüğümü. "Bu hayatta kalmaktı Finneas. Yap ya da öl. Ama bu... bu sadece benim ve sadece ben asla yeterli değilim."

Sözlerimden gerçekten incinmiş görünüyor ve başını sallıyor. "Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Mükemmel olması gerektiğini kim söyledi?" Sorusu beni hayrete düşürdü.

"Uh...Bilmiyorum, millet?"

"Herkes kim?" diye soruyor ve ben ona üç kafası varmış gibi bakıyorum. "Ailem-"

"Burada değil." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Yeterince iyisin. Ya bütün bunlar?" Kollarını iki yana açıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Onlar sadece bir şey." Sözlerini özümsemeye ve göğsümdeki gümbürtüyü bastırmaya çalışıyorum ama yine de endişeyi bir fırtına gibi hissediyorum.

"Bana inanmıyorsun." Bu bir soru değil, bir açıklama, bir gözlem yapıyor ve ben başımı sallıyorum. Ona inanmıyorum. "Peki."

Ellerini indirip hışımla dışarı çıkarken kalbim kurşun gibi batıyor.

Belli belirsiz başımı dışarı çıkarıyorum ve Finn'in yatak çarşaflarına bir çakı sapladığını görüyorum. "*Finn*-"

"Onlar sadece eşya, Effie." Kumaşı kesiyor, sonra da uzun bir yırtık açıyor. Birkaç gün içinde mahvolan ikinci çarşaf takımı. Sonra komodinin üstünden bir lamba aldı. "Sadece. Lanet olası. Şeyler." Lambayı duvara fırlatıyor ve gölge düşüp cam sehpa kırılınca nefesim kesiliyor.

"Devam edeyim mi?" diye soruyor ve ben bir anlığına felç oluyorum. Tüm o kırık camları hayal etmek nefes almayı zorlaştırıyor. Test eder gibi bir bakışla aynaya doğru ilerliyor.

"Hayır, Finn, anlıyorum." Onunla ayna arasına giriyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum.

"Öyle mi?"

"Evet, onlar sadece eşya." Sözlerini ona aynı inançla tekrarlıyorum, sonra ekliyorum: "Ve bu aynayı seviyorum... İkimizin anısını saklamak istiyorum." *Biz* dediğimde gözlerinin parlaması hoşuma gidiyor.

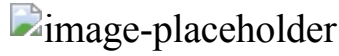
Yatağın ayak ucuna oturuyor ve beni bacaklarının arasına çekerek kalçalarımın arkasından tutuyor. "Ben o değilim Effie. Ben senin baban değilim. İnsan olduğun için cezalandırılmayacaksın." Sözleri boğazımı düğüm düğüm ediyor. "Senden tek istediğim dürüstlük ve sadakat. Stepford karıları gibi değil, tamam mı?"

Parmak eklemimi gözümün kenarına sürüyorum. "Tamam."

"Şimdi söyle bana prenses ve dürüst ol." Bana ciddiyle bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bunlar korku gözyaşları mı yoksa sana şövaleyi verdiğim zamanki gibi başka tür gözyaşları mı?"

Elimde olmadan onun kıymetine bir kahkaha atıyorum. Yüzüme yayılan gülümseme sıcak ve doğru hissettiriyor. "Onlar ayçiçeği tipi gözyaşları."

İç geçiriyor ve öne doğru kıvrılıp alnını karnıma yaslıyor, sanki hayatında hiç bu kadar rahatlamamış gibi. "*Şükürler olsun.*"

Daha fazla insan gelmeye devam ediyor. Tamam, sadece dört kişi daha, ama *Les Arnaqueuses* ile yaptığımız gözetlemeden kim olduklarını hayal meyal hatırladığım halde bana on kişi gibi geliyor. Finn büyük evden çıkardığı katlanabilir bir masayı kurmama yardım ediyor -yeterinden fazla fincanla birlikte.

Cash, Lochlan'ın "tüm o yaşlı insanların eşyaları" arasında bulduğu badminton ağını çimlere kurmasına yardım ediyor. Doğu Yakası'nın en tehlikeli gangsterlerinin badminton oynadığını kesinlikle hayal edemiyorum. Gördüğüm zaman inanırım.

Üzerine 80'lerden fırlamış turuncu, mor ve yeşil bir masa örtüsü seriyorum. Finn'e yaklaşıp fısıldıyorum, "Ee, kim bu insanlar?"

Kollarını belime doluyor ve ben de ona ayna tutuyorum. Beni sıkıca çekiyor ve sanki şirin bir çift sohbeti yapıyormuşuz gibi görünüyor. "Az önce gelen iki adam Roman ve Alfie. Roman kendimizi öldürtmeyeceğimizden emin olan adam ve yanındaki dal, Alfie..." Düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl bu kadar ilerleyebildiğine dair hiçbir fikrim yok ama çok sadık biri."

"Tamam, Harlow'u tanıyorum. Birkaç ay önce haberlere çıkmıştı."

"Evet, o gerçek bir kız. Cash'in çılgınlığına kesinlikle uyuyor ve onun yanındaki yerini hak ettiğini kanıtladı." Cash kadar çılgın birini hayal etmeye çalışarak ve sadece kardeşlerinin onunla kıyaslanabileceğini düşünerek başımı sallıyorum.

"Ve bu da Stella." Finn omzumun üzerinden eliyle işaret ediyor ve ben de döndüğümde, caddenin karşısındaki Den'de birçok kez gördüğüm bir kadınla karşılaşıyorum.

"Merhaba, yemeği getirdiğin için teşekkür ederim." Elini sıkıyorum ve o da bana onaylayan bir gülümseme veriyor.

"Herkes hakkında ona bilgi mi veriyorsun?" Finn'e bakıyor. Finn sadece kaşlarını kaldırdığında, onun halkın gözünde ne kadar kapalı olduğunu hatırlıyorum ve son birkaç gündür bana çoğu insanın gösterdiğinden çok daha fazlasını gösterdiği için onur duyuyorum.

"Muhtemelen size Den'de menajer olduğumu söylemiştir ama çoğu zaman sadece bu dört dangalağı idare ediyor ve birbirlerini öldürmemelerini sağlıyorum."

Çizdiği resme gülüyorum ve onlar hakkında böyle konuşabildiğine göre Tilkiler için çok önemli biri olması gerektiğini hemen anlıyorum. "Hepinizin öldürülmemesini sağlayan kişinin Roman olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet," diyor Finn huysuzca, sonra bana muzip bir sırıtış atıyor. "Diğer insanların bizi öldürmesini engelliyor, Stella da bizim *birbirimizi*

öldürmemizi engelliyor."

"Kesinlikle, ve çok şanslılar." Stella Finn'in omzunu dürtüyor ve uzaklaşıyor.

"Bunu ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta asla kabul etmeyecek, ama Stella Cash'in en iyi arkadaşı. O aileden biri."

"En iyi arkadaş mı?" Bir kahkaha attım. Cash gibi adamların *arkadaşı olmaz*. Ortakları, tanıdıkları, karşılıklı fayda sağlayan ilişkileri vardır ama arkadaşları yoktur.

"Dediğim gibi, bunu asla kabul etmeyecek ve bunu benden duymadın." Kulağımın arkasındaki bir tutam saç tırıyor ve neşeli ifadesi yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor. Bir sonraki söyleyeceği şey için midem bulanıyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

Yanaklarım ısınıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Kelimeler dilimde düğümleniyor, bu yüzden burnunu öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Yemeğin hazırlanmasına yardım edeceğim." Dudaklarımda bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum.

Ben uzaklaşırken elimi tutuyor. "Beni oradan öpmen hoşuma gidiyor."

Kurtulmaya çalışan gülünç sırtışıma saklamak için dudağımı ısırıyorum. "Finneas Fox, romantik olan," diye takılıyorum çıkarken.

"Birine söylersen onları öldürürüm," diye bağılıyor arkamdan.

Gülüyorum ve tek düşünebildiğim *buraya nasıl geldik?*

image-placeholder

Ailenizin en büyük düşmanları ve rakipleriyle öğle yemeğinin bu kadar keyifli olabileceğini kim bilebilirdi?

Harlow ve Stella sevimli ve eğlenceliler ve odadaki ya da dışarıdaki masadaki tek kız olmamak iyi hissettiriyor.

Alfie peynirli makarna ve neden onun yerine makarna salatası almadıkları ve böylece daha sonra "banyoyu havaya uçurmayacağı" konusunda susmadı. Öte yandan Roman üç kelimedenden fazla konuşmadı.

Ve Tilkiler... neredeyse normal kardeşler gibi görünüyorlar. Biri diğerini bıçaklamakla ilgili bir şaka yaptığında, gerçekten bir bıçak çıkardıkları gerçeğini görmezden gelirsiniz.

Ama kardeşlerim arasında hiç görmediğim bir yoldaşlık ve eşitlik havası var. Elbette kardeşlerim birbirlerine yakınlar ama aralarında her zaman bir rekabet ve Luciano ismini daha çok hak ettiklerini kanıtlama ihtiyacı var.

Büyüleyici buluyorum. Hepsini bir arada gözlemlemek, küçük karakter özelliklerini yakalamak. Cash açık ara lider ama diğer üçünden daha iyiymiş gibi davranmıyor. Roan'ı okumak kolay, duygularını koluna takıyor ve en çabuk üzülen o. Grubun bebeği Lochlan, herkesi en çok kızdıran ama yine de en çok güldüren kişi gibi görünüyor.

Finn her zamanki gibi sessiz ve düşünceli ama omuzlarında bir hafiflik, çenesinde bir gevşeme var. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve derin, yeşil gözleri masanın karşısındaki benimkilere kilitleniyor. Aramızda bir enerji patlaması hissediyorum ve içime yerleşiyor. Gözleri hafifçe kararıyor ve ağzının köşesi ne hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi kıpırdıyor. Kendi dudaklarını yalarken gözleri dudaklarıma düşüyor ve-

"Az önce ne dedin sen?" Başını yanımda oturan Lochlan'a çeviriyor ve yüz hatlarını öfke kaplıyor.

Lochlan gülüp geçiyor. "Effie'ye harika bir ev videosu için övgüde bulunuyordum." "İzledin mi lan?" Finn homurdanıyor. Ayağa kalkar ve

parmakları masanın üzerinde beyazlaşıyor ve kasları gergin, saldırmaya hazır.

"Oscar'a layık bir performans."

Aşağılanma mideme bomba gibi düşüyor. Tabağıma bakıyorum ve buhar olup uçmayı diliyorum.

"O benim *karım*." Finn bir engerek kadar hızlı tepki verir, onu yakasından tutar ve sandalyesinden çekip çıkarır. Diğer elindeki sustalı bıçağı Lochlan'ın gözünün tam altına tutuyor. "Senin o lanet gözlerini oymalıyım."

Masadaki başka kimse kıpırdamadı, ben utançtan donup kalmışken açıkçası hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordlardı.

"Sakin ol dostum, madem bu kadar sinirlenecektin, aile bulutuna bırakmasaydın. Ayrıca, şehrin yarısına gönderdikten sonra umursayacağını düşünmemiştim." Midemde bir bomba daha patladı. *Şehrin yarısı mı?*

Finn'in yüzü öfkeden incinmeye ve sonra tekrar eski haline o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse kaçırıyorum. "Şehrin yarısı değildi. Tek bir kişiydi ve bu yüzden hayatımdaki tek iyi şeyi neredeyse öldüreceğimi bilerek yaşamak zorundayım." Kardeşini bir itişle serbest bırakır. "Şimdi otur yerine ve eğer bir daha karıma saygısızlık edersen, kardeşim olman önemli olmayacak."

Finn yerine oturduğunda masa sessizdir. Alfie boğazını temizleyene ve tüm başlar ona dönene kadar havada ağır bir sessizlik hakim. "Badminton falan oynamayacak mıydık?"

Masadakiler kahkahalara boğulunca gerginlik azalıyor ama ben hâlâ yanımda oturan kişinin beni en aşağılayıcı anımda gördüğü gerçeğiyle boğuşuyorum. Finn'e bakıyorum ve o çoktan bana bakmaya başlamış, gözlerinde zengin bir özür var.

Yaptığından pişman olduğunu biliyorum ama bu olmadığı anlamına gelmiyor. Kendimi tekrar tecavüze uğramış hissetmediğim anlamına da gelmiyor. İnsanların

Lawn, Finn ve ben masada kalan tek kişileriz.

"Hangi kısımlar?" Sonunda konuştum. "Videonun hangi kısımlarını gördü?" Finn cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor, "Eğer gönderdiklerimi izlediyse

Hudson, o zaman sadece fikir edinmeye yetecek kadar." "Ne kadar, Finn?"

"Pantolonumun fermuarını açtın ve ilk vuruşu yaptın, sonra da temizlemen için kestim." Bunu çok klinik bir şekilde, duygudan yoksun olarak söylüyor. Yaptığı şeyi yeniden yaşamak ona acı veriyor. Artık benim aşağılanmamdan memnun değil ya da benimle alay ederek tatmin olmuyor.

"Böyle bir şey olacağı konusunda beni uyarmıştın," diyorum, bilgisayarını hacklemeyi başaramadığım gün mutfaktan çıkarken söylediği son sözleri hatırlayarak. Ciddiyetle başını sallıyor. "Olanların benim yüzümden olduğuna hâlâ inanıyor musun?"

Bir toplantıdaki iş arkadaşları gibi karşılıklı oturuyorduk, ama şimdi kalkıp yanımdaki boş sandalyeye oturmaya geliyor. Beni koltuğumda döndürüyor, elleri bacaklarının arasında kalçalarımın. "Beni dinle Effie, olanlar senin suçun *değil*. İkimiz de birbirimizi incittik, birbirimize ihanet ettik ama sen neredeyse ölüyordun. Bu sadece ve sadece benim suçum."

İçimi çekiyorum, göğsümde bir rahatlama hissediyorum çünkü bu olayda masum olmadığımı biliyorum, hem de hiç, ama Finn'in hasardaki rolünü kabul ettiğini duymak içimde bir şeyleri iyileştiriyor.

"Ve hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim." Yanağımı okşuyor ve ben de onun sert avuçlarının sıcaklığına doğru eğiliyorum. "Ben iyi bir insan değilim ve asla tüm günahlarımın kefareтини ödeyemeyeceğim. Ama her gün kefareтини ödeyeceğim bir günah varsa, o da seni tehlikeye atmaktır."

Sözlerinin içine işlemesine izin veriyorum ve arkasındaki dürüstlüğü ve içtenliği hissediyorum. Karşılığında ne diyeceğimi bilemediğimi anlayınca,

"Eğer izin verirsen" diye ekliyor.

Finneas Fox iyi bir adam değil ama *benim* adamım. "Tamam."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve gözlerinde daha önce görmediğim bir umut ışığı var. "Tamam."

Bu gergin an Roan'ın "Git ve lanet mekik sikini getir!" diye bağırmasıyla bozulduğunda neredeyse rahatlıyor.

Lochlan, "O bir raket, seni aptal," diye bağırıyor ve Finn'le ben kahkahalara boğuluyoruz. Yüzümdeki gülümseme iyi ve doğru hissettiriyor ve karşımdaki adam da iyi ve doğru hissettiriyor.

"Kardeşlerin çok gülünç." Gülüyorum.

O başını sallıyor. "Siktiğimin palyaçoları."

image-placeholder

Bölüm 18

Eylemler ve Sonuçlar

E fie

W Oğlunu öldürdüğün adama ne söylemen gerekiyor?

Sanırım yakında öğreneceğim. Bizi hayır galasına götürecek araba her an gelebilir. Bir bakıma, zamanın yaklaşmış olması beni rahatlattı. Bu gece ve valiyle karşılaşma konusunda o kadar endişeliydim ki bütün gün kusmanın eşiğindeydim.

Tam zamanında hazırım, geriye kalan tek şey Finn'in elbisemi giymeme yardım etmesi. Ağır, zümrüt rengi satenden, arkada cüretkâr bir yırtmacı ve tüm sırtımı kaplayan büyük, eğlenceli bir fiyongu olan muhteşem, straplez, vücuda oturan bir elbise. June Harbor'daki dairesindeyiz, bu yüzden hazırlanmak için kullandığım misafir yatak odasından onun odasına giden koridorda yürüyorum.

Onu ahırdaki banyonun üç katı büyüklüğünde bir gömme dolapta buluyorum. Sırtı bana dönüktü ve beyaz gömleği dirseklerindeydi, güçlü, şapkalı omuzları çıplaktı. Daha yarı yarıya bile giyinmemişti. "Finneas, hâlâ giyinmediğine inanamıyorum," diye sızlanıyorum, içimde bir endişe dolaşüyor. Yavaşça dönüyor, dili yanaklarında ve bana aşağı yukarı tembelce bakıyor.

Bakışları tenimi tarıyor ve midem bulanıyor. "Bunu iç çamaşırından başka bir şey giymeyen biri söylüyor."

"Elbisemi taşımama yardım etmeni istiyorum. Araba her an gelebilir."

Gömleğini yavaşça omuzlarına silkiyor. "Sen beni bekle, araba bizi bekleyebilir."

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?" Sadece kendini beğenmiş bir soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Tanrı aşkına, *majesteleri* herkesi bekletmekten bıktığında odama gel."

Bir hışımla geri dönüyorum. Avuçlarım terliyor ve kalp atış hızım artıyor.

Ağır bir el enseme kavırıyor ve beni geri çekiyor. Finn beni döndürüyor ve o kadar yaklaşıyor ki burunlarımız neredeyse birbirine değecek. "Son zamanlarda tatlı bir evcilik oyunu oynuyoruz ama sen ateşle dans ediyorsun. Sana nasıl bir adam olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Gözleri yoğun bir şekilde kararıyor ve baskın görüntüsü bana gün boyunca ilk kez stresten başka bir şey hissettiriyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve elimde olmadan onu itiyorum. "Bunun için de vaktimiz yok."

"Karım olduğun an, herhangi birinin ya da başka bir şeyin hayatını belirlemesine izin vermediğin andır. Araba bekleyecek. Gala bekleyecek. Peki ya vali? O senin lanet ayaklarını öpebilir."

"Dünya böyle işlemiyor, Finn." Isırarak karşılık veriyorum. "A noktası, ben *seninle* evliyim." Onu göğsünden itiyorum. Elleri çıplak göğsünde benimkilerin etrafında kenetlendi. Kalbinin avuçlarımın altında çarptığını hissediyorum.

"Haklısın. Ve kocan olarak, seni aklından çıkarmak benim sorumluluğum."

Beni etrafında döndürüyor ve dolabın ortasındaki çekmeceli adaya doğru eğiyor. Yanağım serin cam tablaya bastırıyor. Kulağıma mırıldanıyor ve nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bir santim bile kıpırdama."

Ada kalçalarımın daha uzun, bu yüzden düz durmak için ayak parmaklarımın üzerine uzanıyorum.

Boynumu bırakıyor ve çekmecedan bir kravat alıyor. "Eller."

Kollarımı arkamda birleştiriyorum, o da ipeksi kumaşla bağlıyor.

Kısıtlamayı deniyorum ve bir de bakıyorum ki kör edici bir acı kıcıımı yakıyor. Nefesim kesildi, kelimelerle ifade edemeyecek kadar şok olmuştum. Acı o kadar iyi ki, anında daha fazlasını arzuluyorum. Bir parmağını omurgamda gezdiriyor. "Sana hareket etmemeni söylemiştim. Şu andan itibaren, en ufak bir kıpırdanışında bile, bir tane daha kazanacaksın. Anladın mı?"

Kahretsin, kızmam gerektiğini biliyorum ama bunun yerine vücudum on derece yükseliyor ve iç baldırlarım inceliyor.

"Anlıyorum." Hemen ona meydan okumak, sırf ona inat hareket etmek istiyorum. Ve ellerini tekrar üzerimde görmek, çünkü bana dokunduğunda nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum.

Görüş alanıma giriyor ve gömleğinin *düğmelerini yavaşça-acı* çekerek iliklemesini izlerken ağzımın suyu akıyor. Finneas Fox'un gözleri üzerimdeyken giyinmesinden daha ateşli bir şey görmemiştim.

Teker teker her düğmeyi ilikliyor ve dövmeli kaslarını biraz daha örtüyor. Vücudundaki sanat eserini görme fırsatını kaçırmak istemezdim ama bu kadar keskin giyinmişken de bir o kadar çarpıcı.

"Bir," dedi, alçak sesle ve ölümcül. Hareket ettiğimi bile fark etmemiştim. Isı içimi yakıyor.

Yavaşça arkamdan yürüyor ve tüm vücudum beklentiyle aydınlanıyor. Hâlâ son darbenin acısını taşıyan yanağımı okşuyor. "Böyle eğilmişken harika görünüyorsun."

Vuruşu beklerken nabzım hızla atıyor. Arkamdaki varlığı o kadar güçlü ve hissedilir ki, elleri üzerimde de olabilir. Avuçları

kalçamdan aşağı kayıyor ve sonra bacaklarımın arasına giriyor. Külotumun kenarlarına yaklaşırken hafif dokunuşu beni kıvrandırıyor. "*İki*."

"Siktir," diye fısıldadım.

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Hayır prenses, seni sikmeyeceğim. Bu bir ceza olmaz, değil mi?" Parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, vücudumdaki her kas kıvranmamak için mücadele ediyor. "Ama söz veriyorum cezalandırılmaktan da aynı derecede zevk alacaksın."

Elleri beni terk ediyor ve onsuz üşüdüğümü hissediyorum. Önümdeki çekmecedan kol düğmelerini alıyor ve sıkıcı bir şekilde takmaya başlıyor. Kemerlerim ağrıyor ve baldırlarım pozisyondan dolayı yanıyor. "Daha hızlı gidemez misin?"

"Üç."

"Konuşamayacağımı hiç söylemedin-"

"*Dört*." Dilimi ısııyorum ve ona ters ters bakıyorum, tek kaşını kaldırıyor ve sırtıyor.

Kibirli piç.

Neden kol düğmeleri dizlerimin üzerine çöküp az önce giyinmek için yaptığı tüm işi geri almak istememe neden oluyor? Neden kollarını düzelterip her bir bileğini hafifçe çekiştirdiğinde içim eriyor?

Ayrıca bakışlarının sürekli tenimde gezinmesi, bir sonraki yemeğini takip eden bir yırtıcı hayvan gibi açıkta kalan vücudumun her santimetrekaresini içine çekmesi, tüm duyularımı artıran ve tüm dikkatimi talep eden bir şey var. Lanet olası Kraliçe'yle buluşmaya geç kalsam da umurumda olmazdı çünkü tek düşünebildiğim önümdeki güzel adam ve o bana dokunmadan önce havada asılı duran lezzetli anlar.

Bir papyon alıyor ve aynada bağlamak için benden uzaklaşıyor. Rahat bir nefes alıyorum ve bana sırtını döndüğü o kısa anı sırtımı esnetmek için değerlendiriyorum.

"Beş." Nefesim boğazımda düğümleniyor ve başımı kaldırıp onun gözlerinin yansımadan benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama

Gözlerini benimkilerden ayırmadan görevini tamamlayabiliyordu.

Gerilim ve sessizlik içimi kemiriyor. Heyecan ve elektrik içimde uğulduyor. Buna bir saniye daha dayanamam. "Bundan zevk alacağımı söylediğini sanıyordum ama şu ana kadar tek yaptığın beni sıkmak oldu."

Yavaşça dönerken dudakları tehditkâr bir şekilde kıvrılıyor. "O zaman kalk prenses," diye alay ediyor. "Seni durduran hiçbir şey yok."

O haklı. Bileklerimdeki kelepçeler beni ayağa kalkıp dışarı çıkmaktan alıkoyamaz. Ama tabii ki bunu yapmayacağım. Bu oyunu çok seviyorum. Hareket etmeyi reddettiğimde gözleri kor gibi parlıyor. Askıdan smokin ceketini çıkarıp giyiyor.

Yavaş, yırtıcı hareketlerle adanın etrafında dönüyor. Onu arkamda, her yerde aynı anda hissediyorum. Bacaklarımı ayırıyor ve düz durabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde daha da gerilmek zorunda kalıyorum. Parmakları klitorisimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor ve yarığımdan aşağı iniyor, o kadar hafif ki, eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı gıdıklanırdım. "Sıkıldığın zaman hep böyle ıslak mısın?"

Sonra eli gidiyor ve bedenim onun yokluğunda titriyor. Geri çekildiğini duyuyorum ve topuklarım sarkıyor, adaya doğru bir dokunuş yapıyorum.

"*Altı.*" Sesi etrafımı duman gibi sarıyor.

Bardak şıngırtılarını ve dökülen sıvının sesini duyuyorum. "Sana bir içki ikram ederdim ama..." diye mırıldanıyor. Tabii ki, lanet dolabında bir barı olacaktı.

Arkamda durmak için geliyor ve ben beklentiyle doluyorum. O kadar yakın ki nefesini duyabiliyorum, sabit ve güçlü. Ellerini çevresel görüşümde kalçalarımın üzerinde gezinirken görebiliyorum. Vücudumdaki her hücre hazır bekliyor, bana sadece onun verebileceği şeyi arzuluyor.

Sonunda bana dokunuyor.

Elleri yanan tenime karşı serinlik hissi veriyor. Yavaşça külotumu indirmeye başlıyor ve onun dehşet içinde bir nefes çektiğini duyuyorum. Bu titrek nefes, kontrolünün ilk kez kırıldığı andı ve bu kadar etkilenen tek kişinin ben olmadığımı görmek beni memnun ediyor. "Kaç tane, prenses?"

"Altı." Ona tekrar sokulma dürtüsü çok güçlü, özellikle de bunu yaparsam beni nasıl cezalandırabileceğini düşündüğümde.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun, değil mi?" Külotum kalçamın ortasında ve elleri hafifçe kığımın kabarıklığında gezinirken soruyor.

"Evet." Sorusunu pek dikkate almıyorum çünkü bir şekilde cevabı sezgisel olarak biliyorum. Bunu benim için yapıyor. Bu sadece alay etmekle ilgili değil, bana gösterdiği özenle de ilgili. Bu gecenin endişesinin içimi nasıl kemirdiğini biliyor ve bu kışkırtıcı anlar, endişemin eriyip gittiği tek zaman.

"Güzel. Çünkü nazik olmayacağım. Bir prenses olabilirsin ama sana fahişem gibi davranacağım." Bunu takip edeceğinden emin olduğum şaplak için hazırlandım, ama bunun yerine kığımın aşağı soğuk sıvı döküldüğünü hissediyorum.

Finn'in ağzından viskinin üzerime dökülmesine izin verdiğini görmek için başımı azıcık çeviriyorum. "Bundan kurtulmana izin vereceğim." Sırıttırıyor ve arkamda diz çöküyor. Nefesinin sıcak tenime değdiğini hissettiğimde amım sıkıştı. Sanki duymamı istemiyormuş gibi sessizce inliyor ve yanaklarımı aralayıp delikten deliğe uzun, ahlaksız bir yalama yaparak viskiyi yalıyor.

Ayağa kalkıp çenemi kavırıyor ve bana uzun, şehvet dolu bir öpücük verebilmek için başımı çeviriyor. Geri çekiliyor ve başım dönüyor, nefesim tamamen kesiliyor. "Sabrının tadı tatlı değil mi?" İnliyorum, onun, viskinin ve kendi şehvetimin tadını çıkarıyorum.

Ve sonra başka bir uyarı olmadan, yumruğu bağılı bileğimin etrafında kapanırken, diğer eli sert ve keskin bir şekilde aşağı iniyor. Yanığın yerleşmesi, sıcaklığın yayılması bir an alıyor ve *lanet olsun*, hiçbir şey bu kadar iyi acıtmamıştı.

Bir sonraki ve ondan sonraki ve ondan sonraki tokat hariç. Her biri his üstüne his katıyor, hem acı hem de zevk katlanarak artıyor. Altısını da bitirdiğinde, bileklerim onun morartıcı tutuşu altında ağrısa ve kığım beyaz ateşten başka bir şey olmasa bile daha fazlası için yalvarmaya hazırım.

O kadar yoğun nefes alıyorum ki yüzümün yanındaki cam buğulanıyor ve kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum. Kığıma ıslak bir şey daha döküldüğünü hissettiğimde hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. Soğuk sıvı öfkeli tenime tatlı bir bal gibi geliyor. Zihnim bulanık, bir parmak serinliği yanaklarımın arasına yayana kadar neler olduğunu anlamaya bile çalışmıyorum.

Hareketlerinde düşünceli ve kendinden emin. Yapacağı şeyden zevk alacağımdan asla şüphe duymuyorum. Beni ne zaman iteceğini ve ne zaman tutacağını biliyor. Parmağı arka girişime doğru ilerliyor ve jel benzeri sıvıyı deliğin etrafına sürerek yumuşak bir şekilde bastırıyor. Parmağı sıkı halkayı geçerken zevkle inliyorum. "Bana durmamı söyle, duracağım. Ama bunu istediğinizi sanmıyorum. İstiyor musun prenses?"

Nefesimi tam olarak içime çekiyorum ve nefesimi verirken daha da itiyor, içine batıyor. Ben rahatlayıp onu içime alırken, "İşte böyle, aferin kızıma," diye övüyor. Kontrolü bu şekilde bırakmanın benzersiz bir şekilde savunmasız ama rahatlatıcı bir yanı var. Bu beni hem korkutuyor hem de önemsendiğimi hissettiriyor.

Beni cesaretlendirmeye devam ediyor ve yavaşça kığıma girip çıkmaya başlıyor. Kısa süre sonra ritmin içinde kayboluyorum, tamamen bedenimde ve bu anda hissediyorum.

"*Kahretsin*, eğer bu sesleri çıkarmaya devam edersen, planlarımı unutacağım ve senin küçük dar kışını tam burada sikeceğim." Finn inliyor ve kalçamı daha sert sıkıyor. "Bunu seviyorsun, değil mi? Böyle pis küçük bir oyuncak."

"Evet," diye nefes alıyorum bir sonraki inlemede, parmağını içimde geniş, süpüren dairesel hareketlerle gezdirirken. Büyüleyici ve çok sıcak, kendimi kalçalarımı geri iterken buluyorum, daha fazlası için istekliyim.

"Çekileceğim ama böyle kal, tamam mı prenses?" Kalçamdaki eli sert bir baskıyla sırtımdan yukarı kayıyor ve başımı sallıyorum. Yavaşça geri çekiliyor ve hissettiğim şey girdiği andaki kadar ezici.

Birkaç adım uzaklaştığını duyuyorum ama sonra geri dönüyor. Başımın yanında duran kapalı bir kutuyu açıyor, böylece içindikileri çıkarırken görebiliyorum. "Bu gece bunu takmanı istiyorum." Büyüklüğünü, şeklini ve mücevherli tabanını görebilmem için popo tıkacını döndürüyor. "Ve bunu her hissettiğinde, bu gece burada olanları hatırlamanı istiyorum. Eğer endişelenir ya da bunalırsan, senden ve benden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu yere geri dön." Saçlarımı okşuyor ve gözlerimde anlayış arıyor.

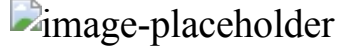
"Tamam." Yutkunuyorum, hediyeden garip bir şekilde etkilendim.

Arkamda dönüyor ve yağlanmış parmağını nazikçe içime sokuyor. Bu sefer çok daha çabuk gevşiyorum ve anında dolgunluğun tadını çıkarıyorum. Parmağını çekip çıkarıyor ve ardından tıkacın sert, metal ucunun eskiden parmağının olduğu yeri dürttüğünü hissediyorum. Nefesime odaklanıyorum, kaslarımı gevşetiyorum ve tüm ağırlığımı adaya veriyorum.

"Şu haline bak," diyor hayranlıkla, "benim mükemmel, küçük karım."

Her şeyi yerleştirmek için zaman harcıyor ve tamamen oturduğunda sırtımdaki her bir çukuru öpüyor. Külotumu yavaşça yukarı çekiyor ve ince kumaşın acıyan tenime değmesinden tıslıyorum. Bileklerimi çözüyor ve ellerim adanın kenarını kavramak için düşüyor.

Yatıştırıcı bir avuç içini sırtımda gezdiriyor. "Hadi seni şu elbisenin içine sokalım."

Araba gerçekten de bizi bekledi.

Ancak, sürücü yoldaki her çukura ve diğer tümseklere çarpmaya kararlıymış gibi geliyor. Her sarsıntıyı ve tümseği ağrıyan, dolu kışımında on kat daha fazla hissediyorum. Finn kolunu cama dayamış, parmaklarını hafifçe camın kenarına vurarak içkisini yudumluyor. Her çarpışmamızda göz ucuyla bana bakıyor ama ona bir tepki verme tatminini yaşatmıyorum. Eminim bana dokunmadığında bile onu hâlâ hissedebildiğimi bilmek hoşuna giderdi ama onunla alay etmek de en az teslim olmak kadar tatmin edici geliyor.

Tam bir smokin içinde düpedüz kötü görünüyor. Koyu renk saçları geriye taranmış ama iki küçük tel düşmüş, bu da onu cilalı ama yine de kenarları sert gösteriyor, sanki bembeyaz gömleğine bir damla kan bulaşmadan sizi öldürebilecekmiş gibi. Parmaklarım yakasını gevşetmek ve daha önce yaptığı gibi muzipçe hafif bir öpücük kondurmak için kaşınıyor. İkimizi düşünürken kayboluyorum ve limuzin aniden döndüğünde gafil avlanıyorum, nefesim kesiliyor, kıvranıyorum.

Sesle birlikte Finn'in kafası yavaşça bana doğru döndü, dili yanaklarında. "Seni rahatsız eden bir şey mi var prenses?"

"Hayır," diyorum ve daha uzun oturuyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Mhmm." Araba kırmızı ışıkta tekleyerek dururken dişlerimi gıcırdatıyorum, kaslarım ağrıyor.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ama gözlerinde şeytani bir parıltı belirliyor. Değerlendirici bakışlarını benden hiç ayırmadan kadehini yere

bırakıyor.

"Görünüşe göre karımı eksik bırakmışım." Elini uzatıp bileğimi kavırıyor ve beni hızla ve zahmetsizce limuzinin koltuğuna ve kucağına sürüklüyor. Karnım ve kalçalarım bacaklarının üzerinde duruyor, kığım yukarı bakıyor. Ağır avuçlarını ayak bileğimden uyluğuma doğru yavaşça kaydırıyor.

"Finn, sen ne-"

"Nazik olmayacağıma söz vermiştim ve hâlâ oturabiliyorsan, sözümü tutmadım demektir." Sözleri zengin ve kışkırtıcı. Bir avucunu yanaklarımdan birinin üzerinde yumuşatıyor ve hafif basınç bile tıkacı kıpırdatıyor ve ağrıyı ovuşturuyor. "Eğer altı kez yapamadıysak, belki de on kez denemeliyiz."

Elini kaldırıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. "Bekle, bekle, Finn." "O da ne, küçük karıcığım?"

Kucağında dönüp oturuyorum, bacaklarım dizlerinin bir tarafından sarkarken kendimi dizlerinin arasına yerleştiriyorum. "Yoldaki her tümsekte, hareket ettiğim her santimde seni hissediyorum." Burnunun ucuyla bana bakıyor ve parmağımı yanağında gezdiriyorum; dokunuşumla çenesinin sıkıldığını hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Dudağı seğiriyor ve gözlerindeki gururun yumuşadığını görebiliyorum. Kollarıyla belimi sarıyor ve kulağımın arkasına yumuşak bir öpücük kondurup fısıldıyor: "Çok iyiydin prenses. Seninle gurur duyuyorum." *Eriyip* gidiyorum. "Seni ödüllendirmek için sabırsızlanıyorum."

Şoförümüz galaya ev sahipliği yapan oteldeki araba kuyruğuna giriyor - en azından bu gala hak eden bir amaç için yapılıyor ve zenginlerin yeni bir golf sahası alması için para toplamaya yönelik değil. İleride kameraların parladığını görmek beni en son katıldığım galaya geri götürüyor. Sahne ürkütücü bir şekilde benzer olacak, tek fark bu sefer kolumda Hudson yerine Finn'le içeri giriyor olacağım.

Finn sıraya yaklaştıkça hızlanan nefes alışımı fark etmiş olmalı. Ağır bir avuç içini göğsüme koyuyor ve nefes almamı hatırlatıyor. Biz

"Son bir şey daha..." dediğinde neredeyse ön tarafa gelmişti. Küçük siyah bir kutu çıkardı ve bana nefes almamı söylemesi anlamsızdı çünkü içindeki zümrüt yüzük hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Herkes tam olarak kime ait olduğunu bilmeden oraya girmene izin veremem."

"Tanrım, Finn, bu gördüğüm en büyük kaya."

Parmağıma takıyor, dudaklarında memnun bir gülümseme oynuyor. "Sanırım iki alanda ondan daha büyük ve daha iyiyim."

Her ne kadar biçimsiz olsa da bu şaka beni güldürüyor ve sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor. Parmağımdaki yeni yüzüğe bakıyorum ve gülüyorum. "Sonuncusunu kendim aldım."

"Biliyorum," diyor
kendini beğenmiş bir
şekilde. "Hayır,
bilmiyordun."

"Kinci, inatçı ve bunu başarabilecek kadar zengin." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Gerçi sen bana bu fikri vermeseydin bunu düşünemeyebilirdim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o da benim sözlerimi papağan gibi tekrarlıyor: "'Sence bunu sadece seni nişanlı olduğuma ikna etmek için mi aldım?'"

"Oh." Yanağımı ısırdım.

"Önemli değil, o yüzük hiçbir zaman senin elinde olmamalıydı. Ama bu..." Elimi tutuyor ve pırıl pırıl parlayan zümrütü içine çekiyor. "-Ayrıca sikimin etrafına sarıldığında da harika görünür."

"*Finneas Fox*." Göğsüne bir tokat attım.

"Bu el kimin yüzüğü olursa olsun oraya ait dememiş miydim?" derken gururlu görünüyor.

Araba duruyor ve saniyeler sonra kapımız açılıyor, Finn'e sınayan bir bakış fırlatıyorum. "Eğer babamın yanında sakinle ilgili bir şey söylersen,

onu paslı bir bıçakla keserim. Beni duyuyor musun?"

Bana kurt gibi sırtıyor. "Açık ve net, sevgilim," diyor sanki bir tehdidi değil de bir meydan okumayı kabul ediyormuş gibi.

"Ben ciddiym, Finn." Limuzinden inmeme yardım ederken gülümseyerek tıslıyorum.

Elimi dirseğinin kıvrımına yerleştiriyor ve kırmızı halıda süzölmeye başlıyoruz. "Ben de öyle."

image-placeholder

Ritz'deki balo salonu Monte Carlo'nun deniz kayalıklarından fırlamış lüks bir kumarhaneye dönüştürölmüş. Her şey altın ve saten rengine bürünmüştü ve bu etkinliklerin gerçek hayır işleriyle ne kadar az ilgisi olduğunu ve her şeyin June Harbor'da kim kimdir ile ilgili olduğunu hatırladım. Buradaki en genç insanlardan bazıları biziz ama bu beni şaşırtmıyor. Zaten sadece babamın isteğı üzerine buradayız.

Şeytan'ın kendisinden bahsetmişken, onu odanın diğer ucunda görüyorum ve sahte olduğu kadar geniş gülümsemesiyle bize yol gösteriyor. Finn'in biz yaklaşırken gerildiğini hissedebiliyorum ve kapıda metal dedektörleri olmasını dilemeye başlıyorum çünkü Finn'in bir hayır galasında silah çekmesi tamamen markaya uygun geliyor.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyorum ve kolunu sıkıyorum.

"Kendim için endişelenmiyorum prenses," diyor, sesi alçak ve ölümcöl.

"Euphemia, canım," diye ciyaklıyor annem ve kollarını ona doluyor Ben. "Bebeğimi uzun zamandır görmemiş gibi hissediyorum." Kucağında gevşemeye çalışıyorum ama kendimi bir aslanın pençesindeymişim gibi hissediyorum. Sonunda beni bırakıyor ve Finn'e dönüyor. "Tanrım, Finneas, bu gerçekten sen misin? Çok büyümüşsün." Finn'in yanağını tutuyor ve şimdi sadece babamın vurulmasından değil, annemin de vurulmasından endişeleniyorum.

"Vay canına, şu dövmelelere bak," diyor alaycı bir şaşkınlıkla, yakasından ve kollarından yayılan mürekkepleri incelerken. Annem göremediği sürece kardeşlerimin dövmesi yokmuş gibi davranmaktan memnun.

Ama Finn beni şaşırtarak göz kamaştırıcı, iç çamaşırlarımı eriten bir gülümseme takındı. "Bayan Luciano, on yıldır bir gün bile yaşılanmadınız. Karımın güzelliğini nereden aldığını görüyorum." Bana sıcak bir gülümseme veriyor, ama cehennemin sahip olduğunu hayal ettiğim türden bir sıcaklıkla yayılıyor.

"Evet, evlilik hayatı ikinize nasıl davranıyor..." Babam gözlerinde alaycı bir eğlenceyle bize yukarıdan aşağıya bakmak için duraklıyor, "...muhabbet kuşları mı?" Elim sıkı bir yumruğa dönüşüyor, irkiliyorum. *Muhabbet kuşları mı?* Bu evliliğin nasıl gerçekleştiğini çok iyi biliyor. Hepimiz gerçeği biliyorken neden rol yapalım ki?

"Küçük Ef!" Sadece iki kişinin bana taktığı bu lakap karşısında dönüp bakıyorum. "Şu haline bak, büyümüşsün ve evlenmişsin, ha?" Renzo elinde içkisi ve ukala bir sırıtişla yanımıza geliyor.

"Döndüğünü bilmiyordum?" Önemli olmamalıydı ama nedense kardeşimin sürpriz dönüşü dengemi bozdu. "G de burada mı?"

Bir yanıt alamadım. Onun yerine Finn'e dönüp kısa bir "Fox" dedi.

"Lorenzo." Finn'in sakinliği bana bir dayanak noktası sağlıyor. Bu Luciano bombardımanından korkması gereken biri varsa, o da odur. Babamın gözlerinin daraldığını, etkileşimi incelediğini izliyorum. Finn'in kendinden bu kadar emin olduğunu görünce beklenmedik bir gurur duygusu kabarıyor. Şaşırdığımdan değil.

Arkamdan iki el omuzlarıma indi. "Küçük kardeşim, şu haline bak, büyümüşsün."

Alaycı bir ifadeyle Gianni'ye dönüyorum. "Siz ikiniz bu lanet cümleyi prova falan mı ettiniz?"

"Euphemia, *dil*," diye azarlıyor annem. Lanet bir çocuk gibi muamele görmek endişemi artırıyor.

"Koltuklarımızı bulana kadar bize müsaade edin lütfen." Finn'in avuç içi sırtımın alt kısmını buluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Bizim masamızdasın oğlum," diyor babam ve Finn'in çenesi geriliyor. Babamın ona en son ne zaman oğlum dediğini hatırlıyorum ve gözlerinde o zamanki gibi öldürücü bir enerji var.

Tanrım, ortalık kan gölüne dönecek.

1. Aşk Bir Kaltaktır-İki Ayak

image-placeholder

Chapter 1G

Yıldızların Arasında

Finn

A Şaşırtıcı bir şekilde, akşam yemeğini Luciano kardeşlerden birinin eline çatal batırmadan atlattım. Bir süredir

Effie'nin durumunu daha da kötüleştirmemek için herkesin boğazını kesmek istiyorum. Gerçi bunu yaparsam bana teşekkür edebileceğini düşünmeye başladım. Kendi ailesinin yanında benimkinden daha rahatsız görünüyor ve fincanlar yüzünden panik atak geçirdiği düşünülürse bu bir şey ifade ediyor.

Tüm bu süre boyunca bacağında tuttuğum bölgesel elime engel olamıyorum, ona burada olduğumu ve gitmeyeceğimi hatırlatmak için yatıştırıcı bir ritim tutturuyorum.

Belki işlemek dışında çünkü tüm akşam yemeğini tuttum ve işler acilleşiyor. Gecenin son konuşmacısı bittiğinde, konukları dans pistine davet ediyor ve babası Effie'yi dansa kaldırıyor. Kalçasını daha sıkı kavriyorum ama elime küçük, güven verici bir dokunuş yapıyor ve ayağa kalkıyor.

Bunun benim için bir şans olduğunu düşündüm. Masadan kalkıp tuvalete doğru yol alıyorum. Akşamın canlı sohbetleri ve müzik odayı dolduruyor ve koridora adım atmak duyularımı rahatlatıyor. Çok daha sessiz, bu da balo salonunun kapısı tekrar açıldığında hemen fark ettiğim anlamına geliyor.

Elimi sustalımın olduğu cebe sokarken olabildiğince rahat bir şekilde dönüyorum. Elbette, arkamdan masumca gelen herhangi bir misafir de olabilirdi. Ama tesadüflere inanmayacak kadar çok şey gördüm ve birinin benimle aynı anda sessiz, boş koridora girmesi bunlardan biri değil.

"Vali Bey," ona doğru bir adım atıyorum. Hafifçe irkildiğini görüyorum ama hemen toparlanmaya çalışıyor.

"Bu yanına kalmayacak Fox. Onu bulacağım."

"Tam olarak kimi buldun?" Ses tonumda kuruluktan başka bir şey yok, sahte bir sempati bile yok.

"Söyle bana, ölü mü diri mi?" diye emrediyor, sanki benden talepte bulunmaya hakkı varmış gibi.

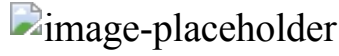
"Duyma yetinizi kaybediyorsanız, tekrar söyleyeyim: Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şimdi sana şu kapıdan geri dönmeni ve gecenin tadını çıkarmanı öneririm." Başımla işaret ettim ve uzaklaştım.

"Nasıl bir düşman yarattığının farkında değilsin evlat." Sesi öfkeyle titriyor.

Yavaşça dönüyorum, yakalarımı düzeltiyorum. "Bu küçük koridor pususuyla ne elde etmeyi umuyordunuz? Gözümü korkutmak, beni tehdit etmek mi? Çünkü belli ki kim olduğumu biliyorsun ve *bu*," sıkılmış bir el sallıyorum, "işe yaramayacak."

"Onu bulana kadar durmayacağım." Parlıyor ve ben de bakışlarıyla göz göze geliyorum.

"Umarım aradığınız kişiyi bulursunuz. İyi akşamlar Sayın Vali."

Döndüğümde Effie'yi kalabalığın arasından seçmem uzun sürmedi, o günahkâr zümrüt elbisesi içinde tam anlamıyla göz kamaştırıyordu. Dans pistindeki insanların arasından geçerek ona ve babasına doğru ilerliyorum. Gergin bir konuşma yapıyor gibiler, Effie'nin alnı çatık ve gözleri kısık. Bir hışımla kalkıp onu babasından koparmamak, omzuma atıp uzaklara, sadece ikimizin olabileceği bir yere götürmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Geldiğimi görmüyorlar ve konuşmalarının sonunu duyuyorum. "Bahane istemiyorum. Sonuç istiyorum."

"Düşündüğümde daha uzun sürüyor ama deniyorum baba."

Sessiz ve şüpheli ses tonları midemi bulandırıyor. Kendime onların bağlam dışı sözlerini fazla analiz etmemem gerektiğini söylüyorum. *Effie'ye güveniyorum, diye* hatırlatıyorum kendime. Ona güvenmem için bana hangi kanıt verdiğini sorgulamama fırsat kalmadan beni fark ediyor ve yüzündeki rahatlamayla el sallıyor.

Dudaklarına yerleşen gülümseme anında içimi ısıtıyor, beni görünce kaşlarındaki kırışıklıklar eriyip gidiyor.

"Dans etmek için karımı çalmak istiyorum."

"Elbette." Sanki konuşmalarını duyup duymadığımı anlayabileceği bir gerginlik belirtisi arıyormuş gibi beni inceliyor.

Effie elimi kabul ediyor ve onu kendime çekiyorum. Kollarıma sıkıca sarılır sarılmaz iç geçirmesi hoşuma gidiyor. "Dans etmediğini sanıyordum?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Gözlerini bana dikeyyor ve bakışları üzerimdeyken göğsüm genişliyor, papyonum aniden boğucu bir hal alıyor. "Geçen sefer seni dansa kaldırmaya çalıştığımda kriz geçirmiştin."

"Artık dans ediyorum." Ne demek istediğimi ve Stella'dan aldığım derslerin işe yaradığını kanıtlamak için Effie'yi sallıyorum ve sonra kollarımı ona dolayarak ve alçaltarak geri çekiyorum. Yumuşak, zarif ve hak ettiği erkeğe biraz daha yakın.

Ama onu geri çekerken, dolgun kıcını sıkıyorum ve uyarılma ve acı karışımı bir nefes alıyor. Bir soru sorarak bunu örtbas etmeye çalışıyor. "Ne değişti?"

"Sen." Pembeleşen yanaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Söyle bana prenses. Bu dans yüzünden mi kızardın yoksa sana o mükemmel poponun sahibinin kim olduğunu hatırlattığım için mi?"

Bana nazlı bir gülümseme veriyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor, sanki *bilmek istemez misin der* gibi bir kaşını kaldırıyor. Kıcını tekrar avuçluyorum ve daha da kızarıp yüzünü göğsüme gömüyor ve bana ihtiyacım olan tüm cevabı veriyor.

Saçlarının tepesine doğru gülüyorum ve ancak alev alev yanan yanakları soğuduktan sonra geri geliyor. "Valiyi henüz görmedim, belki de gelmemiştir?" Sesinde öyle bir heyecan var ki, sırf gülümsemesini sağlamak için yalan söylemek istiyorum. *Dürüstlük ve sadakat.*

"Koridorda ona rastladım."

Yüzü ağarıyor. "Bir şey söyledi mi?"

"Gevşek sikli yaşlı bir adamdan sadece boş tehditler."

"Biliyor, değil mi?" Sesine panik sızıyor ve gözleri odanın içinde endişeyle geziniyor.

Elimi onunkine daha sıkı sarıyorum ve göğsüme bastırıyorum. "O hiçbir şey bilmiyor. Ama daha da önemlisi, hiçbir şeyi *kanıtlayamaz.*" Kaşları birbirine yapışıyor ve ben gerginliği öpüp uzaklaştırmak istiyorum ama bunun işe yaramayacağını biliyorum.

"Sence kaç kişi yi öldürdüm?"

"Ne?" Dikkati tekrar bana yöneldi, gözleri dikkatle inceliyordu.

"Eğer on beş yaşı ndayken başladıysam ve ayda *en az* bir ortalama yapıyorsam

."

"Finn, nereye varmaya çalışıyorsun?" diye fısıldayarak bağı rıyor ve ben içten içe onun artık çaresiz değil de öfkeli görünmesini kutluyorum. "Eğer muhafazakâr olursak, bu aşağı yukarı yüz elli insanlar-"

"*Finn,*" diye tekrar tıslıyor ve kolumun altında bir dönüş yaparak onu şaşırtıyorum.

"Dediğim gibi, bu az bir sayı değil. Kaç kez cinayetten hüküm giydiğimi biliyor musunuz? Ya da tutuklandığımı?"

"I Yapma. Biliyorum." o diyor ki İnatla, hala gözetleme etrafında at komşu dansçılarımız.

"Oh, hadi, bir tahmin et." "Tanrım,

Finn, bilmiyorum... on mu?" "Sıfır."

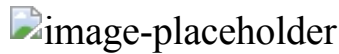
Olduğu yerde durdu. "Sıfır mı?"

"Daha önce bir cinayet ya da kaybolma vakasıyla ilgili sorgulanmak üzere bile getirilmedim."

Dudağını ısı rıyor. "Gerçekten o kadar iyi misin?"

Kıkırdıyorum. "Bebeğim, ben en iyisiyim."

"Her neyse." Gözlerini deviriyor. "Dans et benimle."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Effie içkiyi daha çok seviyor. Üçüncü martinisini içiyor ve ben onun şehvetli bir sarhoş olduğunu çabucak fark ediyorum. Duyularını kontrol edebiliyor, çakırkeyifliği biraz geçmiş ama elleri gibi gözleri de gezinmeye devam ediyor.

Parmak uçlarının uyluğuma ya da koluma her dokunuşunda kanım alev alev yanıyor. Çenemi sıkılmaktan çenem ağrıyor. Tesadüfi dokunuşlarmış gibi gösteriyor ama sonrasında gözlerindeki o baş döndürücü bakış her şeyi ele veriyor.

Masaya oturduk, sadece ikimiz. Herkes müzayedenin başlamasını beklerken ailesinin geri kalanı birbirine karışıyor. Bu özel müzayede, zenginlerin savaşı olmasıyla ünlüdür. İnsanlar sırf bunu yaparken görülmek için neredeyse değmeyecek şeylere inanılmaz miktarlarda para yatırıyor. Bu milyon dolarlık bir penis sallama yarışması.

Ben içkimin kenarına vururken, o bir önceki oyundan masada kalan poker fişleriyle boş boş oynuyor. Gözleri hareketi yakalıyor. "Güzel ellerin var."

"Teşekkürler mi?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Bir yudum daha alırken bardağının üzerinden kısık sesle, "Boğazıma çok yakıştırdı," diyor.

"Yüce İsa, Ef..." Nefes alıyorum.

"Bana birçok kez ellerimin nerede güzel duracağını söyledin. Ben sadece duygularıma karşılık veriyorum." Pembe dili dışarı fırlıyor ve bana bakarken dudağını ıslatıyor. "Aynı fikirde değil misin?"

"I-"

"Kesinlikle göğüslerini yaptırmış," diyor Renzo karşıma geçip otururken. "Hayır, her zaman kocaman göğüsleri vardı," diyor Gianni de otururken. "Kimden bahsediyorsun sen?" Effie kardeşlerine soruyor.

"Marcella DeGrossi," diye aynı anda cevap veriyorlar.

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve sırtır. "İkiniz de yanılıyorsunuz." "Hayır, yanılmıyorum-

"Nereden biliyorsun-" *Bu şerefsizler teker teker konuşabiliyor mu?*

"O hamile. Ve ikinizin de onu becerdiğini biliyorum..." Kaşlarını oynatıyor ve iki kardeşin de çenesi açılıyor. Meraklı ve eğlenen bakışlar atarlar ve sonra Effie kahkahayı patlatır. "Tanrım, siz ikiniz ne kadar da safsınız."

Üçü ileri geri konuşuyor ve ben onları duymazdan gelerek Effie'nin yüzündeki ışıĒı, gülümsemesinin parlaklığını izliyorum. Stres ya da korkunun ağırlığı olmadan ona bu şekilde tanıklık edebilmek kahrolası bir hediye.

Bayan DeGrossi'nin göğüsleri üzerine yaptıkları tartışma, sunucunun açık artırmanın başladığını duyurmasıyla kısa kesilir. Numaralandırılmış kürekler gecenin eşyalarıyla ilgili bir broşürle birlikte dağıtılıyor. ¹Effie zeytinlerinin kürdanını dişlerinin arasında döndürerek bana öyle bir bakıyor ki, kanım doğrudan sikime akıyor. Dudaklarını bir zeytinin etrafına sarıp dişleriyle koparmaya devam ediyor. Sonra da ne yaptığının farkında değilmiş gibi davranma cüretini göstererek bana masumca bakıyor ve "*Ne?*" diyor.

Açık artırma başlıyor ve ben elbisesinin parlak yeşiline karşı göğsünün inip kalkmasından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Aramızdaki gerilim sanki ikimiz de diğerinin saldırmasını bekliyormuşuz gibi çatırdıyor. Koltuğunun her ince kayışına ya da dudaklarının kasılmasına dikkat kesiliyorum, bu da bana hâlâ hediye mi hissettiğini söylüyor. Onu bütün gece izleyebilirim ve yine de beni büyüleyen şeyler bulabilirim.

Düzgünce şekillendirilmiş saçlarının telleri dökülmüş, bir tanesini parmağımın etrafında boş boş döndürüyorum. Başparmağımı gözünün yanındaki küçük yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. O

Bana göz kırpmıyor, gözleri viski gibi zengin ve karamsar. Elimi ensesine koyup onu kendime çekiyorum, yara izlerini öpüyorum ve kızarmış tenine doğru nefes alıyorum. "Karım olduğuna inanamıyorum."

Eli kalçama iniyor ve kasıklarımın üzerinde geziniyor, alt dudağını büzerek ve gözlerini kaçırarak bana bakıyor. "Nasıl istersen öyle yap..."

Ürperiyorum, tenim elektrikleniyor ve ona olan açlığım beni pençeliyor.

Dudaklarından bir kahkaha dökülüyor ve kaçmaya çalışıyor ama ben onu yanımda kilitli tutuyorum, elimle kalçasını kavriyorum. Sanki ukalaca bir yorumla geri dönecekmiş gibi gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor ama sonra müzayedeci rastgele bir Fransız ismi anons ediyor ve Effie neredeyse oturduğu yerden sıçırıyor.

"Aman Tanrım," diyor yardımcılar ikiz yatak büyüklüğünde bir tuval üzerine yapılmış empresyonist bir tabloyu getirirken şaşkınlıkla. Ressamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve açıkçası umurumda da değil. Tek umursadığım onun bu tabloya verdiği tepki.

"Açık artırmayı yarım milyondan başlatıyoruz-

" "600!" Birisi hemen seslendi.

Effie'nin gözleri odanın içinde pinpon oynarken, bir teklif savaşı fiyatı hızla beş milyona çıkarır. Çok geçmeden vali ve bir kişi daha kaldı.

"İstiyor musun?" Soruyorum ve kafasını bana çeviriyor.

"Bu çok fazla, hayatta olmaz." Başını sallar ve elbisesiyle oynar. "Beş nokta bir - beş nokta bir mi duydum -" Müzayedeci gevezelik eder ve valiyle savaşıyan adam yenilmiş bir şekilde oturur. "Beş nokta bir, bir kez gidiyor-"

"İstiyor musun?"

"Fin-"

Raketimi kaldırırken gözlerinin içine bakıyorum. "Beş, üç."

Effie koltuğunda zıplıyor ve baş döndürücü bir şekilde bana yapışıyor. Vali odanın öbür ucundan bana bakarken küçük elleri bacağının üzerine sarkan koluma dolanıyor. Dudağım bir sırtışıyla kıvrılıyor.

Teklif beş buçuk milyona tırmanıyor ve ben tembelce küreğimi kaldırıyorum, sonra viskimden yavaşça, içimi ısıtan bir yudum alıyorum. "Beş." Sadece Effie'nin duyması için nefesimin altında söylüyorum.

Başka bir teklif, başka bir artış.

"Dört." Başka bir teklif, başka bir artış. "Üç."

"Ne için geri sayıyorsun?" Heyecanla fısıldıyor. "Kazanana kadar."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Biz mi?"

"Sen, tablo. Ben, karımın minnettarlık içinde sikimin üzerinde oturmasından duyduğum zevk." Ağzı açık kalıyor ve başparmağımı alt dudağında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

"Yapamayız-"

"Benim olanı benden esirgeyemezsin prenses. İsteddiğimi her zaman elde ettiğimi şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın." Açık artırmaya neredeyse hiç dikkat etmiyorum, gözlerim onun artan nefes alma hızına ve kızaran yanaklarına sabitlenmişken küreğimi kaldırıyorum.

Kazandığımızı biliyorum çünkü Effie zıplayıp alkışlamaya başladı ve valiye baktığımda koridordakinden daha sinirli görünüyordu. Salon alkışlarken ayağa kalkıyorum, bunun gecenin en yüksek teklifi olduğuna eminim. Onu kalçalarından tutup önüme çekiyorum, sikim şimdiden zaferimizi kutluyor.

Sırtında ereksiyonumu hissediyor ve omzunun üzerinden alay ediyor, "Bu elbiseyle onu yanıma yaklaştırmada iyi şanslar."

Haklı, elbisesi kesinlikle aklımdaki her şeyi engelleyecektir. *Şu anda* olduğu gibi. Neyse ki masamız köşede, sırtımız duvara dönük. Sustalı bıçağımı çıkarıp elbisesinin arkasındaki yırtığa tutuyorum.

"*Finneas.*" Ağzı açık kaldı, arkasına baktı. "Tanrım, kendine hakim ol."

Dişlerimi kulağında gezdiriyorum. "Senin yanında kontrolümü uzun zaman önce kaybettim." Sonra elbisesini sırtının alt kısmına kadar kesiyorum. Mükemmel vücudunu ortaya çıkardıkça göğsüm sıkışıyor ve kendimi onun içine sokma ihtiyacı başımı döndürüyor.

Oturuyorum, onu kucağıma çekiyorum ve nefes nefese kalıyor, şüphesiz oyuncağın sarsılmasından dolayı. "Kalçalar yukarı, prenses." Ensesindeki nefesim onu ürpertiyor ve ben de tüylerini yalamak istiyorum.

Birkaç santim yükseliyor ama elbisesinin kabaran kenarları onu örtmeyecek kadar değil. Pantolonumu hızla indirip külotunu kesiyorum. Kıçındaki mücevheri görüyorum ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Parmağındaki zümrüdü herkesin görebildiğini ama bunu bir tek benim görebildiğimi bilmek beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Kalçalarını sonuna kadar geriye çekiyorum, aynı zamanda sikimi çıkarıp ucuyla hizalıyorum. Kendini aşağıya bırakırken parmakları masayı kavırıyor, derin bir inilti benden dökülmekle tehdit ediyor.

"*Siktir*, çok darsın." Beni sonuna kadar içine alırken amcığı etrafımda kenetleniyor, kıçındaki oyuncak her şeyi daha da daraltıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor ve elleri siyah masa örtüsüne dolanıyor. "Bu çok... çok fazla." Sesinde merak ve heyecan dolu bir ton var ve biraz gevşiyor.

"Şu haline bak, ne kadar iyi bir kızsın, kıçın doluyken sikimi alıyorsun. Benim prensesim ve *oyuncağım.*" Boynunun arkasına sokuldum,

Deriyi ısıtıyor, dişlerimi daha derine batırma dürtüsüyle savaşıyordum. "Çok iyi hissediyorsun."

Tanrım, çok iyi. Onun sıcak, ıslak amına, sanki olmam gereken tek yer orasıymış gibi girmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Tanrım, Finn, çok doluyum." Kucağımda biraz kıpırdıyor ve etrafımda titreşirken bir iniltiyi ısıtıyorum. "Bu şekilde boşalabilirim."

"İnsanlarla dolu bir odada benim için mi geleceksin? Yaramaz eş." Boynuna doğru nefes alıyorum.

"Bundan sonra poker oynamak için bankada hâlâ paran var mı?" Gianni, kardeşiyle konuşmasına ara vererek, "Hala poker oynamak için bankada paran var mı?" diye soruyor. İkisi de bize dönüyor ve Effie'nin sırtı kaskatı kesiliyor. Kalçasını güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Kazmasını savuşturuyorum ve cevap olarak fişlerimi bir araya toplamaya başlıyorum. Gecenin erken saatlerinde Blackjack'te kışkıklarını sildikten sonra, daha fazlası için geri gelmelerine şaşırdım. "Hold 'em?"

"Sıra sende," diyor Renzo, kartları kolaylıkla karıştırıp ilk eli dağıtırken.

Poker teknik olarak bir şans oyunudur ama içimden bir ses prensesimin bu gece kaybetmeyeceğini söylüyor. "İyi şanslar," diyorum ve yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Bir elim sürekli Effie'nin üzerinde, kalçasına vuruyorum. Sahip olabileceği tüm sinirler dağılıyor ve oyunun parlayan heyecanı ve yasadışı sırrımızla baş başa kalıyor.

Birkaç el oynadığımızda, ellerinin masanın üzerinde nasıl yumruk haline geldiğini fark ediyorum ve bu oyuna oynayan diğer herkesten daha fazla duygusal yatırım yapmış gibi görünmesini eğlenceli buluyorum. Ne zaman erkek kardeşlerinden biri el kazansa ve kazancının bir kısmını alsa, tatlı yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor.

Ona kalçalarımıla küçük bir yumruk atıyorum, koltuğumda yeniden konumlanıyormuş gibi yapıyorum ve nefesi kesiliyor, tüm kızgınlık izleri eriyip gidiyor. Bana kocaman gözlerle bakıyor ama ben dosdoğru önüme bakıyorum, dilim alt dudağımda geziniyor. Yüzü, *meydan okumanın kabul edildiğini* söylercesine ukala bir sırtışı dönüşüyor.

Bir sonraki eli oynadığında şansı değişmiş gibi görünüyor. Renzo dağıtıyor ve Effie elindeki kartlara bakıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve elinde cep ası olduğunu görüyorum. Ona bakarken, sırtışını gizlemeye çalıştığını fark ediyorum. Gianni'nin az önce yaptığı blöf bahsini görürken yavaşça oynayacağını düşünüyorum. "Pot doğru" diyor Renzo ve dönüş kartı geldiğinde üçüncü asını görüyorum ve kazandığını anlıyorum. Herkes ellerini bırakıyor ve Effie alkışlıyor ve potu almak için öne uzanıyor. Fişleri göğsüne bastırırken amcığı şaftımda aşağı yukarı kayıyor ve bu beni yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıkmaya zorluyor.

Derimin her santimi yanıyormuş gibi hissetmeye başladığımda, parmaklarımı kalçalarına geçirip onu sakinleştiriyorum ve kulağına homurdanıyorum, "Prenses, yemin ederim eğer sikimin üzerinde zıplamayı bırakmazsan, seni bu masanın üzerine domaltacağım ve kocan tarafından *gerçekten sikildiğinde* nasıl ses çıkardığını herkesin duymasını sağlayacağım." Keskin bir nefes alıyor ve dudaklarını kapatıyor, yüzünde suçlu ama muzip bir ifade var. "Tabii istediğin bu değilse?"

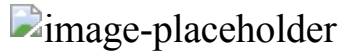
Omzunun üzerinden bana bakıyor ve dudağını dişlerinin arasından geçirerek endişeleniyor, başını sallıyor ama gözlerindeki aşk sarhoşu bakış aksini söylüyor. "Şu oyunu bitirelim ve sonra seni arzuladığın her şeyi verebileceğim bir yere götüreyim."

Renzo son eli dağıtıyor. Effie kartlarını alıyor, elinde ne olduğuna bakıyor ve kartları mükemmel pembe dudaklarının önünde havalandırıyor. Flop geldiğinde alçak sesle, "Gecenin sonunda bu güzel dudaklar

sikimin etrafına sarıldı." Sözlerim üzerine amcığı çırpınıyor ve ben nefes alıyorum, göğsüm sıkışıyor.

Bahis turları tamamlanıp sıra geldiğinde, alkışlar arasında patlıyor, fişlerin geri kalanını alıyor ve kardeşleri yenilgiyle inliyor. Kucağımda iki büküm oluyor ve beni yüzümden kavrayarak bütün havamı söndüren bir öpücük konduruyor. Bu tekil sevgi gösterisi ilk kez kendimi ona ait hissetmemi sağladı - ne içindeki sikim ne de parmağındaki yüzük bile bana böyle hissettirmemişti.

O hep benimdi ama artık ben de onunum.

Elleri elimde, merdivenlerden yukarı doğru koşarken kahkahası parlak ve içimi sıcaklıkla dolduruyor. Smokin ceketim, elbisesinde yaptığım *değişiklikleri* örtmek için omuzlarına asılmıştı. En üstteki ağır metal kapıyı iterek açıyorum ve onu benimle birlikte otelin çatısına sürüklüyorum. Hava soğuk ve keskin. Güvenlik görevlisine birkaç yüz dolar verdim ve tadilat nedeniyle kapalı olan çatı katındaki havuz bize kaldı.

Effie elimi bırakıp önümde ilerliyor, boynunu bükerek üzerimizdeki yıldızların oluşturduğu tuvali seyrediyor. Bana ateşli bir bakışla bakıyor ve ben de yanmaya hazır bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Geriye doğru yürüyor, ceketimi omuzlarından indirirken dudaklarında şeytani bir gülümseme oynuyor. Korkuluklara çarpıp arkasına yaslanıyor, sabırsızlığı ve şehveti yüzünden okunuyor. Ondan bir adım ötede duruyorum ve bakışlarımla vücudunu tarıyorum. Başını eğiyor ve beni değerlendiriyor.

Bakışlarımız birbirine kenetleniyor ve evrenin bana baktığını hissediyorum. Onun gözlerinde kaybolmak çok kolay ve ben asla bulunmak istemiyorum. Pantolonumu çıkarıyorum ve

sikimi çıkar. " elbiseni kaldır." ²

Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek elimi çıplak amına götürüyorum. Parmaklarımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirirken inliyor ve bu ses beni iliklerime kadar ısıtıyor.

Parmaklarımı aşağıya doğru sürüklüyorum ve içine sokuyorum. Ağzı açık kalıyor ve elimde olmadan dudağını ısıırıyorum, içinden dökülen tatlı sesleri yutuyor, sanki ruhunu onlar aracılığıyla tüketebileceğim gibi içiyorum.

Aramıza uzanıyor ve sikimi okşuyor. "Eğer beni bütün gece tehdit ettiğin gibi sikmezsen, aklımı kaçıracağım Finneas."

Çenesini kavriyorum ve çenesinin altını öpüp emiyorum. "Peki bu ne taraf prenses?"

"Beni mahvetmeye çalışıyormuşsun gibi." *Hay sikeyim.*

Bacağını kalçamın etrafına doluyorum ve beni girişine yerleştiriyor, ben de uyarılmışlığıyla kaplanmış iki parmağımı dişlerinin arasına itiyorum. Ona çarpıyorum. "Seni çoktan mahvettiğimi sanıyordum," diye homurdanıyorum geri çekilip tekrar, daha derine, daha sert sokarken. Parmaklarımı ağzından çekip boğazını sıkıyorum.

"Yaptın. Ama kendimi bütün hissettiğim tek an beni parçaladığın andır." Tırnakları omuzlarıma batıyor ve ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. Her hamleye ruhumu katıyorum, kalçalarımın her vuruşunda ona kalbimi veriyorum, sanki onun aracılığıyla, onu da kendimle birlikte aşağı çekmeden önce kurtuluşa ve karanlıktan çıkmaya giden yolu tırmalayabilmişim gibi.

"*Tanrım, Finn,*" diye miyavlıyor, "Harika hissediyorsun."

Karın kaslarım daralıyor ve taşaklarımda basınç oluşuyor. "Amına mı yoksa götüne mi boşalmamı istiyorsun prenses? Çünkü bu gece ikisine de sahip olacağım."

"Bana soru sormayı bırak ve beni nasıl istiyorsan öyle al," diye pantolonunu indiriyor ve gözlerindeki baş döndürücü ihtiyacı fark ediyorum. Kendini bırakmak, kontrolden vazgeçmek ve ona verdiğim zevk, ondan talep ettiğim teslimiyet dışında her şeyi unutmak istiyor.

Ve bunu ona inkar etmeden önce kendi kalbimi sökerdim.

"Seni becermek bir hediye, sana benim demem ise bir onur." Bacağını indirirken yanağını okşuyorum ve dudaklarına doğru fısıldıyorum, "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Geri çekiliyorum, ondan uzaklaşıyorum ve önümde diz çökmesi için ona alan açıyorum. Gözleri yaşlı ve yalvarırcasına bana bakıyor. Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Devam et prenses. Yaptığın pisliği temizle."

Gözleri kararıyor ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. Avuçlarını kalçalarımın doğru kaydırıyor ve beni kabzamdan başıma kadar yalıyor. "Gözlerini benden ayırma. Başka tarafa bakarsan, boşalamazsın."

Umutsuzca bakışlarımı yakalıyor ve göğsüm genişleyerek açgözlülüğün en saf haliyle doluyor. Sıcak dilini yavaşça aşağı yukarı sürüklüyor, piercingimin etrafında dönüyor ve omurgamın etrafında sıkı bir top gibi zevk rüzgârları estiriyor. "Dudaklarını üzerine koy."

Düşmüş bir melek gibi itaat ederek, güzel dudaklarını aletimin etrafına sarıyor ve geçici olarak ucundan geçiyor. "Şimdi boğul."

Bilinçaltında bana bedeniyle gönderdiği her ince mesajı dikkatle inceliyorum. Gözleri korkuyla karışık bir heyecanla açılıyor. Kalçaları birbirine yapışıyor ve nefesi derinleşiyor. Ağzını sikime daha da gömüyor ve kendini cennetin ta kendisi gibi hissediyor. "İşte iyi bir kız. Sonuna kadar." Onu cesaretlendiriyorum, parmaklarım sadece saçlarını hafifçe sarıyor. "Ateşine bayılıyorum. Tanrım, içimde canlı canlı yanma isteği uyandırıyor. Ama teslimiyetin? Bundan daha tatlı bir şey yok."

Boğazının arkasına vuruyorum ve o tıkanırken boğazım daralıyor. "*Kahretsin.*" Gözleri yaşlarla dolsa da göz temasını kesmiyor. "Kocanın sikinin üzerinde kendini tatmak hoşuna gidiyor mu?" Başını evet anlamında sallıyor ve ben de başparmağımla düşen bir damla gözyaşını siliyorum.

"Oyuncakla oyna." Arkasına uzanıyor ve inliyor, boyumdan aşağı titreşimler gönderiyor ve tüm vücudum doruk noktamı tutmak için geriliyor. Onu üzerimden çekiyorum. "Ceketimin cebinde küçük bir şişe var. Git getir."

Ayağa kalktığında onu kendime doğru çekip uzun ve sert bir şekilde öpüyorum. İkimiz de nefes nefese kaldık. "Ve sonra, o tatlı kıcını alacağım. Bunun için uğraşman gerekse bile umurumda değil, sana verdiğim her santimi seveceksin." Açlıkla yutkunuyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor.

Birkaç saniye sonra geri döndü ve bana küçük bir kayganlaştırıcı şişesi uzattı. Avucumun içine koydu. Sonra arkasını dönüp parmaklığı tutuyor. Mücevherli taban parıldıyor ve kıcında açık mora dönen el izlerim bir sanat eseri gibi. Ben kayganlaştırıcıyı shaftıma yukarı ve aşağı doğru yayarken kalçalarını geri itiyor. Yanaklarının üst kısmına biraz daha fişkirtiyorum ve tıkaçın tabanının etrafına yayıyorum. Küçük bir kıpırdatma yapıyorum. İnliyor ve bu içimdeki karanlık bir parçayı aydınlatıyor.

Yavaşça çekip çıkarmaya başladım. "Başka bir erkek sana hiç böyle sahip oldu mu-" Kendimi durduruyorum, "Fark etmez, bu gece tüm o anıları siliyorum."

Sonuna kadar çektiğimde tıslıyor. Kıcına daha fazla kayganlaştırıcı sürüyorum ve ucumla dar deliği dürtüyorum. "Çok fazla gelirse ayçiçeği de. Bunun dışında ben izin verene kadar ses çıkarma. Anladığına dair başını salla."

Başını sallıyor ve ben kalçalarımı yavaşça daha ileri iterken onu rahatlamaya teşvik ederek sırtını okşuyorum. "*Siktir, çok iyi-*" Bir inilti sözlerimi yutuyor.

Sıkı kıcı en güçlü uyuşturucuyu almış gibi hissediyor. Nazik olmak istiyorum, gerçekten. Ama kahretsin, onu hissetmek, onu görmek, parıldayan zümrüt elbisesi kesilmiş ve yanlarından yayılmış, beni çıldırtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve işaret parmağımla ritim tutarken diğer parmaklarımın tutuşu morarıyor.

Başı öne düşüyor ve bileğini ısıırıyor ve ben hızımı ve gücümü artırdığımı, onu güçlü ve güçlü itişlerle becerdiğimi fark ediyorum. Dökülen saçlarını yüzünden çekiyorum. "Nazik olmaya çalıştım ama beni deli ediyorsun. Sikimi bu şekilde, hiç ses çıkarmadan her santimini alıyorsun.

"Çok iyi davrandın prenses. Şimdi ödülünü alma zamanı." Elimi önüne doğru kaydırıyorum ve klitorisini buluyorum. Parmaklarım kayganlaştırıcı ve kendi sularıyla kayganlaşan klitorisini okşadığımda dişleri derisine daha da gömülüyor ve kaşları birbirine yapışıyor. "*Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun. Yıldızların arasında, sikim kıcının derinliklerine gömülmüş, el izlerimle kaplı.*"

Elime sürtünüyor ve vücudu etrafımda geriliyor, ondan gergin sesler geliyor. "Kendini tutmak zor, değil mi? Tek yapmak istediğin çığlık atıp adım haykırana kadar beni becermekken sessiz kalmak zor." Bana bakıyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor, dişleri dudağına perçinler çakıyor ve umutsuzca başını sallıyor.

"O zaman yap prenses. Sikimin üstünde kendini becer." Onu kızdıracağını bildiğim kibirli bir sırıtma yapıyorum. "Güzel kıcının sikilmesinden ne kadar hoşlandığını kimseye söylemeyeceğim."

İlk çıkardığı sesler acı dolu inlemelerdi, sanki kendini tutmaktan ölmek üzereydi. Kalçalarını geriye doğru pompalamaya başladı, hevesle aletimin her santimini alıyordu. "Tanrım," diye haykırıyor gecenin içinde. "Oh, Tanrım, Finn. Klitorisimle oynamaya devam et. Boşalacağım. *F-f-f-fuck!*"

"İşte bu prenses," diye inliyorum, sıkı kıcı sikimi sıyırıyor, zevki artırıyor ve artırıyor. "Çılgılık at. İnle. Ağla. Seni bu kadar iyi hissettirenin kocan olduğunu hatırladığın sürece umurumda değil."

"Amımı parmakla," diye yalvarıyor, ben de elimi kaydırıp iki parmağımı amına sokuyorum ve başparmağımla klitorisini daire içine alıyorum. *Kahretsin, amının içinden*, parmaklarımın her vuruşta piercingime doğru sürüklendiğini hissedebiliyorum.

"*Evet-İsa-Ah Tanrım!*" Ağzından çıkan her saçma sapan kelime ateşe gazyağı dökmek gibi, içimdeki canavarı ateşliyor ve onun paramparça olduğunu duymaktan başka bir şey istemiyor.

"Ver onu bana, Effie. Benim için gel, benim mükemmel oyuncağım-" Ona sokuldum, içimdeki her iyi ve nazik parçayı ona akıttım. Onları güvende tutabilmesi için ona hediye ediyorum. Ne de olsa, belki de tek iyi yanımdır.

"*Finn, kahretsin-*" Vücudu titrerken ağlıyor ve amcığı parmaklarımı sıkıyor, klitorisi zonkluyor. Kıcı bile etrafımda sertçe kenetleniyor, serbest bırakılmamı benden çekiyor. Gürültülü bir iniltiyle onun içine dökülüyorum.

Dikkatlice ve nazıkçe içinden çıkıyorum, bir mendil çıkarıp içinden dökülen dölleri temizliyorum. Yumuşak ve memnun bir şekilde iç geçiriyor, mutlu ve güzel. Onu kollarımla sarıyorum, sırtını göğsüme doğru sıkıca tutuyorum ve kendi iç çekişimi serbest bırakıyorum.

"Keşke sonsuza dek bu anı yaşayabilseydim," diyor ve bana yaslanıyor.

"O zaman sonsuza dek prenses. Sen ve ben, *sonsuza dek*."

image-placeholder

Bölüm 20

Sulu Eşofmanlar ve Yıldız Savaşları DVD'leri

E fie

W Galadan sonra şehirde bir gece daha geçirdikten sonra Bartlett Farms'a geri döndük. Teknik olarak güvenlik için burada olduğumuzu bilsem de,

bir sığınaktan çok daha fazlası olmaya başladı. Les Arnaqueuses'e taşınmadan önce ailemle kalıyordum. "Güvenlik" nedeniyle tek başıma yaşamama izin verilmiyordu ve evlenmeden önce herhangi bir erkek arkadaşımın yaşamama kesinlikle izin verilmiyordu.

Yıllar boyunca gardımı hiçbir zaman tam olarak indiremedim. Her zaman yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum, bir sonraki ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissettim. Bu çok yorucuydu ve beni *ben* yapan her şeyi yıpratıyordu. Finn'in kucakladığı ve hatta teşvik ettiği şeyler, örneğin şu anda bulunduğum bu tatlı küçük resim düzeneği.

Bana ulaşmak isteyen birinin buraya gelmek için bir saatten fazla yol kat etmesi gerektiğini bilmenin rahatlatıcı bir yanı var ve ailemden hiç kimsenin beni bunu yapacak kadar önemsemediğini garanti edebilirim. Ahır dairesinin sadeliğini de seviyorum. Sahte hiçbir şey yok, büyüdüğüm evin aksine, çirkin bir çekirdeğin dikkatini dağıtmak için cafcıflı bir şeye ihtiyaç yok.

Galadan bu yana dört gün geçti ve babamla yaptığım konuşma beni çok etkiledi. Stres beni etkiliyor, bu yüzden hayatımı boyayıp duruyorum. Yakında Linnie'ye tekrar ulaşmalı ve bir sonraki adımlarımızı planlamalıyım.

Düşünceler içinde boya fırçamın ucunu kemiriyorum. Midemde sanki hasta olacakmışım gibi bir his var. Söz konusu olan çok şey var ve ters gidebilecek çok şey var. Ve son kez işler ters gittiğinde, neredeyse ölüyordum.

Ama Finneas Fox'a aşık olmak? Bu kesinlikle planın bir parçası değildi ve işlerin bir an önce halledilmesini daha da önemli hale getiriyor. Finn'le işler ne kadar ileri giderse, incinme potansiyeli de o kadar artar.

Pencereden dışarı bakıyorum ve Finn'in kamyonetiyle uğraştığını görünce göğsüm sıkışıyor. Motorda bir şeylerle uğraşıyor, ön kolunu açık kaputa yaslamış. Şehirden döndüğümüzden beri neredeyse her gün onunla uğraşıyor. Yıllar sonra onu tekrar çalışırken görmek kalbimi sızlatıyor.

Geri çekiliyor, yağ kaplı ellerini bir bez parçasına siliyor. Boyayla kaplı kendi ellerime bakıyorum ve açıklayamadığım bir şekilde... iyileşiyor gibi hissediyorum.

Tekrar yukarı baktığımda bana el sallıyordu ve ben de pencereye gidip açtım. "Bir parça için tamirhaneye gitmem gerekiyor, yirmi dakikadan fazla sürmez. İyi misin?"

"Evet, yakında görüşürüz."

"Tamam," diye usulca gülümsüyor ve çalışır durumdaki arabasına yöneliyor. Tabureme geri dönüyorum ve motorun devrini ve uzaklaşmasını dinliyorum.

Çıtırdayan çakılların sesini tekrar duyduğumda sadece saniyeler geçmiş gibi geliyor. Kafamı camdan çıkardım, "Ne yaptın sen?"

unut-"

Babamın arabasının yolda sürünerek ilerlediğini gördüğümde kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

image-placeholder

Finn

Bu virajlı köy yollarında muhtemelen olması gerekenden daha hızlı sürüyorum ama paslanmış son birkaç hattı da temizlemek için sabırsızlanıyorum. Bir kamyonu on yıl boyunca ahırda bırakmak her şeyin aşınmasına ve paslanmasına yol açıyor. Ama eğer haklıysam, bu onu çalıştırmak ve çalıştırmak için son engel olmalı. Motorunun o gürültülü iniltisini tekrar duymak için sabırsızlanıyorum.

Sarı bir vızıltının yanından geçiyorum. Bunun geçen hafta geçtiğim ayçiçeği tarlası olduğunu fark edip hızlı bir U dönüşü yapıyorum. Arabadan indim ve üç büyük çiçeği kestim, geçen seferki gibi mahvolmamaları için onları yolcu koltuğuna koyarken ekstra dikkatli oldum. Ama ne olur ne olmaz, bu yüzden üç tane aldım.

Çakıllı yoldan hızla geçip büyük evin arkasına geçiyorum, her zamanki yerime başka bir araba geldiğinde frene basıp savruluyorum.

Nabzım bomba gibi atıyor ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. *Korku*. Damarlarımda dolaşan şey bu. Beni koltuğumdan kaldıran ve ahıra doğru koşturan nadir ve rahatsız edici bir duygu. Kimi bulursam bulayım dost canlısı olmayacağını biliyorum. Vardıklarında vurulmak istemedikleri sürece kimse haber vermeden gelmez.

Kapıyı açmadan önce silahımı çektim. Önümdeki manzara midemi bulandırmaya yetiyor. Korkudan adını hatırlayamadığım, tanıdığım iri yarı bir herif Effie'nin ellerini arkadan tutmuş

Babası karnına bir yumruk indiriyor. Bacakları yerden kalkıyor ve ciğerlerindeki tüm hava acı dolu bir iniltiyle dışarı atılıyor. Giriş sesimi duyan Luciano dönüp kenara çekiliyor ve başını gevşekçe sarkıtarak bana düz bir atış yapıyor.

Kurşun iri yarı herifin kafasına girip çıkarken kan fışkırıyor. Effie onu tutamadan yere yığılıyor ve ben ona koşma içgüdüsüne karşı koyarak silahımı Luciano'ya doğrultuyorum. Eli arkasına uzanıyor ve ben homurdanıyorum, "Bırak onu yoksa senin de gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan çekinmem."

Elindeki parçayı bel kemerinden çıkarıyor, yere koyarken ellerini kaldırarak sallıyor ve bana doğru atıyor. Aldım ve pantolonumun içine soktum. Kanım pompalanıyor ve elim tetik parmağımı kontrol etmeye çalışırken titriyor çünkü her zerrem karıma zarar veren adamı öldürmek için çılglık atıyor.

"Finn." Elini koluma koyup silahımı indirirken sesi en yumuşak kadifeden. Öfkemi zar zor zapt ederken hava ciğerlerimi terk etmekte zorlanıyor-öfke yeterince güçlü bir kelime gibi gelmiyor.

"Koli bandını üst çekmecedan çıkar Effie." Gözlerim onu hiç bırakmıyor. Kaygan, iğrenç bir sırıtışla bana bakıyor. Dilini kesmeden önce yumruğumun dişlerini döktüğünü hayal ediyorum.

Effie bana bant rulosunu uzatıyor ve ben de ona yemek sandalyelerinden birine oturmasını işaret ediyorum. Ben onu hızla sandalyeye bantlarken o sadece alaycı bir şekilde kıkırdıyor. Onu hareketsiz hale getirir getirmez Effie'nin yanına gidip onu kollarımla öyle sıkı sarıyorum ki, bizi ayırmak için bir titan gerekir.

Gözlerinin içine bakabilecek kadar gevşetiyorum tutuşumu. "Kahretsin, çok üzgünüm." Başka bir yaralanma belirtisi var mı diye yüzünü tarıyorum ama bir şey bulamıyorum. "Yaralandın mı bir yerin?" ¹

Sorumu duymazdan geliyor. Sesi yumuşak ve havadar. "Benim için

öldürdün."

Yanaklarını okşuyor, terli saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum.
"Bebeğim, senin için *ölürüm*."

Ağır bir iç çekişle gözlerini kapatıyor ve bundan şüphe etmiş olması canını acıtıyor. "Şimdi bu boktan şeyle uğraşacağım." Kendimi geri çekip Luciano'yla yüzleşiyorum. "Seninle ne yapacağım?"

"Ne güzel bir andı değil mi?" diye alay ediyor.

"Babası ya da Tanrı'nın reenkarnesi olmanız umurumda değil, kimse karıma zarar veremez ve bundan kurtulamaz."

"Bu onur verici mi yoksa utanç verici mi bilmiyorum,"
diye düşünüyor. "Nedir?" Bu oyunlardan çoktan sıkıldım.

"Bir muhbir için beyaz şövalyeyi oynuyorsun." Başını yana eğiyor, ağzı kendini beğenmiş bir alay şeklinde kıvrılıyor. Sözlerini düşünürken çenem kayıyor, parmaklarım silahımın etrafında sıkışıyor. Diğer elimi yumruk haline getiriyorum.

"Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Beni geçip Effie'ye bakıyor ve sanki tüm dünyam yıkılacakmış gibi bir hisse kapılıyorum. "Ach, ben söyleyeceğim: Serpinti sığınağından haberim var. İçeri nasıl gireceğimizi bulmamız an meselesi."

"Bu doğru mu?" Bakışlarımı Effie'ye çeviriyorum ve o da hemen göz temasını kesip ayaklarına bakıyor. Bu küçük hareket kalbimi bir kâğıt parçası gibi parçalamaya yetiyor. Effie her zaman gözlerimin içine bakabildi, kafasına silah dayadığımda bile tereddüt etmedi.

O tek bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ama yine de ona doğru koşuyorum. "*Anlat. Bana.*" Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum, parçalanmış kalbimin göğsümden söküldüğü gibi benden de sökülüyor.

"Evet, ama-"

Aması yok. "Git." "Fi-"

"Eğer şu kapıdan hemen çıkmazsan, bir ceset torbasının içinde gideceksin." Sesim duygulardan arınmış, soğuk ve kopuk çünkü hissettiklerime kendimi kaptırırsam bu lanet yeri yerle bir ederim ve içerde kimin olduğu umurumda olmaz.

Sonra Luciano'yu kasetten çıkardım. "Hâlâ yaşıyor olmanın tek sebebi seni nasıl öldüreceğime henüz karar vermemiş olmam," diyorum ölümcül bir niyetle.

Ayağa kalkıyor, içinde zerre kadar korku yokmuş gibi davranıyor ama sırtındaki ter lekesini ve verdiğı ağır nefesi görüyorum. Effie hâlâ onu bıraktığım yerde duruyor. "Euphemia, gidelim," diyor hışımla, kapıdan çıkmadan önce onu beklemeden.

Onu takip etmeden önce bana gözleri yaşlı son bir bakış atıyor. Düşünmeden tepki veriyorum ve onu elinden tutup geri çekiyorum. Ben konuşmadan önce yüzünde bir umut ışığı beliriyor ve acı dolu güzel gözlerindeki her bir ışık zerresini yok ediyor.

"Bu son kez. Bana bir daha ihanet edersen, amının ne kadar tatlı olduğı ya da bir zamanlar senin için ne hissettiğim önemli olmayacak, boğazını kesmeden önce seni son bir kez becereceğim."

2Sonra gitmesine izin verdim. Beni parçalanırken görmesin diye gitmesine izin verdim.

Galadaki sözleri zihnimde dans ediyor, yumuşak ve yalvaran: *Keşke bu anı sonsuza kadar yaşayabilsem.*

Sonsuzluğun başlangıcı olduğunu düşündüğüm şey, zehirden önce sadece bir kaşık şekermiş. Şimdi anlıyorum ki, o anda kalmak istemişti çünkü *bu anın* geleceğini biliyordu. Gözlerimi kapatıyorum, beynimin beni rahatsız eden o tatlı anıları bastırmasını istiyorum ki sonraki hamlelerimi düşünebileyim.

Duygularımı kapatmakta hiç zorlanmamıştım. Bir düğmeye basmak gibiydi, eğer ışıklar başlangıçta açıksa. Karanlıkta çalışmayı tercih etmeye başladım. Daha kolay, daha temiz ve çok daha az acı verici. Ama şu anda, bir seli kağıt duvarlarla durdurmaya çalışmak gibi. *İşe yaramaz.*

Yerdeki cesetten kurtulmakla başlayabilirim. Ama burada daha fazla kalamam, onun anılarında boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Arabama doğru yürürken temizlik ekibimi arıyorum, on saniyelik bir konuşma.

Arabaya biniyorum, direksiyonun arkasına kayıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum, boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum. Sağıma bakıyorum ve onu kurtarmak için acele ederken yakalayamadığım ayçiçeklerini görüyorum.

Sanki yapraklarının güneş ışığı sarısı bana gülüyor. *Ne kadar da aşk körü bir aptalım.*

Çiçeklere biraz daha bakıyorum, bana gülüyorlar mı yoksa gözlerimi açmam için çılgılık mı atıyorlar? Ya da belki de bitkiler konuşuyorsa ben aklımı kaçırıyorumdur...

İçimi döven duygu selinin içinden düşünmeye çalışıyorum. Kendimi odaklanmaya zorluyorum, parmaklarımı düşünceli düşünceli vuruyorum.

Effie benden habersiz babasıyla çalışıyorsa, neden onu dövüyordu? Orosu çocuğunun gerçek ya da hayali küçük bir şey yüzünden onu dövdüğünü düşünmezdim. Ama bir tanesini tanıyacak kadar sorgulama yaptım. Babası yumruk atarken onu kollarından tutan sık kafalı... Evet, açıkça onlara vermediği bilgilerin peşindeydiler.

Kapıyı arkamdan çarparak dışarı fırladım. Effie bir şeylerin peşindeydi ama bunun bana ihanet etmek olduğunu sanmıyorum... en azından kasıtlı olarak.

Ya da belki de duygularımın muhakememi gölgelemesine izin veriyorum. Galada kulak misafiri olduğum konuşmayı düşündüm. Babası yine ondan bir şeyler koparmaya çalışıyordu ama o katılıyor muydu?

Bu berbat dünyada en çok değer verdiğim kişi, ondan istediğim tek şeyi, dürüstlük ve sadakati çiğnemekle suçlanırken objektif olmak çok zor. Aklım ve kalbim sakatlayıcı bir düğümle bağlanmış durumda ve bu karmaşayı çözmenin tek bir yolu var: Ne planladığını öğrenmek.

Ahıra geri dönüp önce alt katı kontrol ettim ama bir şey bulamadım. Sonra onun stüdyosunu deniyorum ve tam da aradığım şeyi malzemelerinin olduğu çekmecede buluyorum. Telefonunu çıkarıyorum, arkasındaki boyalı mesajı okuduğumda göğsüm çatlıyor.

Gele

n

Kutu

su I

♡ u

Doğrudan mesajlarına gidiyorum ve en üstteki sohbeti açıyorum. Numara kayıtlı bir kişi değil, ancak en son etkileşim giden bir mesajdı:

Finn arayacak, ona her şeyi anlatacak. Sulu eşofmanlar ve Star Wars DVD'leri.

Lanet şeyi on kere okudum. İkinci yarısının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ilk kısmı gayet açık. Numarayı arıyorum, çalarken kalbim boğazımda bekliyor.

Hat bağlanıyor. "Ben Finn."

"Ah, büyük Finneas Fox." Kadınsı seste tanıdık bir şeyler var ama çıkaramıyorum. "Buluşmamız gerekiyor. Sana bir adres mesaj atacağım, mümkün olduğunca çabuk oraya gel."

image-placeholder

Bölüm 21

Günahlar ve Kefaret

Finn

Tir zamanlar düşmanım olan üç kadın bir lokantada karşımda oturuyor. Yanımdaki penceredeki neon açık tabelası uğulduyor. başımı ağrıtıyor ve bizi cehennem gibi kırmızıya boyuyor. Kesinlikle cehennemdeymişim gibi hissediyorum.

"Ne kadar sürede infaz edebilirsin?" Ben soruyorum.

"Teşekkür ederim." Linnie bana dönmeden önce kahve fincanlarımızı dolduran garsona gülümsüyor. "Bunu yarından tezi yok yapabiliriz. Sadece sanata ihtiyacımız var." Son kırk beş dakikayı Effie'yle birlikte üzerinde çalıştıkları planın her adımını bana anlatarak geçirdiler.

Peçeteye bir numara karaladım ve ona uzattım. "Bu seni Cash'e götürecek olan Roman'a ulaştıracak. Onu bilgilendireceğim ve ihtiyacınız olan her şeyi size ulaştıracağından emin olacağım. Ama karım sağ salım bana dönene kadar hiçbir şey yapamayız."

"Anlaşıldı."

Uzun kabinde arkama yaslanıp, neden hâlâ enayi yumruğu yemiş gibi hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Effie'nin bana bilerek ihanet etmediğini öğrendikten sonra bile. "Bundan sizin çıkarınız ne?"

"Bir arkadaşa yardım etmek yeterli bir sebep değil mi?"

Hadis soruyor. "Hayır. Bizim dünyamızda değil."

Marguerite ketapla ıslanmış haşhaşlarını tabağının etrafında itiyor - akşam yemeği için kahvaltıyı hiç anlamadım ve o da bunu pek cazip göstermiyor. Cevap vermesi için Linnie'ye bakıyor.

Linnie dürüstçe, "Her şeyi berbat ettik," diyor. "Senin kadar değil ama Effie'nin yanında değildik. Doğru düzgün bir eğitim almadan onu size karşı serbest bıraktık. Şantaj planınızı ortadan kaldırmaya çalışmak yerine kendi yararımıza kullanmaya çalıştık. Hudson kapımızda belirttiğinde de yararlarımızı sarmaya çalışıyorduk."

"Ona borçlu olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Üçü de başını salladı ve beni rahatsız eden şeyin bu olmadığını fark ettim. Ben tam olarak ne olduğunu biliyorum. "Neden bana ne planladığını söylemedi?"

Bana söyleseydi, bu kadar acımasızca tepki vermezdim. Ona yardım edebilirdim. Ama en çok acı veren şey, yaşadığımız onca şeyden sonra bile bana yeterince güvenmemiş olması.

Linnie düşünceli bir şekilde bana baktı. "Onun yanında kimse yokken, sen vardın. O aradı ve sen geldin-"

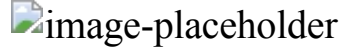
"Onu bu duruma ben soktum." Avuçlarımı masaya vuruyorum, tuzluk devriliyor ve kaplar takırdıyor. Etkilenmemiş üç yüz bana bakıyor.

"Evet, yaptın ve dürüst olmak gerekirse, siktir git." Marguerite vıcık vıcık mücverinden bir ısırığı ağzına atıyor ve boş çatalını bana doğru sallıyor. "O benden daha iyi bir insan, çünkü sana *borçlu olduğumu* hissetmek şöyle dursun, seni affetmezdim bile."

Sertçe yutkunuyorum. Günahlarım birikiyor ama cezalandırılan Effie.

Onu geri getirmeliyim.

Karım benim yanıma ait, ben de onun ayaklarına.

¹ Lokantadan Luciano'nun malikânesine gitmek hayatımın en dayanılmaz yirmi dakikasıydı. Ciğerlerim parçalanmış gibi, derim çok gergin, kalbim pes etmek üzere.

Babasına istediğini vermezse ya da daha kötüsü, arkasından ne planladığını öğrenirse neler olacağını düşünmek beni ürpertiyor. Hayatımda pek çok hata yaptım ama eğer o canavarın elinde ona bir şey olursa, onu dinlememek en büyük hatam olacak. Gaza basıp vites değiştiriyorum ve tehlikeli bir hızla yerleşim yerlerinin sokaklarında ilerliyorum.

Arabalarının kapısına yaklaşırken camımı indiriyorum, bir elim vites kolunda, diğer elim de nöbetçiye doğrulttuğum silahımda. "Kapıyı açın."

"Hayır-" Onu ayağından vurdum ve çığlık atarak tek ayağının üzerinde zıpladı.

"Aç şunu yoksa bir sonraki dizine girer, Zıpzıp."

İnilti arasında küfrediyor, ama tek umursadığım önümde açılan kapı. *Her zaman bu kadar yavaş mıydı?* Tembelce esnerken zaman kazanmak için kısmen açık olan kapıya doğru üflemeği düşünüyorum.

Çitlerle ve tepesinde aslanlar olan sütun heykelleriyle kaplı araba yolundan aşağıya doğru koşuyorum. Dolambaçlı araba yolunun son dönemecini döndüğümde büyük bir kolonyal canlanma evi karşıma çıkıyor. Porsche'ler ve Ferrariler dört arabalık garaja rağmen dışarıda sıralanmış.

Sanırım kapıdaki arkadaşım geldiğimi haber vermiş olmalı çünkü altı silahlı adam tarafından karşılandım, silahlarını kaldırmışlar ve arabama doğrultmuşlardı. Her birinin saçları aynı şekilde geriye taranmış, sanki Don'u savunmak yerine bir saç reklamı setinde gibiler.

Üzerime doğrultulmuş namluları görmezden gelerek arabadan inerken, "Bu fazla abartılı görünüyor," diyorum. Adamlar arasında Renzo'yu tanıyorum, her zamanki gibi iğrenç ve kibirli görünüyor. "Onu hemen bana getir, Luciano"

"Kim?" Küçümseyici bir sırıtişla başını yana eğiyor.

"Benim. Karım." Parmaklarım yanımdaki silahın etrafında bükülüyor. "Eğer ona bir şey olursa..." Hırıltım yırtıcı, aramıza giren herkesi lime lime etmeye hazır.

"Oh, kız kardeşim mi? Hayır, o iyi." Dudakları kıvrılıyor. "Ama o artık senin karın değil."

"Lanet olsun o değil-" Ön kapı açılıyor ve babası içeri giriyor. "Nerede o?" diye sorduğumda tüm dikkatim ona yöneldi.

"Çok geç kaldın, evlat." Ellerini önünde kavuşturdu. "Euphemia evleniyor."

"*O. Evli. Evli. Benimle.*" Her kelimeyi göğsüme vurarak noktalıyorum.

"Çok uzun sürmeyecek." Sanki bu konuşma bitiyormuş gibi yakalarını düzeltiyor ama daha yeni başlıyor.

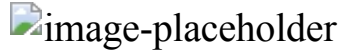
"İmzalamayacağım." Silahımı belime soktum ve arnavut kaldırımlı verandada yüz yüze gelecek şekilde ona yaklaştım.

"Hadi ama, sen bundan daha zekisin. Hiçbir şey imzalamana ihtiyacımız yok. Evlilik cüzdanını imzalamana bile ihtiyacımız yoktu." Alay ediyor ve kanım donuyor. "Sahte evliliğinizi kayıtlara geçirmek için para ödedik ve iptal ettirmek için de ödeyeceğiz. Sen olsan da olmasan da."

Onun üzerinde yükselirken sözlerime zehir karışıyor. "Bu asla olmayacak. Şimdi, nerede o?" Gömleğinin yakasını yumruklarken bağıyorum. Birden fazla el kollarımı kavrayıp beni sürüklüyor ama ben bağırmayı asla bırakmıyorum, kalbim öfkeyle çarpıyor. "*Karım* nerede?!"

Keskin bir sızı boynuma çarpıyor ve elim o noktaya doğru uçuyor. Görüşüm anında bulanıklaşıyor ve dengem sarsılıyor. Omzumun üzerinden Gianni'nin elinde bir şırınga tuttuğunu görüyorum ve dizlerimin bağı çözülüp kaldırımı çarpıyorum.

Başım dönüyor, sanki bir girdabın içinde sıkışmış gibi. Etrafım siyah bir akıntıda kaybolurken görüş alanımdaki her şey akışkan hale geliyor, bükülüyor ve akıyor.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ama uyandığımda gökyüzü puslu bir pembeye bürünmüştü. Küçük kare pencereden yükselen güneş ışınlarını görebiliyorum...hangi *cehennemdeyim ben?* ²

Benzin ve kir kokusu alıyorum ve bağlarımın içinde kıvranırken, yerdeki kaba, bitmemiş ahşap yanağımlı çiziyor. Başım gazyağı ile ıslatılmış pamuk toplarıyla doldurulmuş ve sonra ateşe verilmiş gibi hissediyor. Gözlerimi karanlığa doğru açmak bile alnıma kör edici bir acı gönderiyor. Kaslarım sert yüzeyde saatlerdir aynı pozisyonda duruyormuşum gibi sert ve ağrılı.

Bileklerimden bağlı olan ayaklarım tekme atıyor ve bir tür uzun sırığa çarpıyor. Yüksek sesle yere çarpıyorlar. Bir tanesi yüzümün önüne düşüyor, bir küreğin kirli kafası ve parçalar bir araya geliyor: Bir bahçe kulübesindeyim. Karanlık alanda yüksek sesle gülüyorum. Effie'nin aptal kardeşleri

Çünkü aletlerle dolu bir kulübe en güvenli yer değildir.

Ayak bileklerime ek olarak, bileklerim de arkadan bağlandı. Tenimde bıraktığı çizik hissine bakılırsa, ip ham elyaftan. Bir küreğin ucuyla bağları kesmek hızlı olmayacak ama imkansız da değil.

Olmam gereken yere gelene kadar sudan çıkmış balık gibi çırpınıyorum ve işe koyuluyorum. Bağlı bileklerimi küreğin keskin olmayan kenarına doğru sürüklüyorum, bileklerim acıyana, sırtıma kramp girene kadar ama sonunda özgürüm.

Ellerim çözülür çözülmez, bacaklarımla etrafındaki ipleri vahşice koparıyorum. Ellerime kan dolaşımı geri dönerken parmaklarım kırık camdan yapılmış buzu yumrukluyormuş gibi hissediyor. İpleri her ekişim keskin bir acı veriyor ama bunların hiçbiri umurumda değil. O lanet düğünü durdurmaktan başka hiçbir şey umurumda değil.

Onun başka bir adamın yüzüğünü taktığını, başka bir adamın yatağını ısıttığını düşündükçe içim cehennem gibi oluyor. Ama beni en çok paramparça eden şey, tüm bunlarla tek başına y zleştiğini ve ondan nefret ettiğimi düşündüğünü bilmek.

Ona zamanında ulaşamayacağım seçeneğini d ş nmeyeceğim bile. Her şeyi berbat ettiğimi, onu çok çabuk yargıladığımı bilmesini istiyorum. Bizden vazgeçmedim. Bizden vazgeçmedim. O yanımda olana ya da ben yerin dibine girene kadar savaşacağım.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, uyuşturucunun kalıcı etkileriyle başım dönüyor. Kapı tokmağına uzanıyorum ama dönmesine rağmen kapı açılmıyor. Bir şeyin kapıyı dışarıdan engelliyor olması gerektiği sonucuna varana kadar tekrar tekrar deniyorum.

Omzumu kapıya vurmaya başlıyorum, tüm ağırlığımı ucuz ahşaba öyle bir güçle veriyorum ki, omzumun yerinden çıkmadığına şaşırıyorum.

eklem. Sonunda parçalanen tahtaların sesini duyuyorum ve neredeyse vardığımı anlıyorum. Birkaç kez daha çarpınca kapının üzerine çakılmış tahtalar ikiye ayrılıyor ve sabahın erken saatlerindeki serin havaya doğru tökezliyorum.

Önümdeki bakımlı çimenleri ve gül çalılarını tarayarak yönümü bulmaya çalışıyorum. Hâlâ Luciano'larda olabilirim ama emin olamıyorum, burada hiç fazla zaman geçirmedim. Geri dönebilirim ve eğer mülklerinden ayrılmadıysam arabama ulaşabilirim. Bu daha büyük bir görülme riski yaratır, şu anda tek avantajım kaçtığımı bilmemeleri. Kardeşleri pek zeki olmasalar da, onların bile anahtarları kontakta bırakacak kadar aptal olacaklarından şüpheliyim.

Evi daha iyi görebilmek ve Luciano'lara ait olduğunu teyit edebilmek için çimenlerin içine doğru sürünerek kulübeden uzaklaşıyorum. Bu da demek oluyor ki çimenlikteki çitin sınırı yol olmalı. Hareket sensörlü ışıklar olmaması ya da beni bok yemeye iten bir baş dönmesi nöbeti daha geçirmemem için dua ederek çimenlerin üzerinde koşuyorum.

Demir parmaklıklara ulaştım, ayakkabılarım sabah çiyiyle ıslanmıştı. Üzerinden tırmanıp aşağıdaki sokağa çıkıyorum. Tabii ki, bu zengin mahallede sokakta park edilmiş hiçbir araba yok. Düz kontak yapıp buradan kaçabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden yaya olarak devam ediyorum.

Telefon yok, silah yok, plan yok -henüz- ama tüm bunlara rağmen nihai hedefim çok net: Karımı geri alacağım.

1. Pray for Me-The Weeknd, Kendrick Lamar |

2. Oynamaya devam et Benim için Dua Et

image-placeholder

Bölüm 22

Née Luciano

E fie

M Babam beni doğrudan çiftlikteki güvenli evlerinden birine götürdü ve bu odaya attı.¹ Kapıdaki sürgü dönüyor ve beni duvardaki tuğlaları sayma oyunumdan koparıyor. Yeni takılmış bir sürgü, sanırım beni dışarıdan kilitleyebilmek için. Askerlerinden biri kapıyı donatıyor, bir diğeri de oturduğum şilte dışında odadaki her şeyi kaldırıyordu.

Ya kilit açma becerilerime son derece güveniyorlar ya da planladıkları şeyin beni intihara sürükleme riski olduğunu biliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de olabilir.

Babam odaya giriyor ve sanki beni buraya koyan o değilmiş gibi çıplak şiltenin üzerinde bana tiksintiyle bakıyor. "Evleniyorsun."

İlk tepkim gülmek oluyor. "Sanki bunu daha önce yapmışız gibi hissediyorum," diyorum. "Şirin olma, Euphemia. Her şeyi berbat etmeye devam ediyorsun."

Sana verdiğim fırsat. Bu senin son şansın. Campbell'ın en genç oğluyla evleneceksin."

Ayağa fırladım. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun? Hudson başka bir adamla görüldüğüm için beni neredeyse öldürüyordu ve nişanlı bile değildik! Gerçekte ne olduğunu öğrenirlerse başladığı işi bitirirler." Ağzımda bir elmayla sunulan kızarmış bir domuz gibi hissediyorum.

Babam irkilmiyor bile. "O zaman asla öğrenmemelerini sağlasan iyi edersin. Vali sadece Fox'tan şüpheleniyor, bunun böyle kalmasını sağla."

Finn'den bahsetmek buz gibi bir suyla ıslatılmak gibi. "Ona ne olacak?" Babamın güçlü insanlar üzerinde etkisi olduğunu biliyordum ama Finn'le olan evliliğimi göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaldırabileceğini hiç düşünmemiştim. Campbell'lar beni, eş ayrıcalığının koruması olmadan Finn'e karşı ifade vermeye zorlayacak mı? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Neden umursuyorsun ki?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sakin bana İrlandalı piç kurusuna aşık olduğunu söyleme. Sanırım o köhne kulübede birlikte çok zaman geçirdiniz. Hiç gitmeyecek sandım." Sustu ve ben de sözlerini bir araya getirmeye çalıştım.

"Çiftlikte benimle yüzleşmek için onun gitmesini mi bekliyordun?"

Alay ediyor. "Sırf seni bir kenara atsın diye saatlerimi boşa harcadım. Neden zahmet ettim bilmiyorum, her zamanki gibi işe yaramazsın. En azından artık düğüne kadar kilitli kaldığın sürece hiçbir şeyi berbat edemeyeceksin."

Göğüs kafesimdeki şiddetli titreşimlerden kapıyı çarptığını hissedebiliyorum. Ve sanki son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi oyun devam ediyor. Babam daha fazla güç ve bağlantı için yarışıyor ve bunu yapmak için benimle evlenmek istiyor. Acaba kendi açgözlülüğünün farkına varacak mı?

bizi bu durumlara sokmaya devam ediyor.

Babamın Fox ailesiyle on yıldır süren ateşkesi tehdit etmeye karar vermesinin tek nedeni kendi açgözlülüğüydü. Finn'le evliliğimi düzenlediğinde, en güçlü suç ailelerinden birine bağlı olmaktan memnun değildi. Hayır, evliliğe rağmen amacımızın değişmediğini açıkça belirtti.

Hâlâ zulanın peşindeydik. Finn'e o kadar kızgındım, kendime o kadar öfkeliydim, her şeyden o kadar bitkin ve travmatize olmuşum ki babamın planına uydum. Fin'in fotoğrafını gördüm. ve keşfedilecek bir potansiyel olduğunu söyleyerek babama gönderdi.

Finn beni önbellege götürdüğünde, o tek fotoğrafın nasıl bir bomba olacağını anladım. O anda eninde sonunda onun kalbini kıracağımı biliyordum. Koridordaki o merak anının ilişkimiz için bu kadar büyük bir sorumluluk haline geleceğini asla tahmin edemezdik. Benden sadakat ve dürüstlük istedi, ben de bencilce ona asla veremeyeceğim bir söz verdim.

Bu küçük hata, ihmal edilmiş bir tırnağın iltihaplanarak ölümcül bir enfeksiyona dönüşmesi gibi oldu. Finn'le ilişkiyi onarılamayacak kadar berbat ettiğimi biliyordum. Ama aptalca bir iş olsa bile deneyebileceğimi düşündüm.

Vali geleceğimiz için en büyük tehditti. Eş ayrıcalığı olsun ya da olmasın, oğlunun cinayetini çözmeye çalıştığı sürece Finn ve ben asla güvende olmayacaktık. Suç bağlantıları olan yozlaşmış bir politikacı zorlu bir rakiptir ve kapımızı çalmaya hazırды.

Hudson'ı öldürdüğümde, onun sırtına bir hedef koydum. Bunu ona *borçluydum*.

-Bunu düzeltmek için. İki taraftan da avlanıyorduk. Vali oğlunu bulmaya çalışıyor, babam ise zulaya ulaşmak için on yıllık ateşkesimizi bozmaya niyetliydi. Babamı şimdilik oyalayabileceğimi sanıyordum ama valiyi ve oluşturduğu sürekli tehdidi ortadan kaldırmak için harekete geçilmesi gerektiğini biliyordum.

Şiltenin üzerine uzanıyorum ve bakışlarımla tavandaki çatlakları izliyorum. Hem iliklerime kadar yorgunum hem de kontrol edilemez bir enerjiyle uğulduyorum. Telefonumu ve Finn'e bıraktığım mesajı düşünmeden edemiyorum.

Buldu mu? *Les Arnaqueuses* onu planımız hakkında bilgilendirdi mi? Harekete geçirdiğimiz yeni planı bitirecekler mi?

Öldürdüğüm adamın kardeşiyle evlenirken bunların bir önemi var mı?

Dönen sürgü beni ürkütüyor ve sürekli tetikte oturuyorum. Babamın askerlerinden biri içeri girdi. Önüme, yere bir kase çorba koydu. Gümüş çatal bıçak yok. Bir kaşık bile yok. *Gerçekten dört kat yukarıdaki bir odadan kaşık dışında bir şey olmadan çıkabileceğimi mi düşünüyorlar?*

"Bir tarih seçtiler mi?" diye sordum. Başını salladı. "Dört gün içinde."

image-placeholder

²Dört gün sonra, beyazlar içindeki yansımama bakıyorum. Kendimi boşlukta hissediyor ve öyle görünüyorum. Normalde dolgun olan yanaklarım beş gün boyunca çorbadan başka bir şey içmediğim için gevşek görünüyor. Annemin tüm çabalarına rağmen gözlerimin altındaki torbalar koyu ve belirgin. Boynuma bir inci dizisi doluyor ve arkadan tutturuyor. Sanki bir mahkûmun ilmiği gibi.

Kürek kemiklerimin arasından beni dürtüyor. "Dik dur, düğün fotoğraflarında kambur gibi görünmek istemezsin, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyor mu? Yoksa umurunda değil mi?" Midem çalkalanarak soruyorum.

"Ne hakkında?"

"Öldürdüğümü-" Elini ağzıma kapattı.

"Erkekler güç uğruna neredeyse her şeyi affederler. Ve bu adamların ne kadar güçlü olduğunu hatırlamanız akıllıca olacaktır. Konu valinin oğluna gelince, hiçbir şey bilmiyorsun. Beni anlıyor musun, Euphemia?" Tıpkı benimkine benzeyen gözleri aynanın karşısında hizaya girmem için yalvarıyor.

"Hangisi? İlk nişanlım mı, ikinci kocam mı?" Başım yana savruluyor, yanağım tokadın etkisiyle yanıyor.

Dudaklarını büzüyor. "Eğer bu dünyada hayatta kalmak istiyorsan, tatlı ol, gülümse ve zamanı geldiğinde bacaklarını aç." Neden bana bunu söylemekle uğraşıyor, bilmiyorum. Buraya daha önce de gelmiştim, Finn beni karısı yaparken yüzüm yerde, kığım yukarıda. O gece ne kadar işlemsel olsa da, yüzleşmek üzere olduğum şeyle karşılaştırıldığında bir lütuf gibi görünüyor.

Omuzlarımı okşuyor ve peçemi kabartıyor, sesinde hastalıklı tatlı bir değişiklik var. "Çok güzel görünüyorsun, canım."

Maskemi yeniden bulmak için mücadele ediyorum. Eskiden o kadar sık taktığım ve ikinci bir deri haline gelen o uysal uysallığı artık toparlamak zor. Finn beni gördü. Beni duydu. Hatta belki de beni onsuz sevdi. Ve şimdi, onu geri itmeye çalışırken, gerçek benliğim kendimi ikiye bölmek gibi hissettiriyor. Önceden maskem bir rahatlık, bir güvenlikti. Şimdi ise sadece ihanet.

"Bir dakika bekleyin. Ama çok uzun sürmesin, herkes aşağıda hazır." Annem omzumu sıkıyor ve odadan çıkıyor.

Aklımın Finn için telefonuma son dört gün içinde yüzüncü kez bıraktığım mesaja gitmesine izin vermemeye çalışıyorum. Eminim şimdiye kadar bulmuştur. Yani bulduysa bile yaptığım şeyi telafi etmeye yetmemiştir. Ya da belki *Les Arnaqueuses'a ulaşamadı* ya da- Hayır, olan

oldu.

Aşağıda bir kilise dolusu insan var. Kim onlar? Bir önemi var mı? Bu düşün olacak ve zararsız detaylar bunu değiştirmeyecek.

Eş olmadan çok önce hayatta kalan biriydim. Hâlâ da öyleyim. Savaş değişti ama ben hala güçlüyüm.

Aynaya uzun uzun baktıktan sonra babamın beklediği kilise fuayesine iniyorum. Siyah saçları geriye doğru taranmış ve gözleri kömür gibi koyu. Bana dirseğini uzatıyor. "Çok güzel görünüyorsun, *prenses*." Bana prenses diyor ve zihnimde tembel sabahların, yumuşak güneş ışığının ve Finn'in bedenimin etrafına sarılmış sıcaklığının acı dolu görüntüleri canlanıyor.

Kolumu onun koluna doladım ama sahte bir gülümseme vermedim. Görevimi yapacağım ama hapishanem bir kaleymiş gibi davranmayacağım.

Mabedin çift kapısından içeri girerken org müziği başlıyor. Kalbinizi romantizm ve neşeyle kabartması gereken bir şarkı bu ama onun yerine sanki kendi cenaze törenimi yönetiyormuşum gibi hissediyorum.

Koridorun sonunda William'ı görünce ciğerlerim parçalanıyor. Sanki başım suyun altında tutuluyormuş gibi hissediyorum. Hudson'la aralarındaki benzerlikten dolayı nabzım başım dönene kadar hızla atıyor. Vücudum geri çekilmem için çılglık atıyor, boğazım Hudson'ın acımasız elleri hala onu kavıyormuş gibi sıkılıyor. Babam oyalanan ayaklarımı hareket ettirmek, beni istemediğim bir evliliğe doğru sürüklemek için elimi koluna sıkıştırıyor.

Sıralardaki insanların yüzleri bulanık. Rahibi bile tanıyamıyorum. Sanki sahnelenmiş bir film setinde yürüyor gibiyim, soğuk, kişiliksiz, bir maskaralık. Gerçek olan tek şey her sıranın sonundaki beyaz gül demetleri ve bir şekilde onlar bile bir kandırmacanın parçası gibi hissettiriyor.

Babam beni kabaca William'a teslim ediyor ve onun elleri de benimkiler kadar terli. Mavi gözleri hürmetkâr bir soğuklukla beni delip geçiyor. Birbirinin aynısı bir çifte bakarak hayatım için savaşmak zorunda olmasaydım yakışıklı olabilirlerdi. Rahip törene başlarken boğazımdan aşağı ekşi bir tat dökülüyor, sözleri kuru bir gevezelikten başka bir şey değil.

Yüzük takma zamanı geldiğinde, yüzük taşıyıcısı yoktu. Yüzükleri ceketinin cebinden çıkarıyor ve benimkini kendi cebinde kavrarken ellerim uyuşuyor. Soğuk acı omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı kayıyor. Rahip en yavan, basitleştirilmiş yeminleri mırıldanmaya başlıyor ve William onun sözlerini cümle cümle papağan gibi tekrarlıyor. Kişisel hiçbir şey yok. Bu evliliği birbirine bağlayan tüm vaatler güce aç, duygusuz adamlar tarafından bir sözleşmede imzalanmışken neden zahmet etsinler ki? Mihrapta duran iki kişi değil.

Şaşırtıcı bir şekilde benim elim titremiyor ama Finn benimkini kaldırıp yüzüğü parmağımın ucunda tuttuğunda onunki titriyor. Belki de elim sabittir çünkü o kısa anda artık bu kilisede değilim, Finn'le bir limuzindeyim ve o bana benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyor.

William yüzüğü parmağımda kaydırmaya başlıyor ve biri çılglık atıyor. İlk başta, acaba ben mi bağırdım, sonunda çuvalladım mı diye düşünüyorum, ama sonra daha fazlası geliyor ve ortalık karışıyor.

Rahip geri çekilir ve keskin, gümüş bir bıçak boğazına dayanır ve Cash Fox'un vahşi sırıtan yüzü omzunun üzerinden belirir. "Kimse kıpırdamasın yoksa Peder o çok sevdiği Tanrı'yla VIP bir buluşma ve selamlaşma gerçekleştirecek." Hınzır bir gülümseme ve hızlı bir göz kırpmayla bana bakıyor. "İyi günler, Bayan Fox."

Mabedin arka tarafındaki çift kapı sallanarak açılır. "*Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus*" kısmına geldik mi? Çünkü ben

Euphemia *Fox* zaten evli olduğu için itiraz ediyorum. Benimle."

1. Her şeyi hissediyorum-Amelia Moore |
2. Sonraki-Shaker |

image-placeholder

Bölüm 23

Koşmak

Finn

T Son dört gün hayatımın en uzun günüydü. ¹ Ciğerlerim onsuz nefes almayı yeniden öğrenmek zorunda kaldı. Kanım sürekli kaynayan sıcaklıklara alışmak zorunda kaldı. Ve öfkem, kana susamışlığım, doyurulmak için hiç bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmamıştı. Planlarımızı sonuçlandırmak iki gün sürdü ve sonra iki gün boyunca hiçbir şey yapmadan, kaynayarak, nasıl yapacağımı hayal ederek geçirdim. bu düğünün gerçekleşmesine katkıda bulunan herkese teşekkür etmek istiyorum.

Evleneceğini öğrenmek saçmayla vurulmak gibiydi, saçmalar kaslarımda ve etimde birçok iz açıyordu. Beklemek ıstırap vericiydi ama yapılması gerekiyordu. Düğüne kadar beklemek Effie'ye ulaşmamız ve aynı zamanda valiyi vurmamız için en iyi yoldu.

Bir saattir valinin şehirdeki konutunun karşısındaki parkta bir bankta oturuyorum. Campbell'ların başka bir yerde büyük bir malikanesi var ama vali şehir içi işleri için June Harbor'daki bu lüks konağı tutuyor. İlk siyah zırlı aracın geldiğini gördüğümde ayağa kalktım.

Hükümet plakalı başka SUV'ler de sokağın etrafında sıralanmaya başlıyor. İçimde derin bir tatmin duygusu şekilleniyor, sadece bu tür bir tatmin duygusu

Bir plan mükemmel bir şekilde bir araya geldiğinde. Effie bir yerlerde oğluyla evlenmeye hazırlanırken, valiyi alaşağı etme planı tüm hızıyla devam ediyor. Düğüne hazırlandığı düşüncesi göğsüme yüz ok saplanmış gibi hissettirse de, *Les Arnaqueuses* ile başlattığı şeyden inanılmaz gurur duyuyorum.

Konağın önünde sıralanan taktik teçhizatlı adamlar, bu sabah erkenden yerleştirdiğimiz zulamızdan çalınan nadide şaheserleri bulmak için yakında kapıyı kıracaklar.

Ekip, suçlamalardan sıyrılmasının ya da sümen altı edilmesinin mümkün olmamasını sağlamak için her ayrıntıyı titizlikle planladı. Uzun süredir kayıp olan sanat eserlerine yönelik olası bir baskınla ilgili küçük ayrıntıları basın çevrelerine sızdırdılar ve FBI'ın valiyi incelemesini sağlamak için polis kaynakları aracılığıyla bilgi yaydılar.

Haber minibüslerinin uydularını görmeye başlamam sadece birkaç dakika daha alıyor. Heves içimi kemiriyor ve keşke daha fazla kalabilseydim diyorum ama yetişmem gereken bir düğün ve eve götürmem gereken bir eşim var. FBI'ın kayıp başyapıtları bir yığın haber kamerasına doğru yürüyüşünü görmeyi çok isterdim. Baskının her saniyesi kamuoyuna duyurulacak, insanlar hesap soracak ve yolsuzluk çılgınlıkları atacak.

Ama Vali Campbell'ın ölümünün gözlerimin önünde gerçekleşmesini ne kadar istesem de, hiçbir şey Effie'yi kollarıma geri alma arzumu kıyaslanamaz.

Parktan ayrıldım ve Cash'in evine geri dönmek için motosikletime atladım.

"Nasıl geçti?" Yeraltı garajında kaskımı çıkarırken Hadis bana soruyor.

"SWAT ve haberler sokağa akın ediyor. Her şey plana göre gitti."

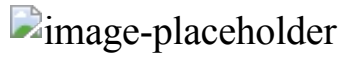
Memnun bir şekilde gülümsüyor ve ben de dikkatimi

askerlerimizi SUV'lara yüklüyor. Roan talimatlar yağıdırıyor, adamları uygun şekilde paylaşıyor, Lochlan ise kemerine daha fazla cephane şarjörü takıyor.

Harlow'la veda öpücüğü vermeyi bitirene kadar Cash'in yanına gitmek için bekliyorum, sanki savaşa gidiyormuş gibi. "Doğruca rahibe gitmeyi unutma. En iyi kozumuz o olacak. Luciano o kilisedeki herkesi feda eder." Konu din olduğunda mafyanın ikiyüzlülüğü beni hep eğlendirmiştir. Din adamlarına yaşayan azizler gibi davranırlar, sonra da dönüp günahla geçinirler.

"Onun senin kızın olduğunu biliyorum ama yemin ederim Finneas, bana rahibi bir kez daha hatırlatırsan beynini dağıtırım."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman sakın unutma."

Kiliseye en son ben geldim. Kilisenin önündeki vali korumasına çoktan bir tuzak çağrı gönderilmişti, bu yüzden merdivenlerden yukarı çıkıp içeri girmemi engelleyecek kimse yoktu. Şimdi fuayedeyim ve tüm düşüncelerimin, arzularımın, yaşama isteğimin nesnesi kapıların ardında bir yabancıyla evlenmek üzere. İlk çığlıkları duyar duymaz canlı bir tel gibi kıvılcımlanıyorum, bu benim hareket sinyelim.

İbadethanenin kapılarını iki elimle açıp koridora çıkıyorum. Kardeşlerim valinin oğlunu ve rahibi silahla ya da bıçakla rehin almışlardı. Effie beyazlar içinde yürek burkacak kadar güzel görünüyor, gözleri yuvarlak ve şaşkın. *Onun için geldiğimi bilmiyor muydu?*

"Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus" kısmına geldik mi? Çünkü Euphemia Fox zaten evli olduğu için itiraz ediyorum. Benimle."

Koridorda serin adımlarla ilerliyor, deri eldivenlerimi çıkarıyor ve orada oturan insanlara karşı kendini beğenmiş bir kayıtsızlıkla sıraların arasına fırlatıyorum. Cash'in emriyle sıralardaki herkes diz çökmüş ve ellerini başlarının üzerine koymuş durumda.

Sunağa doğru attığım her adımda onu içime çekiyorum. Kestane rengi saçları boynundan yukarı doğru savruluyor. Saten ve dantellerle kaplı, koparmak için sabırsızlandığım melek gibi bir vücut. Sapkın alevlerle tutuşan kehribar gözler.

Sunağın basamaklarının dibine ulaşıyorum ve elimi uzatıyorum. Dudağını ısıırıyor ve şaşkın bir gülümsemeyi engelliyor. "Geldin..." diye kekeliyor ve elini benimkine koyuyor ve günler sonra ilk kez ayaklarımın altında sağlam bir zemin var.

Elbisesini yerden kaldırıyor ve utangaç bir sırıtışla bana bakıyor. Kaçmaya hazır görünüyor, ama onun yerine ben onu kucaklayıp koridordan aşağıya taşıyorum ve doğruca kapıdan çıkıyorum. İlk seferinde karımla birlikte kiliseden çıkamamıştım ve bu tam olarak aynı olmasa bile, onu kollarımda tutmanın verdiği eşsiz bir tatmin var.

Kilisenin önüne park etmiş bir limuzin var, arkasına flamalar ve teneke kutular bağlanmış, camlarına da *sadece evliler yazılmış*. Alfie şoförü ön taraftan çekiştiriyor. "Bu araba için ölmek mi istiyorsun? Bunun içinde kaç kişinin seks yapmış olabileceğini biliyor musun? İğrenç. Onu elinden aldığımız için bize teşekkür etmelisin. Şimdi, Tanrım, seni vurmadan önce şu lanet arabadan çık!"

Alfie merdivenlerden aşağı koştuğumuzu gördü ve omuz silkti. "Ope, zaman doldu." Şoförü dizinden vuruyor ve sonra sakat bedenini arabadan dışarı itiyor. Yolcu kapısını açıyorum ve Effie atlıyor. Arkasına geçiyorum ve bölmeyi kaldırması için Alfie'ye havlıyorum.

Sirenleri çalan sıra sıra polis arabaları arkamızdaki caddeden aşağı dönerken, tenekeler şingirdayarak uzaklaşıyoruz. Işıklarının mavi ve kırmızısı o kadar parlak ki, renkli limuzinin camlarını kırıp Effie'nin korkmuş yüz hatlarında dans ediyor. "Kardeşlerin," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Onlar için gelmiyorlar." Derin koltukta arkama yaslanıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum.

"O zaman kim?"

"Bu sabah FBI, Thomas Campbell adında birinin evinde bazı Van Gogh ve Renoir tabloları buldu." Elimi bileğine doluyorum, parmaklarım nabzına değiyor.

"Telefonu bulmuşsun." Gözlerinin kenarları yumuşak bir gülümsemeyle kırışıyor.

"Yaptım ve seviyorum-" Alfie frene bastığında ve limuzinin arkasında ileri doğru uçtuğumuzda, kollarım onu yakalamak ve bana geri çekmek için dışarı fırladığında kelimelerim tamamen yutuldu.

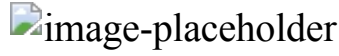
"Yaya geçidini kullanmayı bilmiyorsan huzurevine geri dön!" diye bağılıyor.

Kollarımın arasında ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor. "Babama söylediğimde bilmiyordum-"

"Önemli değil." Sözünü kestim.

"Bilmeni isterim ki-"

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum Ef. Seni incittiğimi biliyorum ama yine de bana ikinci, *üçüncü*, onuncu bir şans verdin. Küstah ve acımasız olduğumu biliyorum ama yine de benden asla vazgeçmedin." Alt dudağı titriyor ve başparmağımı dudağının üzerine koyuyorum. Başparmağımın ucunu öpüyor ve ben de onu olması gerektiği yere, kollarıma sarıyorum.

2Kucağımda uyuyakalan Effie'yi Bartlett Çiftlikleri'nden birkaç mil ötede uyandırmaya başladığımda güneş batıyor. Güneş ufku bakır ve pas renginde kalın ışınlarla yarıyor. Batan güneş yol boyunca uzanan otlaklardaki kara sığırları sıcak bir ışıkla yıkıyor ve sırtlarını viski rengine dönüştürüyor.

"Neredeyse eve geldik." Saçlarını okşuyorum, duvağını koparıyorum, hala düğün kıyafetlerini giydiğini fark ettiğimde boğazımın arkasına yakıcı bir tat çarpıyor.

"Ev mi?"

"Evet prenses, *eve*." *Uyandığında* elime sokuluyor ve bu tatlı, akılsız hareket karşısında göğsüm daralıyor.

Altından çekilip limuzinin zeminine diz çökerken onu dikkatlice dik oturtuyorum. Topuklu ayaklarından birini kalçamın üzerine kaldırıyorum ve gözlerindeki uykuyu tamamen kırıştırırken bileğindeki tokayı çözüyorum. "Nefes kesici bir gelin oldun, ama seni evime başka bir adamın gelinliğiyle sokmamın Tanrı'nın yeşil dünyasında hiçbir yolu yok." İkinci topuğunu çıkarıp ayak bileğindeki kayışlardan sarkıttıktan sonra bırakıyorum ve sustalı bıçağımı çıkarıyorum.

Bıçağı açtığımda gözleri önce büyüyor sonra kararıyor. Dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve bakışlarının ardındaki tehlikeli arzuyla içim ısınıyor.

Saten elbisesinin eteklerini kesiyorum. Ortasından bir yırtık açıp ipeksi kalçalarını ortaya çıkarırken gözlerim onunkileri yakıyor. Yukarı çıktıkça dudaklarının arasından küçük nefesler kayıyor ve bedenim keskin bir nabızla karşılık veriyor. Korse kısmının yarısına geldiğimde kumaş takılıyor. Bileğini omzuma kaldırıyorum,

dudaklarımı baldırında ve uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum. Bıçağı çevirip döşeme tahtasına saplıyorum.

Elbiseyi dişlerimin arasına alıp direncini kırarken bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Nefesi boğazında düğümleniyor ve dantelle kaplı amına sınırsız erişimim kalırken göz bebekleri büyüyor. Burnumu onun sıcak çekirdeğinin üzerinde gezdirerek, bacaklarının başımın iki yanında titrediğini hissederek, onun özgürleştirici kokusuna kendimi kaptırdığımda kalbim düzensiz bir şekilde atıyor.

Kumaşı ısııyorum, tenini çimdikliyorum ve "*Benim*" diye hırıliyorum.

Bıçağımı saplandığı yerden kurtarıken nefes nefese "*Senin,*" diye onaylıyor. Korsesinin üst kısmını tutup vücudundan sertçe çekiyorum ve gözlerinin içine bakarken ortadan ikiye kesiyorum.

Onu koltuğun üzerinde elleri ve dizleri üzerinde çevirirken sırtımdan aşağıya doğru ısı çatırdıyor. Üzerindeki elbisenin geri kalanını yırtıp beyaz dantel bir bodysuit ortaya çıkarırken içimde bir karanlık dönüyor. Elimi sert ve sıcak bir şekilde kıcının üzerine indiriyorum. Saçlarını tutturulduğu yerden çekip çıkarmadan önce omurgasını yalıyorum. Dik oturması için onu ters çevirdiğimde omuzlarından aşağı ağır kilitler halinde düşüyor.

Çenesini sıkıca avucumun içine aldım. Boynunu yutmak için çenesini kabaca yana doğru çekiyorum, yüzümü çağılayan buklelerinin içine sokuyorum ve derisini morartarak emiyorum. "*Benim.*" Isırıyorum, dişlerimle onu oyuyorum.

"Seni bu halde görmek isteyen adam ben olmayabilirim ama şeytan şahidim olsun, seni bu halde mahvedecek adam ben olacağım" diye söz verirken sesim çığ ve gürültülü. Kabullenmiş bir nefes çekiyor ve göğüslerini açgözlü avuçlarıma doğru itmek için sırtını dikleştiriyor. "*Kahretsin, seni parça parça ayırmak, yavaş yavaş parçalamak* istiyorum, böylece seni benim ve sadece benim olarak yeniden inşa edebilirim."

Limuzin dönüp kayalık çakılların üzerinde sürünmeye başladığında vardığımızı anlıyorum. Onun esnek etine doğru inliyorum. Başımı yukarı çekiyor, parmakları saçlarımda düğümleniyor, ta ki burun buruna gelene kadar. "Finneas Fox, ben asla senin dışında bir şey olmadım. Ama yine de denemene izin vereceğim..."

Beni yanındaki koltuğa çekiyor ve dönerek üzerime oturuyor, ellerim kalın kalçalarına yapışıyor. Araba durdu ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Bal rengi gözleri sanki kelimeler ondan kaçıyormuş gibi benimkilere sabitleniyor. Böyle kaldığımız süre boyunca birbirimize ruhlarımızı ve özürlerimizi dökerken Alfie'nin arabadan indiğini ve burada bıraktığı arabayla uzaklaştığını duyuyorum.

Başparmağıyla gözümün altını, yanağımı ve çenemi çiziyor. Dokunuşu nazik ve içten. Beni çıplak ve görülmüş hissettiriyor. "Rolüm için asla özür dilemedim-"

Onu durduruyorum, "Yapmak zorunda değilsin."

"*İstiyorum.*" Elini kalbimin üzerine koydu. "Seninle oynadığım için özür dilerim.

Sana ihanet etmek. Seni incittim. Ama senin karın olduğum için üzgün değilim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim tekliyor. "Tekrar söyle."

Kaşlarını çatıyor. "Senin karın olduğum için üzgün değilim."

Dudaklarımdan memnun bir gümbürtü çıkıyor ve kollarımı beline dolayarak onu büyüyen sikimin üzerinde kaydırıyorum. "Hiç doğru düzgün bir düğün gecemiz olmadı."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "Bu bizim düğün gecemiz olabilir.

İkimizin de seveceği bir tane."

"Öyle mi? Peki bu ne olabilir?"

"Kocamın ne isterse yapmasına izin vermek. Benim de istediğimi bilerek." Kucağımdan kayarak ayaklarımın dibine diz çöküyor ve avuçlarını

uyluklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Oynamak ister misin, küçük karıcığım?" diye sorduğumda içime karanlık bir eğlence damlıyor.

Narin pembe dili dişlerinin arasında gezinirken çenesini kıvrıp başını sallıyor ve kapüşonlu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "İstedğim bir şey var mı?" Tekrar başını sallıyor ve ateş omurgamı yalıyor.

Başımı kapıya doğru salladım. Limuzinden indiğinde mürekkep gibi gökyüzüne bir göz atıyorum, güneş soluyor ve yıldızlar ortaya çıkmaya başlıyor. Onu mahvetmek istediğim tüm yollar için mükemmel bir fon.

Arkasından gidiyorum, en karanlık dürtülerim ateşleniyor. Bana bakıyor ve ben de aynı ahlaksızlık ihtiyacının bana baktığını görüyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Arkasından ormanın karanlığına bakıyorum. Ondan istediğim tek bir şey var.

"Koş."

-
1. Şiddeti Seçtim-amjakehill |
 2. Everest Dağı-Labrinth |

image-placeholder

Bölüm 24

Saklanamıyorum

Finn

I Tek dileğimi kabul ederken nefesini tutarken göğsünün yükselişini ve duruşunu izliyorum. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından yavaşça nefesini veriyor

Yüzünde bir parça yaramazlık beliriyor ve kaçmaya çalışıyor. ¹ Bileğini yakalıyorum ve dövmeli parmak eklemlerime bakıp ürperiyor. "Ve seni yakaladığımda dövüşmeni istiyorum" demek için gözlerimin içine bakmasını bekliyorum. Sonra onu serbest bırakıyorum.

Bir çığlık atarak topuklarının üzerinde döner ve ormanın derinliklerine doğru koşar.

Ateşle oynuyor ve ateşin yakma şeklini seviyor.

Saçlarının omuzlarının üzerinden dağınık ve vahşi bir şekilde uçuşmasını izlerken sikimin sertleştiğini hissediyorum. Çıplak ayakları çamurlu toprağa vuruyor.

"Kaçsan iyi olur prenses," diye sesleniyorum arkasından, kanım ısınmaya başladı bile. "Çünkü seni yakaladığımda merhamet etmeyeceğim." Gecenin içine fısıldıyorum.

İçimdeki avcı, karanlıktaki bir fener gibi iç çamaşırının parlak beyazına odaklanıyor.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. O benim ve ona sahip olacağım.

Hızımı artırıyorum ama peşinden koşturmuyorum... henüz. Kaybolduğu

ormana giriyorum ve onun kıkırdamalarını duydukça kendi kendime
gülüyorum.

ağır ağır nefes alıyor. Benim güzel avım bunu çok kolaylaştırıyor.

Ay dolunay, ağaçların arasından gümüş ışınlar gönderiyor. Effie'yi bir ağaç gövdesinin arkasında görüyorum, sırtı bana dönük. Ayaklarım hafif. Tam arkasına geçene kadar yaklaştığımı duymuyor. Tatlı kokusu doğrudan sikime gidiyor. Son saniyede dönüyor ve onu kolayca kaldırıp ağaca yasladığımda attığı şaşkınlık ışıltısı bir öpücükle kesiliyor.

"Beni buldun," diye mırıldanıyor.

"Benden saklanmak yok." Kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyorum ve parmaklarım boğazını sarmak ve sikimi onun sıcaklığına gömmek için kaşınıyor.

Ona sürtünüyorum. "Bana ne yaptığını hissediyor musun? Senin tadına bakmak için ne kadar sertleştığimi." Onu yıpratıcı bir öpücükle yutuyorum, onu isteğime boyun eğdiriyorum, ruhum için benim onun için olduğum kadar aç olmasını istiyorum.

Yapmamam gereken düzinelerce kavgadan sağ çıktım çünkü bir insanın kaslarındaki, yüzündeki en küçük değişiklikleri, bir göz hareketini nasıl okuyacağımı biliyorum. Bu yüzden boynunu okşamak için başımı eğdiğimde, parmakları saçlarıma dolanıp başımı geri çektiğinde şaşırmadım.

Beklemediğim şey ise yüzüme inen tokat oldu. Onu bırakıyorum ve ormanın derinliklerine doğru koşarken omzunun üzerinden bana şeytani bir gülümseme veriyor. *Yaramaz, küçük oyuncak.*

"Bir dahaki sefere beni yakaladığında, beni becermek için beklemesen iyi edersin," diye sesleniyor ve vücudumdaki her kas onun alayıyla yanıyor.

Karanlıktaki bir canavar gibi peşinden gidiyorum. Acaba bana ne yaptığını biliyor mu? Ay ışığında parıldayan siyah saçlarının, onu yumruğuma sarıp günlerce beni hissedeceği kadar sert bir şekilde becermek istememe neden olduğunu biliyor mu? Ayaklarının altında kırılan dalların çıkardığı sesin onu dalların arasına atıp mükemmel amcığını damlayana ve

sikim için yalvarana kadar yemek istememe neden olduğunu biliyor mu?

Tüm bunları merak ediyorum, ama elbette o biliyor. Çünkü benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyor.

Şu anda nabzının beklentiyle attığını, yakalanma ihtimalinden olduğu kadar yakalanmaktan kaçmaktan da heyecan duyduğunu biliyorum.

Bana bakıyor, gözleri heyecandan kocaman ve yuvarlak, ama dikkatinin çabuk dağılması tökezlemesine ve yere düşmesine neden oluyor. Bu fırsatı değerlendirip birkaç hızlı adımla mesafeyi kapatıyorum. Takla atıyor ve kıcının üzerinde geri dönüyor ama çok yavaş. Tam oradaydım.

Bana bakıyor, ben göz temasını hiç kesmeden kemerimi çözerken umutsuzca uzaklaşıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve iki elimle bacaklarını tutup aşağı doğru çekiyorum. Mengenemde kıvranmaya çalışıyor ve inandırıcı bir mücadele verse de uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Yaramaz küçük oyuncağım, hayır, yaramaz *karım* benim için sırlıslık oldu.

Fermuarımı indiriyorum ve iç çamaşırını yumrukluyorum, yarağımı dışarı çekerken kabaca yana çekiyorum, sert ve zonkluyor, içine dalmaya hazır. Kaygan girişiyle alay ettiğimde donup kaldı. "İstediğin bu mu? Merhamet çığlıkları atana kadar muhtaç amını sikmemi mi?" İçine bir santim daha girerken dudağını ısıyor. Yavaşça içine batmanın ezici hissiyle gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, Ef, benim için çok ıslaksın."

"Merhamet, kıcımın kenarı," diye tükürüyor ve göğsüme tekme atıyor. Elleri ve dizleri üzerinde çırpınırken onu kaybettiğim için homurdanıyorum. Kalçalarını kıramayacağı bir şekilde kavrayıp onu yere bastırmadan önce birkaç adım atmasına izin veriyorum - dizlerinin üzerindeki görüntüsüne bayılıyorum -. Yumruğumu tulumunun kenarlarına geçiriyorum, yırtılma sesiyle sikim zıplıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve bir an için yüzünde dehşet ve acının yazılı olduğunu görmeyi bekliyorum. Ama onun yerine, benim canavarıma bakıyor.

gözlerinde ve gülümsemelerinde.

"Merhamet yok o zaman," diye söz vererek homurdanıyorum. Parmaklarımı amını örten dantelin ağına sokuyorum ve yırtıp açarak içine giriyorum. İnliyor ve sesi o kadar tatlı ki, yarısına kadar çekiyorum ve daha yüksek sesle tekrar duymak için daha sert itiyorum. Onun zevk sesleri beni gerçek canavar benliğime daha da yaklaştırıyor. Elleri yere yayılmış, pençelerini yere vuruyor.

Elimi kalçasından boynunun arkasına götürüyorum ve amcığ1 etrafımda kenetleniyor. İçimden kaçan iniltiye engel olamıyorum. *Tanrım*, çok iyi hissettiriyor.

"*Finn*," diye miyavlıyor ve kalbim göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ediyor.

image-placeholder

Effie

² "İstedığın kadar bağırabilirsin. Kimse seni duymayacak." Sesi baskınlık ve avın heyecanıyla sıırılsıklam. Fiziksel bir şey gibi tenimi tırmaladığını hissediyorum.

Saçlarımı bir tasma gibi yumruğuna doluyor ve keskin bir şekilde çekiştirirken tenimde kıvılcımlar sıçrıyor.

"*Daha sert*," diye yalvarıyorum, kaçmak için toprağı tırmalamaya devam ederken bile sesim doyumsuz bir açlıkla kalınlaşıyor. Kalçalarımı havaya kaldırıyor ve beni daha sert, daha derin sikiyor. Hepsini ve daha fazlasını istiyorum ama teslim olmaya da hazır değilim. Ona teslimiyetimi hak ettirmek istiyorum.

Bir dahaki sefere bana doğru hamle yaptığında kendimi yere bırakıyorum ve onun üzerime düşmesini sağlıyorum. Onu gafıl avlayarak ters dönüp dirseğimi burnuna saplayabiliyorum. Hemen eli dışarı fırlayıp boğazıma

yapışıyor ve kaçmaya çalışırken başımı toprağa gömüyorum.

Burnundan damlayan kanı silmek için diğer elini kullanıyor ve elini göğsümde gezdirip beni kanıyla bulaştırırken, başarısız bir şekilde ona karşı itmek için her iki elimi de kullanıyorum. Üstümde ezilen ağırlığı ve giydiğim korse sütyen arasında ciğerlerim dolmakta zorlanıyor. Çırpınışlarım beni hiçbir yere götürmediği için hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Ah, zavallı küçük karım." Sahte sempatisi beni öfkeliyor ve ateşlendiriyor, daha sert itiyorum ama boğazımdaki eli daha da sıkıyor. Gözlerindeki ateş, içimde yanan ateşle eşleşiyor ve *Tanrım*, yanıyorum.

Sert sikini yarığımın üzerinde gezdiriyor ve ben kıvranıp tıslıyorum, klitorisimin üzerindeki sıyrıcı baskı neredeyse yeterli değil. "Her zaman çok muhtaçsın," diye bağıyor ve şimşek gibi hızlı hareket ediyor, ellerimi başımın üstünde iki eliyle tutturmak için boğazımı serbest bırakıyor. Tekrar itiyor, amımın üzerinde kayıyor ve ben hayal kırıklığı içinde sızlanıyorum.

"Yalvaracak mısın? Devam et. Daha fazlası için yalvar bana," diye karanlık bir kıkırdamayla emrediyor ve ben dilimi ısıyorum.

"Cehennem donduğunda," diye hırlıyorum ama içimden beni sadece onun yapabileceği şekilde doldurması için yalvarıyorum.

"Dalga geçilmesinden hoşlanmıyor musun?" Daha sert gıcırdatıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Umurumda değil. Hele de kocan kendini bu kadar iyi hissediyorsa." Gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor ve kalbim onun çarpık kafasından geçen her ne fikirse onun için çarpıyor. "Tadına bakmaya ne dersin?" Ellerimi yanlarımdan aşağıya çekiyor ve aleti yüzümden birkaç santim uzağa gelene kadar vücudumda yukarı doğru kayıyor.

"Vücudunun beni ne kadar istediğini tat." Aletini dudaklarıma doğru itiyor, başımı çevirmeye çalışıyorum ama gidecek bir yer yok. Teslim olup uzunluğunda geniş ve sıcak bir yol yaladığımda, ısı içimde yanan bir ip gibi kıvrılıyor. "Tanrım, bu kötü ağız," diye inliyor gözleri geri dönerken.

Son bir dövüş için bir fırsat görüyorum. Aletini ağzıma alıyorum, dilimi piercing'inin üzerinde döndürüyorum, ta ki o bu hissin içinde kendini kaybedene ve bileklerimdeki tutuşu gevşeyene kadar. Ellerimi kurtarmak için yüzüstü yuvarlanıyorum ve sürünerek uzaklaşmak için umutsuz bir girişimde bulunuyorum.

Karanlık bir kahkaha atıyor ve sesi omurgamdan aşağı damlayan soğuk su gibi, tüylerimi ürpertiyor. İç çamaşırımı kavıyor ve boğuşmamız sırasında parçalanmaya devam ediyor. Ellerinin baldırlarımda kenetlendiğini hissediyorum. "Bir daha kaçamayacaksın. Bu kimin amacı şimdi, Effie?"

Vücudum aydınlanıyor ve beni tulumumdan geriye kalanlardan çekip kıcıma öyle sert bir tokat atıyor ki yanığın tam olarak yerleşmesi birkaç saniye sürüyor. Saçlarımı bir yumruğunun etrafına sarıp başımı geriye doğru çekerken diğer eliyle kollarımı arkamdan kavıyor.

Aletini girişime yerleştirirken "Devam et" diye alay ediyor. "İstediğin kadar gürültü yap. Hiç kimse benim olanı almamı engelleyemez." Ve sonra içeri giriyor, kendini kabzasına kadar gömüyor ve sırtım derinlikte kemerli.

"*Tanrım,*" diye haykırıyorum. Kalçalarını ileri ve geri sürüyor, her tam vuruşta nefesimi kesiyor. "Buna ihtiyacım var, lanet olsun, buna *ihtiyacım var.*" Daha fazlası için yalvarıyorum.

Omzumu ısıyor ve acı sadece zevki artırıyor. "Daha fazla, Finn, *daha fazla.*" Beni dizlerimin üzerine çekerek cevap veriyor, böylece bileğim sırtımla karnı arasında sıkışıyor. Piercing'inin kışkırtıcı hissi yeni açıyla daha da artıyor, yıldızları görmeme neden oluyor ve yardım edemiyorum ama onun horozuna geri dönüyorum. Özellikle de bir elini boğazımın ön kısmına doladığında ve duvarlarım onun etrafında sıkıldığında.

"*Kahretsin,* amın seni boğmama bayılıyor," diye homurdanıyor gergin bir nefesle.

Klitorisimle oynamak için elimi kalçalarımın arasına sokuyorum, dudaklarımdan sınır tanımayan inilti dökülüyor. O da bana derin inilti ve kaba sözlerle karşılık veriyor, orman zeminindeki hayvanlar gibi tepişiyoruz.

Zaman ve mekân çökmeye başlıyor, ruhlarımızın birleşmesinde kayboluyorum. Kalbi bana sahip olma biçiminde o kadar emin ki, daha önce söz verdiği şeyi hissediyorum, beni yavaş yavaş parçalamak, beni parça parça parçalamak. Doruk noktaya yaklaştıkça ve beni daha sert becerdikçe, eski benliğimin parçalandığını ve onun yerine her zaman olmam gereken kişinin yeni, daha güçlü bir versiyonunun ortaya çıktığını hissediyorum.

Serbest bırakılmam önümde sallanırken ağzım açık kalıyor. Vücudumu ve zevkimi kendisinininki kadar iyi biliyor, bu yüzden orgazmım beni boğmakla tehdit ederken ısırmam için bana bir parmak veriyor. "Hemen şimdi gel," diyor. Parmağının etrafında çığlık atıyorum, o kadar sert ısıyorum ki derinin kırıldığını hissediyorum ve bir kükreyle, spermini içimin derinliklerine fırlatıyor.

Kollarında gevşiyorum ve onun bitkin kaslarının çökmemizi engellemek için titrediğini hissedebiliyorum. Nefes nefese ve coşkudan başı dönmüş bir halde bana sarılıyor, tüm benliğime. Tüm kırık, yanmış ve harap olmuş parçalarıma yeni bir hayat üflüyor.

Yavaşça uzanıyor ve beni de yanına alıp göğsüne yatırıyor. Nefes alış verişimiz yavaşlayana ve soğuk bizi yakalayana kadar orada kalıyor, gümüş ay ışığında yıkanan gece seslerinin korosunu dinliyoruz. Titrediğimde beni sıkıca kavırıyor ve sanki aklımı okuyormuş gibi, sadece bağlılıkla fısıldıyor, "Beni çok bütün kılıyorsun, Effie."

1. E-KIZLAR HAYATIMI MAHVEDİYOR-CORPSE, Savage Ga\$ |

2. Chills - Karanlık Versiyon-Mickey Valen, Joey Myron

image-placeholder

Bölüm 25

Nilüferler

Finn

L Effie göğsümdeki dövmenin izini sürerken uyanıyorum. ¹ Hafifçe Kelt düğümünün kıvrımlı çizgilerini takip ediyor ve ben hâlâ uyuyormuşum gibi yapıyorum. Neden bilmiyorum. Belki de bu anın bitmesini istemediğim içindir. Aldığı her düzenli nefeste yumuşak göğüsleri yan tarafıma doğru bastırıyor. Kolum sırtına dolanıyor ve ipeksi saçları kolumun üzerine dökülüyor. Kuşlar pencerenin dışında yeni bir günü müjdeliyor ve gözlerim kapalıyken bile onu hayal edebiliyorum

Sabah güneşi çatı katını puslu bir altın rengine boyuyordu.

"Günaydın." Sesi boğuk ve tatlı, uykuyla karışık. "Uyuyorum," diye mırıldanıyorum küçük alaycı bir gülümsemeyle.

"Kalçama vuruyorsun," diye gülüyor ve elimi çıplak kalçasına sıkıştırıyorum, vurduğumun farkında değilim ama şaşırmadım. "Bunu ne kadar sık yaptığını fark ettin mi? Sanki mors alfabesiyle iletişim kurmaya çalışıyormuşsun gibi."

Gözlerimi açıyorum ve yüzüne bakıyorum. Koyu renk kirpikleri bal rengi kahverengi gözlerini çevreliyor ve uykudan kalma pembe bir dokunuş yanaklarını renklendiriyor. "Çünkü öyleyim."

Başını eğiyor ve yanımda dirseğinin üzerine yuvarlanıyor. "Sen nesen?"

Gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve sırrımı biraz daha saklama dürtüsüyle savaşıyorum. Kelimeler dilimde gevşek, dökülmeye hazır ama yine de boğazım kuruyor. Bakışlarıyla buluşuyorum ve son direncimi de yutuyorum. "Mors alfabesini kullanarak."

Canlandı, ilgisi arttı. "Gerçekten mi? Bu ne anlama geliyor?" Bana anlamaya bile başlayamadığım ama aynı zamanda içten içe anladığım bir sevgiyle bakıyor. Ona olan sevgim varlığımın tüm liflerine işlemiş durumda ve beni ne kadar derinden etkilediğini bilmesini istiyorum.

"Nilüferler." Sessiz bir nefesle ağzı açılıyor. Boğazım düğümleniyor, kendimi çok açıkta hissediyorum. Ama şimdi başladığıma göre, aramızda söylenmemiş bir şey kaldıysa onu parçalamak istiyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Gerçek huzuru ilk ve son kez o zaman hissettim. Seninle geçirdiğim o gece. Sen olmadığın için, dokunmak benim sakinliğim oldu."

"Dur." Dudakları emin olmayan bir gülümsemeyle çekiliyor, gözleri yaşlarla doluyor ve sormama gerek yok, onların ayçiçeği tipi olduğunu biliyorum.

"Yapamam." Bizi yuvarlıyorum ve kendimi onun üzerinde tutuyorum. "Seni sevmekten vazgeçemem. Hiç sevdiğimi sanmıyorum." Yüzümü kavırıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. On yılı telafi etmeye çalışarak öpüşmeye dalıyorum. Burnum onun gözyaşı damlalarıyla dolu yanaklarında geziniyor ve göğsümde patlayan karşı konulmaz duyguyu kontrol edemiyorum.

Mutluluğun ötesinde, şehvetin ötesinde, bu lanet hayatın ötesinde. O bu hayatta ve sonraki hayatta benim. Birdenbire sonsuza dek varken on yılın ne olduğunu sorgulamaya başladım.

Bizi ayırdığında onu zorlukla bırakabiliyorum, ağır nefes alıyor ve gözleri duyguyla doluyor. "Seni seviyorum, Finneas Fox." Binlerce kuyruklu yıldızın gücüyle içime çarpan sözlerinin ağırlığına rağmen ciğerlerim bir şekilde nefes almanın bir yolunu buluyor.

Çenem acıyla sıkılıyor ve boğazım sıkı bir yumak haline geliyor. Gözlerimi ondan alamıyorum, tüm dünyam avuçlarımın arasında. Uzanıyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Umarım bunlar ayçiçeği gözyaşlarıdır."

Burnumu çekiyorum ve boğazımdaki düğümü yutuyorum, öne düşüyorum ve kendimi boynunun kıvrımlarına gömüyorum. "Kahretsin, seni çok seviyorum." Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum, kaburgalarım çatırdıyor ve kalbim onunkine doğru süzülüyor.

Kollarını başıma ve omuzlarıma doluyor, beni kendine sımsıkı sarıyor. Ama lanet olsun, yeterince yakın değil. Boynunu öpüyorum, dilimde dün geceden kalma tuzlu bir ter patlaması var. Ve daha fazlasını istiyorum. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve köprücük kemiği boyunca bir yol öpüyorum, kanımı yalıyorum ve meme ucunu emiyorum.

İçime doğru eğiliyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Göster bana," diyor nefes nefese bir iniltiyle ve bedenlerimizin arasından uzanıp sikimi çevreleyerek amına doğru yönlendiriyor.

Geniş başım amına değiyor ve yüzünü kavriyorum, içine gömülürken onu derinden öpüyorum, iniltilerini havanın kendisiymiş gibi yutuyorum. İçine doğru yavaşça sallanışımda aceleci ya da kaba bir şey yok.

Omuzlarıma yapışıyor, içindeki tatlı noktaya ulaştığımda dudağımı sertçe ısıyor. Nefes nefese pantolonlarımız dudaklarımızın arasındaki boşluğu doldururken, yumuşak zevk omurgamda yukarı ve aşağı kayıyor.

Eğer dün gece bir orman yangınıysa, bu sabah bir ocağın sıcaklığıdır. Bir yuvanın temeli. Birbirimizle ve birbirimizin içinde bulduğumuz bir yuva.

Amcığı etrafımda çırpınıyor ve zevki arttıkça öpücükleri yalvarır hale geliyor. Vuruşlarımı tutkulu ve kasıtlı tutuyorum, vücudu kendi salınımımı öne çekiyor. Nefes alış verişlerimiz sanki tek bir ciğer setini paylaşıyormuşuz gibi dalgalı hale geliyor, arzumuz ve coşkumuz birlikte doruğa ulaşıyor. Kıvılcımlar

Ben gelirken gözlerimin arkası tutuşuyor, ama onun yüzünde dans eden coşkuyu görmezden gelemiyorum. Benimle birlikte gelirken kaşlarının birbirine yapışmasını ve ağzının sessiz bir çığlıkla gevşemesini izlemek kuzey ışıklarına rakip olabilecek bir güzellik.

Uzuvlarım sıvıya dönüşüyor ve onun içinde eriyorum, yana düşüyorum ve onu kendime çekiyorum. Kıçı kalçamın kıvrımlarına sokulurken ellerim yumuşak karnını sarıyor. Nefesimi tutuyorum, parmaklarımı onun karışık saçlarında yavaşça gezdiriyorum. Elim bir şeye takılıyor ve saçındaki bir dalı çekip çıkarırken kahkaha atıyorum.

"Sanırım sana uzun ve sıcak bir duş borçluyum." Görmesi için dalı önüne uzattım.

Kollarımın arasında dönerek bana bakıyor. "Ben öyle derdim. Yanağında çamur var. Ama gerçekten umurumda değil..." Gururlu bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor. "Bu konuda ya da çarşaflardaki çamur konusunda."

image-placeholder

Buhar duşu dolduruyor ve Effie saçlarını sıkarken ben şampuanı duruluyorum, banyo çoktan bitmiş. "Bu arada, Juicy eşofmanları ve *Star Wars* DVD'leri ne anlama geliyor?"

Bana bakıyor ve gülüyor, burnundan aşağı tatlı bir su damlası süzülüyor. "Hadis'in bana anlattığı bir hikâyeye ilgiliydi. Mesajın gerçekten benden geldiğini kanıtlamam gerekiyordu."

"Bir ara dinlemek isterim. Hikayeyi."

"Tamam." Gülümsüyor ve duş perdesini geri çekerken bana hızlıca bir öpücük veriyor. Çıkarken kışına bir tokat attım. "Hey!"

"Eş ayrıcalığı." Kendimi beğenmiş bir şekilde omuz silkiyorum ve sıcak suyun altına geri giriyorum.

Banyoda kurulanmayı bitirip tam kot pantolonumu giyiyordum ki Effie'nin diğer odadan gelen çığlık sesi kanımı dondurdu. Banyodan dışarı fırlayıp William Campbell'ın Effie'nin boğazına sarılmış lanet eliyle onu duvara yapıştırdığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Diğer eliyle şakağına bir silah dayamıştı ve ben kırmızıyı görüyordum. Boğazımdan bir çığlık kopuyor, "*Seni öldürecekim.*"

Çatı katına doğru koşup onu kızın üzerinden çekip alıyorum. Yumruğum silah tutan eline yapışıyor ve ben silahı elinden almaya çalışırken yere düşüyoruz. Kanım her zamankinden daha fazla pompalanıyor, içimde akkor haline gelmiş bir öfkeden başka bir şey yok. "Effie, kamyonet!" Bağıriyorum ve o da boğuşma sırasında üstüme yuvarlanmayı başarıyor. "Anahtarlar... paspasın altında... Çalıştırdım-Oof!" Effie'yi takip etmeye ve sağ salim çıktığından emin olmaya çalışırken dikkatim o kadar dağılmıştı ki, piç kurusu tüm ağırlığıyla kaburgalarımın diz çökebildi. Ciğerlerim soluk soluğa kalırken ve acı yanıma yayılırken bir tane daha kırıdığımı bilecek kadar kaburgam kırılmıştı.

"*Finn!*" Effie çığlık atıyor ve şu anda ona bakmayı göze alamıyorum, yumruğum Campbell'ın çenesine temas ediyor, ama hala üstünlüğü elinde tutuyor.

"Git. Şimdi!" Bacak kilidiyle bizi ters çevirmeye çalışarak bağıriyorum. Herif güreş eğitimi almış olmalı çünkü ustalıkla engelliyor ve ben de silahı elinden zar zor almayı başarıyorum.

Yerde sekiyor ve ikimiz de peşinden koşuyoruz. Bir ayağını yüzüme indiriyor ve başım geriye savruluyor, bu da ona benden önce silaha ulaşması için yeterli avantajı sağlıyor. Onu kapıyor ve ayağa fırlıyor. İki eli de titriyor ama ben yere yığılmışken silahı bana doğrultuyor.

Effie'nin dışarı çıkıp çıkmadığını görmek için ellerimi kaldırarak yavaşça doğruluyorum. Ahırda olmadığını fark edince ciğerlerime dolanan yumruk gevşiyor ve dikkatimi kafama dayadığım silaha yöneltebiliyorum. Bakışlarımı tembelce önümdeki yıkanmış kardeşlik kardeşine çeviriyorum, şimdi güvende olduğunu bildiğim için çok daha sakin hissediyorum.

"Zor bir gece miydi?" Sahte bir acıma duygusuyla onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Hâlâ düğünden kalma smokinini giyiyor, papyonu boynunda gevşek ve gömleğinin önü açık. Saçları dağınık ve sadece kavgamızdan dolayı değil. Gözleri bütün gece içmiş birinin parlak bakışlarına sahip.

"Sen-" Sesi öfke ve adrenalinle titriyor. "Benden her şeyimi aldın."

Burnumdaki kanı elimin tersiyle yavaşça sildim ve ona dönmeden önce etkilenmemiş bir omuz silkmeye inceledim, "Daha açık olman gerekecek."

Hayal kırıklığı içinde kükrüyor ve öne atılarak namluyu alnıma dayıyor. "Nereden başlamalıyım? Kardeşimi öldürdün-"

"Um," parmağımı kaldırıp araya giriyorum, "Hâlâ kayıp olduğunu sanıyordum?"

"Hâlâ hayatta olmadığını biliyorsun," diye homurdanıyor ve tabancasıyla yüzüme vuruyor.

Çenemi ileri geri esnetiyorum, sonra esniyorum, kayıtsızlığım karşısında gözleri kıpkırmızı oluyor. "Pardon, ne diyordunuz?"

"Kardeşimi öldürdün - polisin ne dediği umurumda değil, cesedin bulunmaması da umurumda değil, biliyorum. Babama komplo kurdun, itibarımızı yok ettin ve karımı çaldın."

"Seni orada durdurmak zorundayım, teknik olarak *karımı* çaldın."

"Seni küstah piç, seni öldüreceğim!" Namluyu kafatasıma daha sıkı dayadı ve-

"Kafanı uçurmadan olmaz." Gözlerim onun arkasına kayıyor ve Effie'nin eski damadına doğrulttuğu dev tüfekte cüceleştiğini görüyorum.

1. Dandelions - yavaşlatılmış + yankı-Ruth B., slater |

image-placeholder

Bölüm 26

Euphemia Fox

E fie

I Finn ve William'ın kavga sesleri yankılanırken çatı katından kaçıyorlar.

Her homurtuyu ve yumruğu duymak ciğerlerimdeki rüzgârın kesilmesi gibi geliyor. Garaja koşuyorum, dün gecedен kalma yırtık ayaklarım dağınık çakılların üzerinde yarılıyor.

Kamyona binmeyi düşünmüyorum bile. Onu daha yeni geri aldım, şimdi onu bırakmamın imkanı yok. Benim için tekrar tekrar savaşımkен olmaz. Sonunda bana hep arzuladığım bir şeyi vermişken olmaz: güvenlik.

Ailem on yıl önce onun dünyasını havaya uçurdu. Ailemin devam eden güç mücadelesinde başka bir kayıp olmasına izin vermeyeceğim.

Garajdaki her çekmeceyi ve dolabı açıyorum, tüm bu molozların içinde bir yerlerde bir silah olması gerektiğini biliyorum. Ailemin evinde silah saklanmamış tek bir oda bile yok ve Finn'in de aynı şekilde olacağından eminim.

Lanet olsun, olmalı. Ve eğer yoksa, lanet olası bir lokma anahtarıyla içeri gireceğim.

Yukarıdan bir cesedin yere çarpmasına benzeyen yüksek bir patlama sesi duyuyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Uzun, serbest duran bir dolabın kapağını açıyorum ve kendime eğer bu da boş çıkarsa İngiliz anahtarıyla devam edeceğimi söylüyorum.

Köşeye sıkışmış, namlusu kararmış ve ahşap saplı eski bir av tüfeği bulduğumda neredeyse çığlık atacaktım. ılgınca fişek arıyor, namluya sürmek için el yordamıyla uğraşıyorum. Çok geç kalmadığımı umarak tekrar çılgınca koşmaya başlıyorum.

atı katına geri dönüyorum. Finn'in William'a sataştığını duyuyorum ve sesinin titreyişinden bir hakaret daha savurmak üzere olduğunu anlıyorum. Merdivenlerin başına geldiğimde ellerim terden kayganlaşıyor ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

William silahını Finn'in alnına dayıyor ve daha önce hiç bilmediğim bir dehşet kanımı zehirlediği için bacaklarım neredeyse tutmuyor. "Seni küstah piç, seni öldüreceğim!"

Tüfeği koltuk altına yerleştiriyorum ve ellerimin sabit kalmasını isteyerek namluyu kaldırıyorum. "Kafanı uçurmadan olmaz."

İki çift göz de bana dönüyor ve William'ın göğsüne nişan alırken ürkütücü bir sakinlik hissediyorum. "Kocamdan uzak dur."

Gözleri inanamayarak kısıılır ve ağzı kayıp bir tepkiyle açılıp kapanır. Onun şaşkın sessizliği, Finn'in ayağa fırlayıp silahı elinden alması için gereken tek şey. Boğuşurlarken kolları birbirine dolanıyor, dirsekler ve dizler havada uçuşuyor. Zihnim nasıl yardım edebileceğimi düşünmekle meşgul ama oturup düşünecek zamanım olmadığını da biliyorum.

Sadece hareket ediyorum, Finn'i güvende görme ihtiyacım yüksek sesle ve bangır bangır bağırarak hareketlerimi yönlendiriyor. Mesafeyi kapatıyorum ve tüfeği döndürerek onu

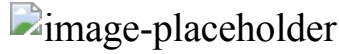
kafasının arkasına dipçikle vuruyor. Topallıyor, ölü bir ağırlık gibi yana doğru çöküyor.

Finn yerdeki tabancaya doğru koşuyor, sonra bana doğru atılıyor ve tüfeği elimden alıyor. Fişek yatağını kontrol ediyor, iki fişek atıp cebe koyuyor ve boş silahı yatağın üzerine atıyor. Bana doğru dönüyor, tabancayı beline sokuyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Tanrım, Ef, o şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Hayır." Titreyerek nefes veriyorum. "Tanrıya şükür bilmek zorunda kalmadım."

İç çekmeyle karışık bir kahkaha atıyor ve başımı göğsüne bastırıyor, "Lanet olası deli kadın."

William'ı ahşap yemek sandalyelerimizden birine bağlamak için birlikte çalışıyoruz. Yarı yolda uyanıyor ve Finn bana "kendimi bir silahla nasıl öldürmeyeceğimi" öğretilene kadar dolu bir silaha dokunmamam konusunda ısrar ettikten sonra kendi silahını kafasına mermisiz tutma zevkini yaşıyorum. William acı acı kaşlarını çatıyor ama Finn dilini kesmekle tehdit edince küfürler savurmayı bırakıyor.

"Hemen döneceğim." Finn kapıdan çıkmadan önce omzumu güven verici bir şekilde sıkıyor ve kısa bir süre sonra bir av bıçağıyla geri dönüyor.

Finn sandalyenin yanındaki koltuğa oturup parmağıyla bıçağın ucuyla oynarken William'ın gözleri açılıyor. "Hangi eldi?" Finn yavaşça başını kaldırıp sert bakışlarını benimle aynı hizaya getiriyor. "Hangi eli senin boynundaydı?" Sorduğu soruyla midem bulanıyor ama omuriliğimi saran hastalıklı heyecanı da inkâr edemiyorum.

"Şu," diyorum bıçağı sol eline doğrulttuğunda.

"Pekâlâ." Ayağa kalkıyor ve cebinden sustalısını çıkarıyor. Onu en son gördüğümde, beni ormanda vahşi bir hayvan gibi kovalayıp iyice sikmeden önce gelinliğini kesmek için kullandığını hatırlayarak ağzım sulanıyor. William'ın bileği sandalyenin koluna bağlı ve Finn av bıçağının sapını avucunun içine itiyor, böylece parmakları tahtanın üzerinde açılıyor.

Korkuyla ona bakarken nefes alışının derinleşmesini izliyorum, ikimiz de Finn'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ediyoruz. Finn sustalıyı William'ın orta parmağından geçirip tahtaya saplıyor, tıpkı bir engerek yılanının dişlerini geçirmesi gibi, William'dan kan donduran bir çığlık yükseliyor. Elimi ağzıma götürüyorum ve safra boğazıma doluyor, aynı zamanda intikamcı entrika kıvılcımları sistemimi sarsıyor.

"Kimsenin karıma el sürmesinden hoşlanmam Campbell." Sesi alçak ve karanlık bir tınıya dönüşür. "Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Finn av bıçağını adamın bileğine saplıyor ve adam çığlık atmaya, yalvarmaya, feryat etmeye başlıyor. Omuzlarım sırtımdan aşağı yuvarlanıyor ve bir adamın ellerinden kurtulmasını izlemeye hazırlanarak çenemi tutuyorum.

Finn yavaşça etini keserken, bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Ama sonra, acı sesleri arasında Finn bıçağın ucunu bileğindeki yarığın altından geçirmeye başlıyor ve avucundaki deriyi kaldırıyor.

William'ın boğazından kopan kulak tırmalayıcı çığlıklardan hiç rahatsız olmayan Finn, kanlı zanaatına devam eder. Metodik bir şekilde derinin her santimini yüzüyor, avucundaki ve her parmağındaki kaslardan sıyrılıyor, ta ki parmağına saplı sustalının etrafında etli bir eldiven gibi sallanana kadar.

Finn işinin üzerine eğildikten sonra doğruldu ve sanki uykudan uyanmış gibi boynunu döndürdü. Söze gerek duymadan mutfağa doğru ilerliyor ve bıçakla birlikte elini yıkamaya başlıyor.

Ayaklarım döşeme tahtalarına yapışık duruyor ve gözlerimi sandalyenin kolundan yere kan damlayan çiğ, etli yumrudan ayıramıyorum. William sandalyeye yığılmış, terli ve solgun. Göz kapakları titriyor ve nefes alış veriş ağır ve sık arasında garip bir karışım. Hudson'a olan benzerliği şu anda son derece çarpıcı. Hudson'ın elinin derisi yüzüldüğünde böyle görünüp görünmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Musluğun kapandığını duyuyorum ve Finn'in bana doğru gelişigüzel yürüyüşünü, başını kaldırmadan önce ellerini beyaz bir havluya kurulayışını izliyorum. Gözlerindeki karanlık bana çarpıyor ama beni korkutmuyor. Beni zorluyor çünkü onun derinliklerini biliyorum. Tıpkı en derin okyanusun karanlığına baktığınızda hissettiğiniz dehşet verici ürpertiye eşlik eden huzur ve merak gibi. Karanlık ne kadar derinse aşk da o kadar şiddetlidir.

Belinden tabancayı çıkardı ve kabzasını bana doğru uzattı. "Sana nasıl kullanılacağını öğretene kadar silaha dokunmayacağını söylediğimi biliyorum ama eğer istiyorsan, öldürmek senin hakkın."

Önce silaha, sonra da sandalyede kanlar içinde yatan adama bakıyorum. Finn'e dönüyorum ve küçük bir gülümsemenin aradan sızmasına izin veriyorum. "Benim daha iyi bir fikrim var."

image-placeholder

¹Bugün Pazar, sabah on. Bu da babamın ayinden sonra Nonna Rosa'da espresso içip satranç oynayacağı anlamına geliyor. Oraya vardığımızda ön kapı kilitli değildi çünkü restoran çalışanları birkaç saat içinde açılmadan önce sabah teslimatları için gelip gidiyorlardı. İçeri daldık, Finn

William sargılı elini tutarak kürek kemiklerinin arasında bir silahla hareket ediyor.

Çocukken buraya gelmeyi çok severdim. Aile gibi hissederdim, garsonlar ve aşçılar masamızda vakit geçirir ve sipariş vermeme gerek kalmadan her zaman en sevdiğim makarnayı getirirlerdi. Tatlı olarak, ailem espresso aldığımda, biz çocuklar en şirin cam bardaklarda küçük kavun topları içinde vanilyalı dondurma alırdık. Ben küçük küreleri kardan adam şeklinde üst üste dizmeyi severdim, kardeşlerim ise hepsini aynı anda ağızlarına sığdırmaya çalışırdı.

Ama büyüdükçe ve oranın sinsisi iç yüzünü fark ettikçe cazibesini yitirdi. Erkekler içeride kayboluyor ve saatler sonra dayak yemiş ve kanlar içinde çıkıyorlardı. Her zaman bana şehvet dolu gözlerle bakan ve sanki bir şekilde patronlarının kızını elde edeceklermiş gibi kaba sözler söyleyen genç asker grupları vardı. Burası kötü adamlar için bir sığınak ama benim için hiç olmadı.

Bugün, avlanmanın verdiği korku ya da tedirginliğin hiçbirini hissetmiyorum. Bunun yerine, avcı gibi içeri giriyorum. Doğruca derin dondurucuya yöneliyorum ve arkada duran taze yüzlü bir acemi görünce şaşırmıyorum.

Gözlerinin içine bakıp "Aç şunu" diye emrediyorum. Bakışları endişeli ve kararsız bir ifadeyle benimle arkamdaki adamlar arasında gidip geliyor. Karar vermesi için ona biraz yardım ediyorum, William'ın bileğini tutuyorum ve sargılı elini muhafıza doğru sallarken acı içinde inliyor. "Aç şu lanet kapağı yoksa kocamın bir sonraki el işi projesi sen olursun."

"Hanımefendi," diye kekeliyor ve aceleyle zemin panelini kaldırmaya başlıyor.

Hiçbir zaman olay çıkaran biri olmadım, arka plana düzgünce sığmak için kendimi sürekli küçülttüm. Ama Finneas Fox'un dünyasının merkezi olmak beni artık gölgede kalmaktan memnun etmiyor. Bu yüzden bir sahne

yapacağım.

ve lanet bir giriş. William'ı basamakların tepesine kadar ittim ve dizlerinin arkasına tekme atarak onu aşağı yuvarladım.

Adam içkili mekanın zeminine yığılırken aşağıdan kaotik bir bağırışma sesi geliyor. Arkasından telaşsızca aşağıya doğru yürüyorum. Babamın kabaca İtalyanca küfrettiğini duyduğumda kararlılığım sertleşiyor. Babam ve ortaklarının hepsi beklenmedik geliş karşısında silahlarına uzanmanın çeşitli aşamalarında yere adım atıyorum. Puro dumanı havayı yoğunlaştırıyor ve taze kahve kokusuna ekşi bir şekilde karışıyor.

"Baba." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanırım hayatımda ilk kez yüzündeki şaşkınlık ifadesini görüyorum. Finn'in arkamı kolladığını anlamak için arkama bakmama gerek yok. Onun varlığı ve gücü odaya nüfuz ediyor.

"Euphemia," diye soluyor ve yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturuyor.

"Senin iyi bir adam olmadığını hep biliyordum. Ya da dürüst ya da sadık. Ama sende saygı duyduğum bir şey varsa, o da her zaman kendi pis işlerini yapmandı." Sessiz bir tehditle gözlerini kısıyor. Eskiden beni korkutan bu hareket, şimdi kırılğan ve çaresiz bir gözdağı verme çabası gibi görünüyor.

"William burada-" Yerde büzüşmüş halini tekmeliyorum ve inliyor. "-*Senin* ona söylediğin için beni nerede bulacağını bildiğini söyledi. Sadece bu da değil, aynı zamanda 'gidip alacağını almasını' da önermişsin."

Ağzını açtı ama ben elimi uzattım. "Hudson Campbell öldü. Vali Campbell sefil hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Ve buradaki William," tiksintiyle ona bakıyorum, "benim lanet zamanıma bile değmez-"

"Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin-"

"*Ben konuşuyorum.*" Sözümlü tekrar kesmesi için cesaretlendirerek bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Çöpünü geri getirme zahmetine girmemin tek nedeni sana bunun son kez olduğunu söylemek. Hayatıma, evliliğime son kez karışyorsun."

"Euphem-"

"Bir daha denersen seni kuduz bir köpek gibi yere sererim."

Ağzı lanet bir balık gibi açılıp kapanıyor, yüzünde kızarıklık ve buhar yükseliyor. Hırlıyor, tükürükler uçuşuyor. "Sen benim kızım değilsin."

Elleri iki yanında yumruk oluyor ve o yumrukların bir daha bana zarar vermeyeceğinden eminim. "Haklısın. Ben bir Luciano değilim. Ben *bir Tilki'yim.*"

 image-placeholder

Epitogne

E fie

Tüç ay sonra
Yeni inşa ettiğim stüdyonun kapısı açılıyor ve Stella kafasını içeri uzatıyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet, neredeyse. Bana yardım edebilir misin?" Altın zincirli bir kolye tutuyorum.

"Elbette." İçeri giriyor, duvardaki tuvallere bakmak için duraklıyor. Batmakta olan güneş stüdyoyu sıcak bir altın ışıyla yıkıyor ve Stella başyapıtlara huşu içinde bakıyor. "Vay canına."

Başımı eğiyorum, Finn'in galada satın aldığı tabloda hâlâ takdir edecek yeni şeyler buluyorum. Renkler çok canlı ve katmanlı, fırça darbeleri bazı yerlerde kaba, bazı yerlerde ise kusursuz.

Stella'nın çevik parmakları kolyemi boynuma geçiriyor, sonra bana bir göz atıyor. "Tek kelimeyle muhteşem." Bana kolunu uzatırken gülümsemesi sıcak ve bulaşıcı. Ben de benimkini dirseğine doluyorum.

1Stüdyoyu gölden sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeki çiftlikte inşa ettik. Dize

Ağaçlara asılmış ışıklar yolumuzu aydınlatıyor ve midem heyecanlı kelebeklerle dolup taşıyor. Çıplak ayakla gitmeyi tercih ettim, içimden bir ses doğru olduğunu söylüyordu.

Orman zemini ayaklarımın altında serinliyor ve gövdeler arasında titreşen ateş böcekleri havaya tuhaf bir hava katıyor.

İskeleye yaklaştığımızda bana "Gergin misin?" diye soruyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum.

"Hayır, bunu daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi hissediyorum."

Gerçi patikadaki küçük bir dönemeci dönüp rıhtım görüldüğünde, bunun dürüstçe olduğundan emin değilim. Finn'in sondaki karesini seçerken kalbim daha hızlı atıyor. Harlow şık, kırmızı elbisesiyle gruba renk katan tek kişi. Bütün oğlanlar sanki düğünden ziyade cenaze törenindeymiş gibi siyah giyinmişler. Bizi izlemek için arkasını döndüğünde lacivert takım elbisesine pembe çizgili bir kravat takmış olan Alfie hariç herkes.

Gözlerim Finn'inkilere kilitleniyor ve nefesim ciğerlerimden çekiliyor. Karanlık gün ışığında bile gözlerinin canlı yeşimini görebiliyorum ve beyaz, dökümlü elbisemi gördüğünde çenesi sıkılıyor. İskeleye adım atıyoruz, ayak seslerimiz boş bir gümbürtü çıkarıyor ve başını hafifçe sallayarak elini ağzına götürüyor.

Karım olduğuna inanamıyorum.

Galadaki sözleri kafamda yankılanıyor ve göğsüm bu gecedен sonra nihayet hiçbir bağ olmadan olacağımı fark ederek hafifliyor. Sadece ben ve o, sonsuza kadar. Her zaman olması gerektiği gibi.

Cash rıhtımın sonunda Finn'in yanında durur, ellerini önünde kavuşturmuştur.

Stella beni koridorda yürütürken gözlerim buğulanıyor - tabii bu kadar kısa olduğu için buna koridor da denebilirse. Beni hızlıca kucaklayıp sıktıktan sonra Finn'e teslim ediyor.

Suya bakıyorum ve gördüğüm şey karşısında ilk gözyaşım dökülüyor. Gölette zambakların arasında yüzen mumlar suyu aydınlatıyor, parlayan yansımalar dalgaların üzerinde dans ediyor. Alt dudağım titriyor ve sanki buradaki tek iki kişi bizmişiz gibi uzanıp başparmağını dudağıma değdiriyor. Bir eliyle çenemi yukarı kaldırırken diğer eliyle avucumdaki nazik dövme dokunuyor: nilüfer.

"Peki," diye başlıyor Cash, "Umalım da bunu son kez yapmak zorunda kalışımız olsun." Ben kıs kıs gülüyorum ama Finn kardeşine ters ters bakıyor. "Pekâlâ, hadi başlayalım."

El bağlama törenini başlatmak için Cash yeşil bükülmüş bir kordon çıkarıyor ve birbirimizin sağ kollarını tutmamızı söylüyor. Kordonun bir ucunu Finn'e tutturuyor ve diğer ucunu bana vermeden önce ellerimizin etrafına iki kez sarıyor. Tüm bu süreç boyunca Finn bileğimin iç kısmına hafif daireler çizmeye devam ediyor.

"Finneas." Cash ona başıyla selam veriyor ve boşta kalan sol eliyle cebinden bir alyans çıkarıyor. Sol elimi uzattığımda kalbim küt küt atıyor ve yüzüğü ilk boğumuma doğru kaydırıyor.

Finn alt dudağını yalıyor ve gözlerime bakıyor. "Pek çok hata yaptım ama seni sevmek asla onlardan biri değildi. Bir centilmen olmayabilirim ama sen nazik bir sevgiye layıksın ve sana hak ettiğin her şeyi ve daha fazlasını vermeye yemin ediyorum."

Yüzüğü parmağıma geçirirken, geçmişimizdeki tüm çirkinlikleri, bu ana giden yolu açtıkları için birer armağan olarak görmekte zorlanıyorum.

"Ben asla bir beyefendi istemedim. Sadece seni istedim." Ön kolunu sıkıyorum ve o da beni sıkarken gergin kaslar elimin altında esniyor.

Cash bana Finn'in yüzüğünü uzatırken boğazım daralıyor ve göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Sol elini bana uzatırken, gözlerim elinin arkasını kaplayan tatlı nilüfer dövmesinin üzerinde dans ediyor. Bizim hikâyemizin

tıpkı bitkinin kendisi gibi: inanılmaz derecede dirençli, en soğuk kışlardan sonra bile çiçek açabiliyor.

Dilim boğazımda düğümlenen duyguların etrafında dönüyor ve ayçiçeği gözyaşlarımın yeminimden sonraya kadar beklemesini istiyorum. "Bana karanlığın içindeki güzelliği, kendi içimdeki gücü ve yıkımın içindeki mükemmelliği gösterdin."

Yüzüğü parmağının dibine doğru kaydırırken Cash şöyle diyor: "Instant-Online-Ordination-dot-com'un bana verdiği yetkiyle, sizi *tekrar karı* koca ilan ediyorum."

Arkadaşlarımız ve ailemiz alkışlıyor ve Finn sessizce boğazını temizleyerek Cash'e dürtükleyici bir bakış atıyor. "Ah, doğru... gelini öpebilirsin!" Finn elini boynumun arkasına atıp saçlarımı okşadıktan sonra tüm bedenimi yakan bir öpücükle beni aşağıya indirirken yanaklarımdaki sıcaklık artıyor.

Herkes alkışlar ve tezahüratlarla kükrüyor ve beni tekrar yukarı çekiyor ama bitirmek için acele etmiyor. Ona doğru eğildim ve buraya gelene kadar yaşadığım kalp kırıklıklarının, acıların, denemelerin ve sıkıntıların her katmanının eriyip gittiğini hissettim.

On bir yıl önce bu rıhtıma ilk adımımızı attığımızdan bu yana, sevgi ve nefret arasındaki ince çizgiyi bulmaya çalışarak, bir taraf seçemeyecek kadar inatçı ve korkak bir şekilde çok zaman harcadık. Gerçekte ise bu çizgi hiç var olmadı. Ben her zaman onun oldum, o da her zaman benim.

 image-placeholder

Sevgili okuyucu,

H Ey, sonuna kadar okuduğunuz için teşekkürler! Finn ve Effie benim kalbimde özel bir yere sahipler ve umarım sizinkinde de öyle kalırlar. Eğer hoşunuza gittiyse

Bir dakikanızı ayırıp bu kitabı Amazon'da değerlendirirseniz benim için dünyalara bedel olur. Tek cümlelik bir yorum bile yardımcı olur! Yorumlar bağımsız yazarları desteklemenin gerçekten en iyi yolu ve her birini takdir ediyorum. Diğer okurların da takdir ettiğini biliyorum.

Effie ve Finn Bartlett Çiftliği'ni evleri yapmaya devam ediyor... Bu genişletilmiş *baharatlı* *sonsözü* okumak için SummerOtoole.com/HateMeExtra adresini ziyaret edin ve aşkı bulacak bir sonraki Fox kardeşin kim olabileceğine bir göz atın.

Teorilerinizi, tepkilerinizi veya bu kitapla ilgili beğendiğiniz (veya beğenmediğiniz) herhangi bir şeyi benimle paylaşmak için Instagram [@SummerOtoole](https://www.instagram.com/SummerOtoole) ve TikTok [@SummerOtoole](https://www.tiktok.com/@SummerOtoole) üzerinden bana ulaşmaktan çekinmeyin. Ya da eski usule dönüp bana hello@summerotoole.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

Ahlaki değerleri sorgulanabilir kitap erkek arkadaşlarından bahsetmek ister misiniz? Her hafta podcast dinlediğiniz her yerde mevcut olan HEA Kitap Kulübü'nde bana katılın. Ya da Little Teaser's'a (Hot n Ready) katılın: [Facebook.com/groups/LittleTeasers](https://www.facebook.com/groups/LittleTeasers) adresindeki Smut Severler için bir

Facebook Topluluğu.

 image-placeholder

Teşekkür

I Bu çılgın aileye verdiğiniz destek ve sevginiz için siz okurlarıma teşekkür etmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Fox Family Crime Syndicate serisinin 1. kitabı *Make Me*, birçok kategoride en çok satanlar listesinde bir numaraya yükseldi ve listelerde hayal ettiğimden çok daha yukarılara çıktı. Bir sonraki kitap için duyduğunuz heyecan çok anlamlıydı ve devam etmemi sağladı, Bu hikayeyi olabileceğinin en iyisi yapmak için zorluyorum. Umarım hakkını vermişimdir.

Her zaman olduğu gibi tüm alfa okuyucu ekibime çok teşekkür ederim: Jess, Val, Angie, Naomi, Shani, Alexandra, Malika, Muftiat, Bonnie, Suz, Meghan ve Kimiya.

Naomi, yazar ikizim olduğun ve her zaman sarmallarımdan kurtulmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Yeteneğiniz çok ham ve etkileyici, yolculuğunuzu izleyebildiğim ve benim bir parçam olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Kristie, rastgele kriterlerimi alıp sıcak ve eğlenceli bir şeye dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Meghan ve DJ, anlayışınız ve yardımlarınız için teşekkür ederim. Umarım bir gün siz de kendi mucize çantanıza kavuşursunuz.

Shani, ne kadar harika biri olduğunu ve senin dostluğuna ve parlak zekana ne kadar güvendiğimi kelimelerle ifade edemem.

Hayatımı bir arada tuttuğun için Val. Sen sadece inanılmaz bir arkadaş değil, aynı zamanda müthiş bir asistansın ve bunu sensiz yapamazdım.

İranlı kadınların cesaretini takdir etmek isterim. *Les Arnaqueuses'deki* karakterlerden biri olan Hadis, İran'da kadın hakları için mücadele ederken hayatını kaybeden protestoculardan birinden esinlenilmiştir. Hadis'in hikayesi kurgusal olsa da, onun hayatının hikayeye işlenişi İranlı kadınların karmaşık hayatlarından ve onların muazzam cesaret, güç ve özverilerinden esinlenmiştir.

Kimiya, Hadis'in karakterini hayata geçirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sonsuza dek kurguda canlı ve mutlu olsun.

Kelsey, sensiz ne yapardım bilmiyorum. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkürler.

FHH'me, hepiniz en iyisisiniz. Şarkıcı melodileri için Haylee'ye, heyecanlı çılgınlıklar için Angie'ye ve kıyafet açıklamaları ve sonsuz bilgiler için Mary'ye teşekkür ederim. Size pek çok kez başvurdum ve her zaman yanımda oldunuz. Desteğiniz akıl almaz ve kendimi çok şanslı sayıyorum.

Gabby'me, sonsuza dek sevgilime.

 Telegram

Summer O'Toole tarafından da

Tilki Ailesi Suç Örgütü Serisi

Beni Benden

Nefret Ettir

Keep Me (Haziran 2023'te çıkacak)

Ele Geçirilmiş Serisi: Ölümcül kahramanlarıyla karanlık tarihi romanlar ve

korkusuz kahramanlar.

(Birbirine Bağlı Bağımsızlar)

*Denizde Çalındı**

Çalınan Sırlarla

Savaşmak İçin

Çalındı

Tüm içerik uyarıları SummerOtoole.com/content adresinde bulunabilir.

[*SummerOtoole.com/freebook](https://SummerOtoole.com/freebook) adresinden ücretsiz okuyun

Copyright © 2023 by Summer O'Toole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

ASIN: B0BK57YHD9

Künye: Bağımsız yayıncılık

Kapak ve karton kapak formatlaması Acacia, Ever After Kapak

Tasarımı E-kitap bölüm çizimleri Valerie, Turning Pages Designs

Düzenleme Saxony Gray, Redaksiyon

Gray Düzeltme Rachel at DarkbyDesign